

အောင်မြင်
စာပေ

အုပ်
၁၅၀
မြောက်

အထူးထုတ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြပုလဲခင်

ချစ်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်တည်စေသောသစ္စာ

အိမ်ရာ
၂၀၀၈

www.burmeseclassic.com

မြေပူလဲခင်

ရုပ်(၁၅၀)ပြည့်အထူး

ပြည်ထောင်စု မပြီးကွဲရေး နိုးအရေး၊
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြီးကွဲရေး နိုးအရေး၊
 အရုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နိုးအရေး။

ပြည်ပအားကိုး ပုလိန်ရိုး အဆိုးမြင်ငါဒီပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
 ဖန်တီးယှက်ဖျက်ပေးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖန်တီးယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသား မြန်လည်ညီညွတ်ရေး၊
 နိုင်ငံသား ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအောင် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
 ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဈေးကွက်စီးပွားစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဒီတံခေါ်၍
 စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဇန်တီးနီင် မှစွမ်းအားမာညည်
 နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဂုဏ်ပကာသနဟူသော ခြုံလွှာထည်၏အောက်မှာလည်း
 သူမသိ သူမသိ ကွယ်ဝှက်တိမ်မြုပ်ထားသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ
 နားထောင်ပေးပါ။

၁၉၅-၈၇

မြပုလဲခင်

ချစ်ခြင်းမြင်ခြင်တည်စေသောသစ္စာ/မြပုလဲခင်။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၆ - စာ၊ ၁၂၅ x ၁၈၂ စင်တီ။

(၁) မြပုလဲခင်

ထွက်ဝေသူ

ဦးဖေဟင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊
သီဘာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်၊
ရန်ကုန်မြို့။

စာမူပွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၅၀၀၂၀၉

အတွက်နှင့်ပျော်ရွှင်မှုပေးစီမံခန့်ခွဲ

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်စာပေ၊
အမှတ်(၁၆၆)၊ အင်းစိန်လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပျော်ရွှင်မှုပေးစီမံခန့်ခွဲ
အမှတ်
၅၀၀၂၅၀၀၂၀၉

ဖိုနိုဗီပတ်တမ်း

မြန်မာ့အသံ
အောင်မြင်စာပေ၊
အမှတ်(၁)၊
အောင်အောင်လမ်း၊
ကျောက်ပြောင်။

စတင်အခြေမံ၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
အုပ်စု (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၁၆၅) ကျပ်။

Art is nothing more than
the shadow of humanity.

(Henry James)

“အနုပညာသည် လူသား၏အရိပ်မှလွဲ၍
အခြားဘာမှမဟုတ်” ဟု အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာ
“ဟင်နရီဂျိမ်း” ကဆိုထားသည်။

ကျွန်မအတွက်တော့ ထိုထက်မကပို၍
နက်ရှိုင်းလွန်းသည်။ ကျယ်ပြန့်လွန်းသည်။ အဓိပ္ပါယ်
များပြားလွန်းသည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

ကောက်စင်စစ်ကိုယ်တွေ့စံစားချက်နှင့်
လက်တွေ့နယ်ပယ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်မှာ...

အနုပညာဟူသည်—

“နလုံးသားပုံရိပ်”

“နလုံးသားအမြုတေ”

“နလုံးသားဝိညာဉ်”

“နလုံးသားတံခါး”

“နလုံးသားမျက်ဝန်း”

“နလုံးသားသိုက်”

စသည်ဖြင့် တင်စား၍မကုန်နိုင်လောက်
အောင် များပြားလွန်းလှသော ထိုထိုဤဤသော

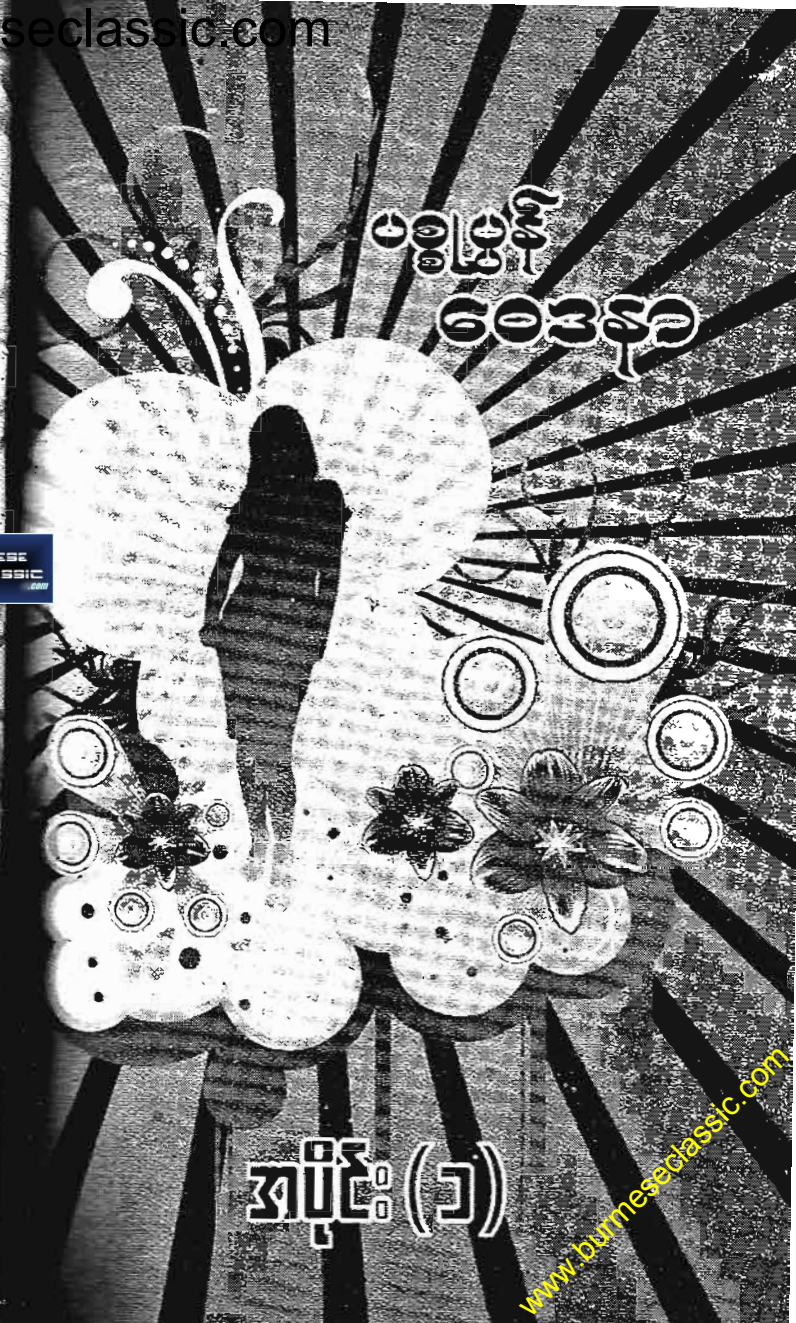
www.burmeseclassic.com

“ခံစားမှုဝေဒနာဓာတ်ပေါင်းစုံ” တို့၏ဖြစ်စဉ်
ဖြစ်ပေါ်လာရာသည် “လုံးချင်းဝတ္ထုများ” သာလျှင်
ဖြစ်သည်ဟု ခံယူရင်း...

ကျွန်မ၏လုံးချင်းဝတ္ထုအုပ်ရေ
(၁၅၀)မြောက် အထူးထုတ် ကျွန်မ၏ကလောင်
သက်တမ်း နှစ်(၂၀)မြောက်အတွက်
ကျေနပ် ခံစားနိုင်ကြပါစေ။

ပရိသတ်အတွက်လည်း အမြဲရင်မှာ
စေတနာရင်းဝတ္ထုများကို ဆက်လက်
ရေးသားသွားနေမည်...

(မြပုလဲခင်)

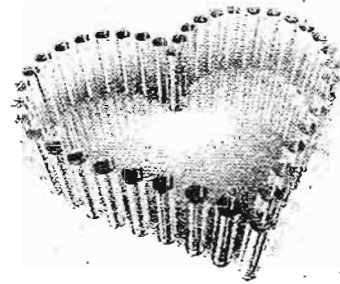
လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ
မရှိပါဘူး၊ ဂုဏ်ဒြပ် ဆိုတဲ့ အပေါ်ယံ အရေခွံဟာလည်း
လူတစ်ယောက်ရဲ့အားနည်း ချက်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာ
အထိ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မှာလဲ။

ဒေါ်ပီတောက်ကိုကို

ချစ်မြတ်နိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို
ပေးဆပ်လို မှုတွေက ရင်မှာ ပြည့်နက်လာခဲ့လေပြီ။

စောပြည့်ဝန်း

အခန်း(၁)

“ဆရာမကြီး... တယ်လီဖုန်း လာပါတယ်”
ကျောင်းဝန်းအတွင်း သီးသန့်အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ဖွဲ့စည်း
ထားပြီး နေထိုင်ခွင့်ရသော... ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်
ပီတောက်ကိုကိုသည် လုပ်လက်စ စာရင်းဇယားတစ်ကြောင်းကို
ကြီးဆုံးအောင် လက်စသတ်လိုက်သည်။

“ဆရာမကြီး”
“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”
တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ရုံးလှလင်(ရုံးခန်းအကူစာရေး)
အောင်ခရာ၏အသံပေးမှုကို...
“အေး... ကြားတယ်... လာမယ်”

ဘောလံပင်ကို ချပြီး အသံပေးရင်း စားပွဲမှ ထကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မောင်ခရာက လက်ပိုက်ကာ ခပ်ရိုရိုလေး ရပ်နေပြီး . . .

“ဆရာမကြီး မိခင်ဆီကပါ”

“ဪ . . . အေးအေး . . . မင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျောင်းဝင်းအနောက်ဘက် အလုပ်သမား အခန်းငယ် တစ်ခုကို ကားဂိုဒေါင်ထပ်ခိုး၌ ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။ ထိုထပ်ခိုး၌ မောင်ခရာတို့ မိသားစု နေသည်။ မောင်ခရာ၏ဖခင်ဦးထွေးက ကျောင်းဥယျာဉ်များနှင့် ကျောင်းစောင့် . . . မိခင်ဒေါ်မိသန်းက ကျောင်း၏သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး မောင်ခရာက သူတို့ကျောင်း မှ ကျောင်းသား ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် ရုံးစာရေးအဖြစ် ခန့်ပေးထားသည်။ သူတို့မိသားစု သုံးဦးကြောင့် ကျောင်းဝန်းထဲ၌ လုံခြုံစိတ်ချစွာဖြင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ဒီနွယ်ချောင်းမြို့လေး၏ အ. ထ. က နွယ်ချောင်းသို့ သူ ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ကျသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်လာလေပြီ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲ၌ မှောက်ချထားသော ဖုန်းခွက်ကို အသာကောက်နားထောင်လိုက်ရင်း အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“သမီး . . . မေမေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ အားလုံး နေကောင်းကြရဲ့လား၊ သမီးလည်း နေကောင်းပါတယ်”

“သမီးရေ . . . ကိစ္စထူးလာပြီ၊ သမီးတော့ တာဝန်ပိုတော့မှာပဲ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ စိုးထိတ်မှုက ရင်သို့ ရိုက်ခတ်လာသည်။

“ဟင် . . . ဘယ်သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . အားလုံးနေကောင်းကြပါတယ်၊ ဒီလို သမီးရေ၊ လေပ် ပို့စတင် ကျလာပြီ . . . မြိုင်ချောင်းကိုပဲတဲ့လေ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်တွင်း လှိုင်းဂယက် ထသွားသည်။ တုန်လှုပ်သွားသည်။

မြိုင်ချောင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံကို ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို ရောက်လာတော့မည်ပေါ့။ စိုးထိတ်မှုများနှင့်အတူ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားသည်။ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေရာကို သူ့ဖာသာသူ ရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့နော် မေမေ”

“အင်းလေ . . . သူ့ရဲ့တဇွတ်ထိုး စရိုက်လည်း သမီးကြီး သိမှာပေါ့၊ အခု အရမ်းတက်ကြွပြီး အဲဒီကို လာဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီလေ”

“ဖေဖေက ခွင့်ပြုသလား မေမေ”

“ပြောမနေနဲ့တော့ . . . ညည်းတို့အဖေက နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်မှတ်လား၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကျကျ

www.burmeseclassic.com

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာပဲပေါ့ဆိုပြီး သူ့သမီးအတွက် လိုအပ်မယ် ထင်တာတွေ လိုက်ဝယ်ပေးနေလေရဲ့။ မေမေပြောချင်တာက သမီး အတွက် တာဝန်ကြီးပြီး အနေခက်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာမှ မရှိတာ၊ ဂုဏ်ဒြပ်ဆိုတဲ့အရေခွဲဟာ လူတွေရဲ့အားနည်း ချက်ကို ဘယ်လောက်အထိ ဖုံးထားနိုင်မှာလဲ မေမေ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်တွင်း ရှိုက်ငင်သံကို ဖုံးကွယ်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အနာတရ ပြည့် လွှမ်းနေလေပြီ။ အနာဟောင်းကို အဆွခံလိုက်သည့်နှယ် ခံစားနေရ သည်။

အထက်တန်းပြဆရာမ၊ ထိုမှ အလယ်တန်းပြ ကျောင်း အုပ်၊ ယခု အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ပရိုမိုရှင်း ယူတော့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် နွယ်ချောင်း အ. ထ. က ကိုမှ တာဝန်ကျသည်။

ပို၍တိုက်ဆိုင်သည်က ဇလပ်ကိုကိုကပါ မြိုင်ချောင်း ဆေးရုံသို့ တာဝန်ကျသည်တဲ့။ ဒါကတော့ ဇလပ်ကိုကိုရဲ့ကြိုးပမ်းမှု ဖြစ်ပေမည်။

“နွယ်ချောင်း” နှင့် ကပ်လျက်မြို့က “မြိုင်ချောင်း” ။ မြိုင်ချောင်းသို့ လုံးဝခြေဦးမလှည့်ချင်သော သူ့အတွက် ဇလပ်ကိုကို ကြောင့် မြိုင်ချောင်းနှင့် ကင်း၍ရတော့မည်မထင်။

မြိုင်ချောင်းကတော့ တိုက်နယ်ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ ဝင်းအတွင်း၌ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများ ရှိသည်။

“သမီးကော စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား”

အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားမှုကို မိခင်က စိုးရိမ်ဟန်

တူသည်။ မေးနေကျမေးခွန်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“စိတ်ချမ်းသာပါတယ် မေမေ၊ တာဝန်တွေနဲ့ရယ် စာရေး တာနဲ့ရယ် မအားတော့ အရာရာကို သတိရချိန်တောင် မရှိတော့ပါ ဘူး”

ဟု မိခင်စိတ်ချမ်းသာစေရန်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ရင် မှာ စူးအောင့်လာသည်။ နှလုံးသားရင်ပြင်ထက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ နှစ်ဝင်ပြီးသား ဆူးကို မဖယ်ရှားနိုင်သရွေ့တော့ ရင်မှာ နာကျင်မှု က ရှိနေစမြဲဖြစ်မည်ပင်။

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ သမီးကြီး၊ ဇလပ်ကလည်း သမီးအတွက် သမီးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို သူတမင်ရွေးချယ်လိုက်တာ ခြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဇလပ် ရွေးချယ် မှုကို သမီးတို့ လေးစားလိုက်နာပေးရမှာပါလေ၊ သမီးအတွက် မပူပါ နဲ့ ဇလပ်ကို သမီး ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်၊ ခေတ် တွေ စနစ်တွေကလည်း ပြောင်းခဲ့ပြီမို့ ပူစရာမှ မလိုတော့တာ၊ မေးမတို့သာ ကျန်းမာအောင် နေပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေက သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိတ်ပူမိလို့ပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“ဒါဆို ဒါပဲလေ သမီး၊ သန်ဘက်ခါ ဖလိုက်နဲ့ ဇလပ် သာလိမ့်မယ်၊ သမီးသွားကြိုပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ အစစအရာရာအတွက် စိတ်ချပါ”

www.burmeseclassic.com

“အေးအေး... ဒါဆို ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အချိန်ဟူသော တရားသူကြီးနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဟူသော လှေကျင့်ရေးများကောင်းတို့ကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်ခဲ့လေပြီ။

ဝေဒနာလှိုင်းတံပိုးတို့၏ ရိုက်ခတ်မှုက ရင်တွင်း၌သာ ဖြစ် ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်သော မျက်နှာပြင်တို့ မထင်ဟပ် နိုင်အောင်ပင် အေးချမ်းတည်ငြိမ်ခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဖုန်းခွက်ကို ညင်သာစွာချပြီး ခေတ္တ ခဏတော့ ဝိုင်တွေနေမိသည်။

မည်မျှကြာသွားသည်မသိ ကြက်တွန်သံ ကြားမှ သန်း ခေါင် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်တောင် ရောက်ပါပြီကောလား ဟူသော အသိက ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် နှိုးခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ တံခါးကို သေသေချာချာ သော့ခတ်လိုက်သည်။

နောက် အိမ်ခန်းရိုရာ အဆောက်အဦးသို့ စကြိုလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သန်းခေါင်ယံ မိုးကောင်းကင်ဝယ် ကြယ်ပွင့်များစွာက မဟူရာရောင် ခြုံလွှာထည်ကို စိန်ပွင့်လေးများနှင့် ဖော်ကျူးထား သည့်အလား လင်းလက်တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

ဂုဏ်သိက္ခာဟူသော တံတိုင်းတစ်ခုသာ ကာရံထားခြင်း မရှိဘူးဆိုပါက ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ကျောင်းဝင်းအတွင်း မြက်ခင်း ပြင်ထက်၌ လဲလျောင်းပြီး ကြယ်ပွင့်များကို ရေတွက်ရင်း စကား

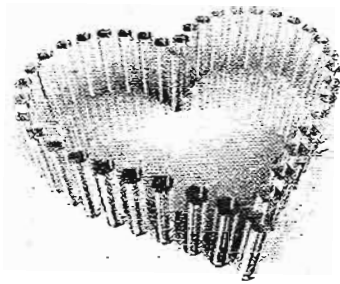
ပြောနေမိမည်မှာ အမှန်ပင်။

ယခုတော့ လှပသော ညဉ့်လယ်ကို ကျောခိုင်းကာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်သို့ ကြယ်ပွင့်လေးများ လာ နောက် ခိုကပ်သည်ထင်၊ လင်းလက်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂)

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းစွန်း တနင်္သာရီတိုင်းအတွင်းသို့ လေယာဉ်က ဝဲပျံလာသည်။ ကျွန်းစုများနှင့်ပင်လယ်ရေပြင်ပြာက မြန်မာပြည်၏သဘာဝအလှတရားများကို ဖော်ဆောင်ပေးနေလေသည်။ ဇလပ်ကိုကို အကြောက်အလန့် မရှိသည့်အပြင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေလေသည်။

မမကြီးကိုလည်း တွေ့ရတော့မည်။

သူ နွဲ့ဆိုးဆိုးသမုဒ္ဒဏ်ကိုလည်း ခံကြည့်ပေတော့ မမကြီးရေ . . . အနေတည့်ပြီး သူ့အား ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံတတ်သော မမကြီးကို သူ ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျန်ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ်ကိုက မကြောက်ရ။ မမကြီးက

ဆရာမလည်းဖြစ်၊ အပျိုကြီးကလည်းဖြစ်၊ တာဝန်ကျရာဒေသများ သို့ လှည့်ပတ်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူလည်းဖြစ်၍ သူနှင့် အနေဝေး၍လားမသိ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဆက်ဆံတတ်သည်။

ခဏတဖြုတ် အိမ်ကို ပြန်လာလည်သည့်အခါ သူ့အား အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်တတ်လေသည်။ သူ့အနားကပ်၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လျှင်လည်း မကြိုက်တတ်ချေ။

“ဟွန်း. . . ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်တာ၊ တွေ့မယ်. . . ခုတော့ သူ့ဆီမှာကို သွားနေပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ” ဇလပ်ကိုကို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ အပြုံးက အရယ်ကလေး ပါလာတော့ ‘ခစ်’ကနဲ အသံထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်၊ သူ့ နံဘေးမှာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ပါလာပါလားဟု လည်း သိပုံမရ။ ဦးထုပ်လျှာကို မျက်နှာပေါ် ဆွဲချ။ လေယာဉ်လုံခြုံရေးခါးပတ် ပတ်ထားပြီး အိပ်၍ လိုက်ပါလာသည်မှာ ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှစ်လကများ အိပ်ပျက်ခဲ့သည်မသိ။

သို့တည်းမဟုတ် ကာလနဂါး၏မြေးတော် မြစ်တော်များ ဆက်စပ်လေသလား။

သူ့ထံမှ “ခစ်ကနဲ” အသံထွက်သွားသည်နှင့် မျက်နှာပေါ် ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းရင်း သူ့အား စွေကြည့်လိုက်သည်။

“အံ့မယ်. . . လူချောလေးတော့” ဟု ဇလပ်ကိုကို စိတ်ထဲ ခြိတ်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေသည်။ ချာတိတ်လေးပါး မိမိ

www.burmeseclassic.com

ထက် ငယ်နိုင်သည်။

ကောင်ချောလေးက သူ့အကြည့်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ် သိမ်းလိုက်ပြီး ခါးကို မတ်မတ်ကလေး ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သွားမှာလဲ”

လေပ်ကိုကို မိတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ မြင်းက မလှုပ်တော့ ခုံက လှုပ်ပေရမည်ပေါ့။

ကောင်လေးက သူ့ကို မေးတာ မဟုတ်သလို ခပ်တည့် တည့်ပင်။ မရ၊ လေပ်ကိုကိုတို့ကို ဒါမျိုးလုပ်လို့မရ။

“ဟိတ်. . . ချာတိတ်၊ မင်းကို မေးနေတာ၊ မင်း မြန်မာ စကား တတ်ပါတယ်နော်”

လက်ထဲက ဂျာနယ်ခေါက်နှင့် ကောင်လေးလက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ. . .

“ဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား”

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ မင်းကို မမေးလို့ ဘယ်သူ့မေးရမှာလဲ”

“ဪ. . . ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲလို့”

“အိမ်ကို”

ငပွေး. . . ရစ်ပြီ ညစ်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“အိမ်ကိုမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဘိတ်ကိုလား ကော့သောင် ကိုလားလို့ မေးတာ”

ကောင်းလေးက နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

“မြိတ်ကိုပါ. . . မြိတ်ကနေတဆင့် ထပ်သွားရမှာ၊ ခင်ဗျား တကော. . .”

“တို့က မြိုင်ချောင်းကို သွားရမှာ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး လေ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို မိတ်ဖွဲ့တာပေါ့၊ မင်းက ဒေသခံမှတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“မင်းလေသံက ဝဲတယ်လေ”

ကောင်လေးက ပြုံးပြန်သည်။ မေးချိုင့်ကလေးနှင့် ချစ် ဇရာလေးပါလား။

“တို့က ဧည့်သည်”

ထိုစဉ် လေယာဉ်က မြိတ်မြို့လေယာဉ်ကွင်းကို ဆင်းသက် တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ခါးပတ်ပတ်ထားရန် ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်

လာသည်ဖြစ်ရာ လေပ်ကိုကိုက လုံခြုံရေးခါးပတ် ပတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို လာကြိုမယ့်သူ မရှိရင် ကျွန်တော်ကူညီပေးပါ သေး၊ ဒီလောက်အထိ နီဒါန်းတွေ မပျိုးလဲ ရပါတယ်”

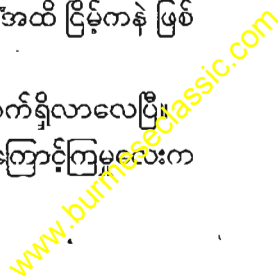
“အဟဲ့. . . မင်း မဆိုးဘူး၊ သဘောပေါက် လွယ်သားပဲ၊ ကြိုဖို့တော့ ပြောထားပါတယ်၊ အကယ်၍ မလာခဲ့ရင်ပေါ့၊ ဒေသခံ

ဘစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီ ယူရမှာဆိုတော့ အရဲစွန့်ပြီး မိတ်ဆက်ရ တာလေ”

“ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ် လေယာဉ်ဘီးက ပြေးလမ်းနှင့်အထိ ငြိမ်ကနဲ ဖြစ် သွားသည်။

မြိတ်မြို့လေယာဉ်ကွင်းသို့တော့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။ “မမကြီး လာကြိုပါမလား” ဟူသော ကြောင့်ကြမလေးက

တော့ လေပ်ကိုကိုမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည်များ ဆင်းသက်ခွင့် ရသည်နှင့် နေရာက အထွတ်... .

“တို့ကို မျက်ခြည်ဖြတ် ထွက်မပြေးနဲ့ဦးနော်”

“ကျွန်တော့်အကြံ ကြိုသိနေပါလား”

သူကလေးကလည်း အတည်ပေါက် နောက်တတ်ပါလား။ အသားဖြူဖြူ မေးရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းပွေးနေရာ၌ စိမ်းဖန့်ဖန့်တို့ကို ကြည့်၍ ကောင်းအောင် ချောမောနေသည်။ ကိုးရီးယားမင်းသား လေးနှင့်ပင် တူနေသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းနောက်က ထပ်ချပ်မကွာကို လိုက်တော့ မှာနော်”

“ကျွန်တော်က နယ်မြေကျွမ်းကျင်တယ်နော်၊ အလွယ် တကူ ခြေရာဖျောက်လိုက်နိုင်တယ်”

“တို့က အပြေးသန်တယ်၊ မျက်စိလျှင်တယ်နော်”

စကားလုံးတွေ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားစစ်ထိုးရင်း လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။

ကမ်းရိုးတန်း ကျွန်းဆွယ်ဒေသ၏ စိုစွတ်သော လေအေး အေးကို ရှုရှိုက်ရင်း လွင့်ပါးလာသည့် ဆံချည်နုထွေးတို့က မျက်နှာ ပြင်သို့ ရိုက်ခတ် ကျီစယ်လေသည်။

လေပ်ကိုကို လာကြိုသူများ ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် သည်။

မမကြီးကို မတွေ့ရပါလား။

သို့သော် သူ့ Name Board ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ကြိုဆိုနေ

သော လုံချည်အနီဝတ် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

Dr လေပ်ကိုကို၊

မြိုင်ချောင်း တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

“ဟော... .”

လေပ်ကိုကို အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ဘေးနားက ပုဂ္ဂိုလ်လေး တို့ ကလိလိုက်သည်။

“တို့ မင်းအကူအညီကို မလိုတော့ဘူးမို့ သင်သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ... . တာတာ”

လေပ်ကိုကို သူနာပြုဆရာမလေးထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်လေသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကိုးရီးယားမင်းသားစတိုင်လ် အင်္ကျီလေး ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်အဖြောင့်ကုတ်ဝဲလေးနှင့် မိန်း တလေးကို ဆရာဝန်မလေးဟု သူ မထင်ခဲ့။

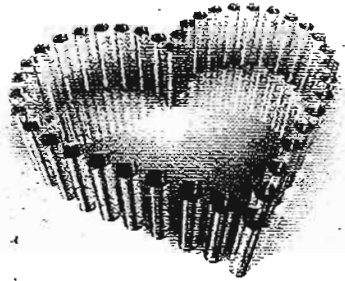
ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုတဲ့လား။ အလန်းလေးပဲ။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြိုင်ချောင်း တိုက်နယ်ဆေးရုံဆိုတော့ ရေစက်မကုန်သေး သူ့တော့ တွေ့ရဦးမည်ပေါ့။

ရင်ထဲ ကြိတ်ပြီးရင်း သူ့အား လာကြိုသူ ဒရိုင်ဘာ ဦးစော ဦးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၃)

“အပါးကော... မြိုင်ချောင်းမှာ ရှိသလား ဦးဒီး”

“ကျွန်းမှာပဲ”

“ကျွန်တော်ပြန်လာမှာ သိတယ် မှတ်လား”

“သိပါတယ်... ဖုန်းဆက်ထားတာပဲ”

ကမ်းရိုးတန်းဖုန်းတွေ ပေါ်လာတာ သိပ်အကျိုးရှိသည်။

စောမိုးလျှံ မကျေနပ်။ ဖခင်၏အေးစက်မှုနှင့် ဥပေက္ခာဖြင့်

မူကို သူခံစားနေရတာ ကြာပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သူတွေးမိတတ်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီမှာပဲ နေရမှာတဲ့လား၊ သူ့ဆီကိုကော လိုက်လို့မရဘူးတဲ့လား၊ ဘာအမိန့်ပေးထားသလဲ ဦးဒီး”

သူ၏အိမ်တော်ထိန်းကြီးလို ဖြစ်နေသော ဦးဒီးကိုသာလျှင် သူ့အလိုမကျမှုကို မကျေနပ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဦးဒီးကိုတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဖုန်းထဲမှာတော့ မင်းကို စောင့်ရှောက်ထားဖို့ပဲ ပါတယ်၊ မင်းဖုန်းခေါ်ချင်ခေါ်လေ၊ ကမ်းရိုး တန်းဖုန်းတွေ ရှိနေပြီပဲ၊ မင်းအပါးကျွန်းကိုပါ ခေါ်လို့ရတယ်၊ သူ့မှာ သည်း ဖုန်းရှိတာပဲ”

စောမိုးလျှံ မကျေနပ်။ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘက် တကောင် နေနိုင်သေးတာပဲ။

“နေပါစေဗျာ... ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာစကား မရှိ တော့ပါဘူး၊ အပြင်သွားဦးမယ်”

“နားပါဦးလား လူလေး”

“လေယာဉ်မှာ အိပ်ပြီး လိုက်လာတာပဲ၊ ဘာနားစရာ သို့လို့လဲ ဦးဒီး၊ ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ သွားမယ်”

“ဂရုစိုက် စီးနော်... ထမင်းပြန်စားမှာလား၊ အပြင်မှာ စားပါနဲ့ လူလေး၊ မင်းအကြိုက်တွေ ဦးဒီး ချက်ထားတယ်”

“ဟုတ်... ”

ဦးဒီး၏ဂရုစိုက်မှုကို သူ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝ သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ခံစားခဲ့ရသည် မှန်သော်လည်း အဖေရင်း၏

ဂရုစိုက်မှုကို သူတောင့်တခဲ့သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အဖေ

နှင့် တွေ့ခွင့်မရသော်လည်း မင်းသားတစ်ပါးလို စည်းစိမ်

အသွင်သာ အပြည့်အစုံနှင့် နေခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော်... ဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မိခင်၏ရင်ငွေကို

မခိုလှုံခဲ့ရ။ ဖခင်၏ရင်ငွေကို ကြိုတွေ့ခွင့်မရသော သူ့ဘဝ

www.burmeseclassic.com

သည် အထီးကျန်ဆန်လှသည်။

ထို့ကြောင့် အလိုမကျသော ကလေးတစ်ဦးလို သူ အချို့ မပြေခဲ့။ အပေါင်းအသင်းကလည်း သိပ်မဆန်ခဲ့။

သို့သော် ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီး ဖော်မလေး၏ဖော်ရွေမှုက သူ၏ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် စိတ်ထားကို ပြောင်းလွှဲပြီး ကြည်နူးစွာဖြင့် တုန်ပြန်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲလည်း ထူးကဲသော နွေးထွေးမှုတစ်ရပ်ကို ခံစား လိုက်ရလေသည်။

သို့အတွက်. . .

သူ့ရင်ကို နွေးထွေးစေသော ရပ်ဝန်းလေး ရှိရာသို့ စီး တော်ယာဉ် ဆိုင်ကယ်လ်ကို အသော့နှင့်လိုက်သည်။

မြိုင်ချောင်းမြို့အတွင်း ဘယ်နေရာ အပ်ကျသည်ကအစ သိသော စောမိုးလှုံအတွက် မြိုင်ချောင်းဆေးရုံကြီးသို့ ခဏအတွင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

သူနာပြုဆရာမကြီး စစ္စတာနော်အဲလာ ရှိရာ ပြင်ပလူနာ ဆောင်သို့ တန်းဝင်သွားသည်။

စစ္စတာနော်အဲလာ ဦးစောဒီး၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ကျန်းမာရေးကိုလည်း တာဝန်ယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

အပေါင်းအသင်းမများပေမယ့် ဦးစောဒီးသည် အင်မတန် သတင်းအနံ့ခံကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူသိလိုသောအရာမှန်သမျှ ဦးဒီးကို မေးလိုက်လျှင် အားလုံးအိုကေသွားသည်။ ထို့အတူ ဦးဒီး ညီမ နော်အဲလာသည်လည်း. . .

“ဟဲ့. . . လူကလေး ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

“အခုပဲ”

“ကျုပ်အတွက် ဘာလက်ဆောင် ပါသလဲ”

သူနာပြုချုပ်ရုံးခန်းထဲ သူဝင်သွားလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်နော် အဲလာက ဝမ်းသာအားရပင် ကြိုဆိုသည်။

“လက်ဆောင်ပါတယ်. . . ပစ္စည်းထုတ်တွေ မဖြေအား သေးဘူး၊ ပျင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာတာ”

“မင်းကလည်း မြိုင်ချောင်းတောင် ခြေမချရသေးဘူး၊ ပျင်းတာက အရင်ပါပဲလား၊ ကိုင်း. . . ကျုပ်ဆီကို ဘာကိစ္စ ချက်ချင်းရောက်လာတာလဲ၊ အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲနဲ့တော့ မင်း ရောက်မလာနိုင်ဘူး”

“အဟဲ့. . . အန်တီအဲလာ ငိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်လိုက်ပြီ”

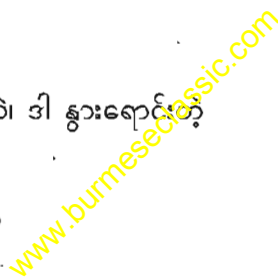
ဒေါ်နော်အဲလာက မျက်စိချိကာ. . .

“ဆိုစမ်းပါဦး. . . ဘာကိစ္စလဲ”

စောမိုးလှုံ ပြီးလိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသော အသားက နီစပ် စပ် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့ရယ်တတ်လာပြီ။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ် သည်ဆိုသည့်စကား သွားသတိရလိုက်သည်။ သူ လူကြီးဖြစ်လာပြီ ဟင်သည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဟဲ့”

“ဘယ်နှယ့် သွားလာဖို့ပြနေတာလဲ၊ ဒါ နွားရောင်းတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်နော်အဲလောက် ပိဿာလေးနှင့် ဘေးပစ်သလို တွယ် ထည့်လိုက်သည်။ သူ မနာနိုင်။

“အန်တီတို့ဆေးရုံကို ဆရာဝန်သစ်တွေ ရောက်လာ သလားလို့”

“ရောက်လာတာပေါ့... ဒေသခံ မဟုတ်တဲ့ ဆရာဝန် တွေက တို့ဒေသမှာ ဘယ်မြို့မှာလဲ၊ ရောက်လာ တစ်နှစ်နှစ်နှစ် ဆိုရင် ပြောင်းသွားကြတော့တာပဲ၊ ဒီနေ့လည်း တစ်ယောက်ရောက် လာတယ်”

“တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဘာလဲ... မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါ... သွားတော့မယ်ဗျာ”

“ဟဲ့... နေဦးလေ၊ သိချင်ရင် အကုန်မေးမှပေါ့၊ အမလား အထီးလား၊ ချောလား လှလားလို့”

ဒေါ်နော်အဲလောက် ကောင်လေး စောမိုးလျှံ၏ ရှက်သွေး ဖြင့် ရဲတွတ်နေသောမျက်နှာကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်ရင်း နောက် ပြောင်ကျီစယ်လိုက်သည်။

ဘာလို့လို့နဲ့ ဒီနီတာရဲ့ ကောင်ကလေးတောင် အရွယ် တော်တော်ရောက်လာမကော။ လူကောင်ထွားလာသလို အဖေ အမေအလှ ပေါင်းစပ်ထားတော့ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ချောလွန်း နေသည်။

“ဟာဗျာ... ”

“မဟာဗျာနဲ့... သိချင်ရင် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမှ လာခဲ့၊ ငါမိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဆရာဝန်မလေးက ခုမှ ပိုစတင်ကျတာ

ငယ်ငယ်ချောချောလှလှဆိုပဲ၊ ငါတော့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ တာဝန်ခံ ဆေးရုံအုပ်ကလည်း လူပျိုကြီးဆိုတော့ ကြည့်ကောင်းဦးတော့မယ်၊ ကောင်လေး နင်ကြိုက်ရင် လက်မနှေးနဲ့နော်”

“ဟောဗျာ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးဘဲ၊ အန်တီကြီးပဲ စွတ်တင်နေတော့တာပဲ၊ သွားပြီဗျာ... နောက်မှ လာခဲ့မယ်”

“ကြ... ကြ... သူကပဲ မူရတယ်ရှိသေး၊ ဟင်း... ဟင်း... ခိုးချင်တာကလည်း ပြာလို့ လက်နှေးတာကလည်း ချာလို့ ဆိုသလိုဖြစ်နေမယ်နော်”

ဒေါ်နော်အဲလောက်၏ကျီစယ်နောက်ပြောင်မှုဒဏ် မခံနိုင် သည့်အဆုံး စောမိုးလျှံ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

ဆိုင်ကယ်လ်ရပ်နားရာနေရာသို့ အရောက်တွင် ဝန်ထမ်း အိမ်ယာဖြစ်သော ဆရာဝန်များအတွက် ပေးထားသော တိုက်ပုများ ဘက်ဆီမှ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဆုံခဲ့သော အမျိုးသမီးနှင့် အသက် (၁၀)ကျော်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော လူတစ်ဦး ယှဉ်တွဲလျှောက်လာ သည်။

ရယ်မောလျက်၊ စကားလက်ဆုံတွေ ကျလျက် တလောက ထိုးဘို သတိပြုမိဟန်မတူ။

စောမိုးလျှံ ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ ဟဲလ်မက်ခဲကို တောင်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်မောင်းထွတ်ခဲ့သည်။

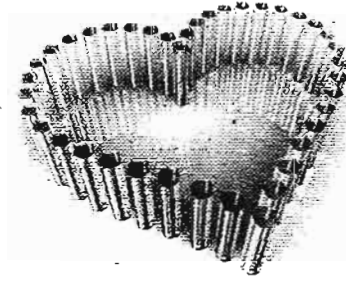
သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်ရုံနှင့် မြတ်နိုးတွယ်တာ သွားရလောက်အောင်တော့ သူ ခံစားချက် မဖြစ်ပေါ်သေးပါ။

www.burmeseclassic.com

အထီးကျန်ဆန်သော သူ့ဘဝ၌ အဖော်ခုံမင်ခြင်းသည်

သာ သဘာဝတစ်ခုပါဟု စောမိုးလှဲ့ မှတ်ယူထားလိုက်သည်။

နောက်... ဆေးရုံဝင်းဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူးဟု
လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

အခန်း(၄)

လေပ်ကိုကို စိတ်ထဲ မကျေနပ်မှုက ပြင်းထန်လာသည်။
ဘယ်လိုအစ်မကြီးမှန်း မသိ။ အစ်မကြီး အမိအရာဆိုသည့်စကား
မှာ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုအတွက်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

လေဆိပ်သို့ လာရောက် မကြိုတာကတော့ ထားတော့။
အလုပ်ကိစ္စတွေ များလို့ဟူပြီး အကြောင်းပြနိုင်သည်။

ယနေ့ ညနေစောင်းလာပြီ။ မမကြီးဆီမှ ဘာအဆက်
အသွယ်မှ မရသေး။ ကမ်းရိုးတန်းသုံး ဖုန်းတွေလည်း ရှိပါလျက်။

“ဟွန်း... လွန်ကိုလွန်လွန်းတယ်”

လေပ်ကိုကို စာအုပ်ထည့်ထားသော ကဒ်ထုပ်ကို ကြည့်
ရင်း နှုတ်မှ မကျေမနပ် မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်...

www.burmeseclassic.com

“အငယ်လေး”

“အမလေး. . . လန့်လိုက်တာ မမကြီးရာ”

သူ့အကြောင်း စဉ်းစားပြီး ရေခွတ်နေတုန်း အခန်းဝမှ ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်ဆိုတော့ လေပ်ကိုကို အာမေဋိတ်လေးပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရင်ဘတ်ကို ဘယ်လက်ဝါးလေးနှင့် အုပ်ကာ “အမလေး” တမိသည်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

မမကြီးက သူ့အပါးသို့ လျှောက်လာရင်း. . .

“ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေမလား၊ ငါနဲ့ နေချင်ရင်လည်း ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ နိစ္စခွဝ သွားပြန်ရမယ့်ကိစ္စ အတွက်တော့ ငါ့ကို စိတ်ပူပန်မှု ဖြစ်စေမှာ အမှန်ပဲ”

လုပ်ပြီ၊ သူလိုရာ သူဖြစ်ချင်ရာကိုပဲ ဇွတ်ပြောတတ်သော မမကြီးကို လေပ်ကိုကို ငယ်ကြောက်မို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သို့သော် မာနလေးနှင့်. . .

“ငယ်လေးကလည်း ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ နေတာ ငယ်လေး အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေလို့ ဒီမှာပဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

“စားရေးသောက်ရေးကော. . .”

“မပူနဲ့. . . ချိုင့်ပေးစားလို့ ရတယ်တဲ့၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီး လည်း ချိုင့်ပေးစားတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ. . . အလုပ်ခွင် ဝင်ပြီဆိုမှတော့ လူကြီး ဖြစ်လာပြီပဲ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူတတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မမကြီးအတွက် မေမေ ပေးလိုက်တာ”

မမကြီးလက်ထဲသို့ လေပ်ကိုကိုက မိခင်ပေးလိုက်သော

လက်ဆွဲထုပ်တစ်ထုပ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ စားသောက်စရာများ ကြော်လှော်ပြီး ပလတ်စတစ်ဗူးများနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ကောင်းစွာသိလိုက်သည်။

မိခင်ကတော့ မိခင်ပေပဲ။ သားသမီးတွေ ဘယ်အရွယ် ရောက်ရောက်၊ ဘာဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ သားသမီး တွေ၏စားဝတ်နေရေးကို ပူပန် ဂရုတစိုက် ရှိနေဆဲပင်။

“မေမေကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်တောင်းပန် မရဘူး. . . ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ဆိုတာကို. . .”

“မမကြီးက အစားအစာကို ဝိုက်ပြည့်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး စားတတ်လို့၊ မေမေက အမြဲစိုးရိမ်နေတာ”

လေပ်ကိုကိုက မိခင်၏အသည်းကြော်မို့ မခံချင်ဘဲ ဝင် ပြောလိုက်သည်။

“ဂျူတီအော့ဖ် ဘယ်နေလဲ”

“စနေ တနင်္ဂနွေပဲ ယူထားတယ်. . . လောလောဆယ်ပေါ့ ဒါမှ မမကြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာနိုင်မှာ”

“ကောင်းပါတယ်. . . ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပြီးသွားပြီ၊ ရော့. . .

သော့”

“ဟင်. . . မြန်လှချည်လား”

“ဒီဒေသမှာ ဆိုင်ကယ်လ်မရှိရင် ခြေကျိုးသလို ဖြစ်နေမှာ ဆို ဆိုင်ကယ်လ်ရှိတယ်ဆိုပြီး မြင်းကို ဂျီတပ်ပေးထားသလိုလည်း လုပ်နဲ့ဦးနော်၊ ဂရုတစိုက်စီး၊ လူပြတ်တဲ့နေရာတွေလည်း တစ် သောက်တည်း မသွားနဲ့”

“ဟုတ်. . .”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးမမှတ်နဲ့တော့နော်၊ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဂူနာတွေရဲ့အသက်ကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှင်းခံရတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ စေတနာကျင့်ဝတ်တွေကို လိုက်နာပြီး လုပ်ဆောင်ပါ။ ဘယ်အရာမှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မတွေးနဲ့၊ ကိုယ့်ထက် လက်တွေ့ဘဝမှာ သင်ခန်းစာတွေ များစွာရထားတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေအီက နည်းနာကိုလည်း မပစ်ပယ်နဲ့. . . ကြားလား။”

“ဟုတ်. . .”

ဆရာမကြီးပီပီ လူကို တွေ့သည်နှင့် သင်ခန်းစာတွေ ပေးလေတော့သည်။ ။ လေပ်ကိုကို ငြီးငွေ့စွာ နားထောင်နေရသည်။

“ကိုင်း. . . ငါပြန်မယ်၊ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ စနေနေ့ ငါ့အိလားခွဲမယ်မှတ်လား။”

“ဟုတ်. . . လားခွဲမယ်၊ စနေ ညအိပ်ပြီး တနင်္ဂနွေညနေမှ ပြန်မယ်”

“ဒါဆို တာဝန်ကျတဲ့သူအိ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ် ဆိုတာ ပြောခဲ့၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးခဲ့၊ အရေးပေါ်လူနာ ရှိရင် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်နိုင်အောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လေပ်ကိုကို မမကြီးအပေါ် ချစ်ကြောက်ရိုသေ ဖြစ်သည်။ သူ့၏ဆရာမဆိုလည်း မမှားပေ။ ဆယ်တန်းကို ဘာသာဂုဏ်ထူးရအောင် မမကြီး၏ဂိုက်ဒ်လုပ်ပေးမှု၊ သင်ကြားပေးမှုများစွာပါသည်။

မမကြီးသည် သူ့ဘဝအတွက် အစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ဆရာမတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်မို့ သူ ကြောက်ရွံ့တာ

လေးစားချစ်ခင်ရသည်။

“အငယ်လေး”

“ရှင်. . .”

“အိပ်ရင် တံခါးတွေဘာတွေ သေသေချာချာ ဂျက်ထိုးပြီးမှ အိပ်နော်၊ တံခါးခေါက်တိုင်းလည်း အရမ်းမဖွင့်ပေးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကဲကဲ. . . ဆိုင်ကယ်လ်သွင်းထားလိုက်တော့၊ ငါပြန်ပြီ”

“ဟုတ်”

လေပ်ကိုကိုသည် ဆန်နီပစ်ကပ် ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ပါသွားသော မမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို ချက်စိတဆုံး ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

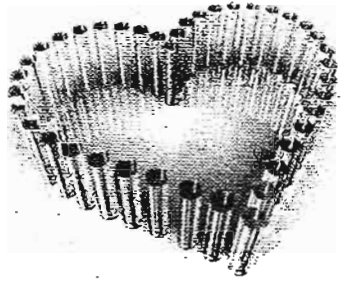
အမှန်တော့ မမကြီးသာ သူနှင့် လိုက်နေရန် တစ်ခွန်းခေါ်ကြည့်၊ သူ ချက်ချင်းပင် အထုပ်ပြင်ပြီး လိုက်နေလိုက်ပြီ။ နေ့စဉ် ဆိုင်ကယ်လ်နှင့် အလုပ်တက်မည်ပေါ့။

ခုတော့ မမကြီးက တစ်ခွန်းမခေါ်တော့ သူကလည်း သူ့ဆန်လေးနှင့် တင်းခံပြီး နေကြည့်လိုက်သည်။

ရင်ထဲတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် မျက်ရည်များပင် နုတ်လာသည်။

မိဝေးဖဝေး ရေခြားမြေခြား ဒေသစိမ်းမှာ မိမိတစ်ယောက်တည်းလို ခံစားရပါလား။

အခန်း(၅)

ဒေါ်ပိတောက်ကို မိမိ၏အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ သည့်တိုင်အောင် ရင်ဝယ် ဓွန်းကြပ်နေသော ခံစားမှုတို့က မပျက် ပြယ်နိုင်သေး။

လေပ်ကိုကိုကို မြင်လေတိုင်း မြို့နေသောအနာဟောင်း အဆွခံလိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တပည့်များနှင့်တန်းတူ သဘောထား ဆက် ဆံပေးရင်း ဝေဒနာဟောင်းကို ကုစားခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်လေတော့ ညီမရင်းလေးသဖွယ် သဘောထား လိုက်သည်။

ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား လေပ်ကိုကို၏အပြုံးနှင့် အကြည့်က သူ့ရင်ကို စူးနှင့်နာကျင်စေသည်။

အတိတ်ဟောင်း၏ပုံရိပ်က လေပ်ကိုကိုအပေါ်၌ ထင်ဟပ် နေသည်။

“ဆရာမကြီး... ကားသော့”

“အေးအေး... ထားခဲ့”

မောင်ခရာက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ် တင်ထားပေးခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ည၏ပုလဲခင်းရင်ကွဲ ပိုးမွှားများ၏အော်မြည်သံက ည၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပေးသည်။ သို့သော် သူကလေးတို့၏ အော်ဟစ်သံက အသည်းကွဲသူတို့၏ဟစ်ဟော့တေးသံသဖွယ် ဖြစ် နေလေသည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ညစာထမင်းကို မစားချင်ဘဲ စား ထိုက်ရသည်။ ခန္ဓာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် မဖြစ်မနေ ထမ်းဆောင်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

စားပြီး ပန်းကန်ကို ဆေးကြောပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

နောက် တယ်လီဗေးရှင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ အလုပ်နှင့် မနား တမ်း ဖိနှိမ်ကွပ်ထားသောစိတ်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ လွတ်ထွက် သွားကာ လွင့်မျောသွားတတ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၂၅)နှစ်ကျော်ကာလဆီသို့ မကြာ မီ နောက်ပြန်စီးမျောသွားတတ်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

မြတ်မြို့သို့ စိုက်ပျိုးရေးဌာန၏အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော
ဖခင်ဦးကို တာဝန်ကျသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆယ်တန်းအောင်
ပြီးကာစဖြစ်သည်။ မိသားစုအားလုံး ဖခင်တာဝန်ကျရာနောက်သို့
လိုက်ပါလာကြသည်။

“သမီးကြီး စာပေးစာယူပဲ တက်ပြီး ဒီမှာ ဆွဲခန့်ဆရာ
ဝင်လုပ်လိုက်ပါလား၊ လုပ်သက်ရတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တက္ကသိုလ်
မဖွင့်ခင် လုပ်အားပေးပေါ့”

ဖခင်၏အကြံပေးချက်ကို ပိတောက်ကိုကို မဆိုင်းမတွယ်
လက်ခံခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သို့နှင့် ပိတောက်ကိုကို မူလတန်းပြဆရာမလေး ဖြစ်ခဲ့
သည်။ တာဝန်ကျသည်က မြိုင်ချောင်းမြို့နယ်တွင်းရှိ “ပထော်နီ”
ရွာကြီးသို့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် လက်ထောင်
ဆရာမ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သူနှင့် နော်စေးဖောဖြစ်သည်။

နော်စေးဖော ရွာခံဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး စောပီးကလည်း
ဒေသခံဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မျက်နှာစိမ်းဖြစ်သည်။

“အယ်တော့ . . . ဆရာမအသစ်လေးက ချောမှချောပဲ”

“လှလိုက်တာဟယ်”

“နတ်သမီးလေး ကျနေတာပဲ”

နော်စေးဖောအိမ်၌ပင် ပိတောက်ကိုကို နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့
သည်။ နော်စေးဖောမှာ မိခင်မုဆိုးမ ဒေါ်နော်ရှိုးလာနှင့် နှစ်
ယောက်တည်း နေလေသည်။ ဒေါ်နော်ရှိုးလာက တောင်ယာလုပ်
တိုင်ဆဲဖြစ်သည်။

နော်စေးဖောတို့အိမ်သို့ ပိတောက်ကိုကို ရောက်လာသည်
နှင့် လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူလတ်၊ ကလေးမကျန် လာရောက်ချောင်း
မြောင်းကြည့်ကြပြီး သဘောကျနေကြလေသည်။ သူတို့တိုင်းရင်း
သား ဘာသာစကားနှင့်လည်း ပြောဆိုကြလေသည်။

နော်စေးဖောနှင့် မိခင်ဒေါ်နော်ရှိုးလာတို့မှာ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံး
နှင့် သဘောကျကာ သူ့အား ဘာသာပြန်ပေးရလေသည်။

ဆရာမ ပိတောက်ကိုကိုသည် ထိုအချိန်အခါက အစွမ်း
တန် ပွင့်တော့မည့် ပန်းငုံလေးတစ်ပွင့်နွယ် အချောအလှတို့က
စာဖွဲ့မကုန်နိုင်အောင် လှထွဋ်ခေါင်လေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ရွာရှိ ကာလသားတို့ သဘောကျကြသည်။

လူကြီးများက ချွေးမတော်ချင်ကြသည်။ ကလေးများက
ဆရာမလေးကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကာ ဆရာမစကားကို မြေဝယ်
တွေ့ နားထောင်တတ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ခင်တော့ တရားမင်ကြသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ပိတောက်ကိုကိုသည် ပထော်နိရွာကလေး၏မိုးကျနတ်မိမယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်သွားသွား မလွတ်လပ်တော့၊ ကျောင်းပိတ်ရက် မိအရပ်ထံ ပြန်လျှင်လည်း လိုက်ပို့ပေးမည့်သူတွေက သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ပင်။

ချောင်းရေ မြစ်ရေထဲ ဆင်းမချိုးချင်။ လူ့မြင်ကွင်း၌ ရုတ်တရက် သည်ဆိုသဖြင့် နော်စေးဖော့တို့အိမ်၌ ဝါးထရံကာ ရေချိုးခန်းလေး ဖြစ်သွားပြီး ချိုးရေအတွက်က မိုးလင်းလာသည်နှင့် စဉ့်အိုးကြီးများ၌ အပြည့်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဘယ်သူတွေ လာခပ်ထည့်ပေးသည်ပင် မသိလိုက်ရ။ ဆရာမလေး ပိတောက်ကိုကို၏ဘုန်းကံက... ထိုမျှ ကြီးမားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ ရွာ၌ ကျင်းပသော ကရင်နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်နေ့သို့ အရောက်တွင်...

ပိတောက်ကိုကိုလည်း ကရင်တိုင်းရင်းသူတို့၏ရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဆရာမလေး နော်စေးဖော့၊ သားဖွားဆရာမလေး နော်ထူးမေတို့နှင့်အတူ ကရင်ဒိုးယိမ်းအကကို ဝင်ရောက်ကပြလေသည်။

မီးပုံပွဲ ပတ်ပတ်လည်၌ ကခုန်ရသည်မှာ တကယ့်အား မာန်အပြည့်နှင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အတိဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ရှီး... ပြောင်း”

ရုတ်တရက် သေမင်းတမန် သေနတ်သံများနှင့်အတူ K.N.U သောင်းကျန်းသူတို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဝပ်... ဝပ်...”

နော်စေးဖော့နှင့် နော်ထူးမေကြား ပိတောက်ကိုကိုလည်း ပြားပြားဝပ်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

အတွေ့အကြုံဆန်းက သွေးပျက်ဖွယ်ရာပါတကား။

ကရင်ဘာသာစကားနှင့် ပြောဆိုပြီး သူတို့သုံးဦးကို ဆွဲထူသောအခါ ပိတောက်ကိုကို သွေးပျက်လုမတတ် ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

ဆံပင်ရှည်ကို နဖူးအပြောင်သိမ်းကာ စည်းနှောင်ထားပြီး ခုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးများနှင့် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်အလား နေရာသော မျက်ဝန်းပြာတစ်စုံက သူ့ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

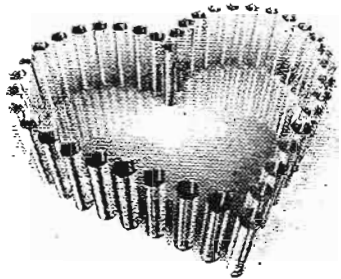
လက်ညှိုးထိုးကာ သူနှင့် နော်ထူးမေကို ဆွဲခေါ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“လွတ်... လွတ်”

ပိတောက်ကိုကို ဇွတ်ရုန်းကန်သည်။ သို့သော် မရ။ သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများ၏ ပွေ့တင်မှုကြောင့် နောက်ဆုံး မြင်းဆင်ကောင်ပေါ် ရောက်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်တွင်း လိုက်ပါကာ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ဒါ... အိပ်မက်ဆိုးလေလား။ ပိုးတဝါးပုံရိပ်နှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းတို့က တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်ကြားသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းအဖြစ် သေသည်တိုင် မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိမည် မဟုတ်ပါချေ။

အခန်း(၆)

“ရှင်တို့က အရမ်းခေါ်လာတာကိုး၊ သူက သူ့နာပြုဆရာမ မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မကို လူနာတစ်ယောက် တိုးအောင် ရှင်တို့ လုပ်တာပဲ”

နော်ထူးမေက နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနှင့် ရန်တွေ့လိုက် လေသည်။

“စောပြည့်ဝန်း... နင် ဘာလို့ သူ့ကို ခေါ်လာတာလဲ”

လူနာများ၏သွေးတို့ကို မြင်တွေ့ပြီး မူးဝေကာ မေ့မျော သွားခဲ့သော ပိတောက်ကိုကို သတိပြန်လည်လာချိန်၌ နော်ထူးမေ နှင့် မိမိအား ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်လာသောသူ စကားပြောနေလေ သည်။

“ငါမသိဘူး... နင်နဲ့ဆိုတော့ နင့်လိုပဲ နာ့စ်ထင်လို့ပေါ့”

“စေးလာကိုကျတော့ကော”

“စေးလာက ကျောင်းဆရာမမှန်း ငါသိနေတာပဲဟာ”

“အေးပါ... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဒါပဲနော်... ငါနဲ့

ငါ့သူငယ်ချင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဖို့ နင်တာဝန်ယူထား၊ ပြီးတော့ နင့်လူနာတွေ စိတ်ချရတာနဲ့ ငါတို့ကို ချက်ချင်းပြန်ပို့ပေး”

“အေးပါ... ဒါထက် သူက ဘယ်သူလဲ”

“ပြည်မက ရန်ကုန်သူလေ၊ နင်စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ နင်နဲ့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲ၊ နင် သူ့ကို သဘောကျရင် နင့် ယုံကြည်ချက်ကို နင်စွန့်လွှတ်ရမယ်”

“တိတ်စမ်း... ထူးမေ နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းမို့လို့ ဒီ စကားကို ငါ အလျှော့ပေး ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်မှတ်၊ ငါတို့အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအတွက် ငါတို့လို လူငယ်တွေကမှ တိုက်ပွဲမဝင်ရင် ငါတို့လူမျိုး ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်ဘူးမှတ်”

မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်အထိ အံတကြိတ် ကြိတ် ဖြစ်သွားခဲ့သော သောင်းကျန်းသူဗိုလ်ကို ခိုးကြည့်ပြီး တတုန် ကယင်ကြီး ဖြစ်၍ နေပေသည်။ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့ချေ။

“သူ သတိမေ့နေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

နော်ထူးမေကတော့ သူ့ဗိုလ်ကို ကြောက်လန့်ဟန် မတူ ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပဲ။

“ငါ လူနာတွေ သွားကြည့်ဦးမယ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက် သွားတာနဲ့ ငါတို့ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကတိပေးတယ်မှတ်လား ပြည့်ဝန်း”

“အင်းပါ”

နော်ထူးမေ ထွက်သွားသည်။

ပိတောက်ကိုကို ပို၍တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

မျက်လုံးအိမ်ကို မလှုပ်မိရန် သတိထားလိုက်ရသည်။ အကယ်၍

မျက်လုံးလှုပ်မိပါက မျက်ခွံတံခါးလေး တုန်ခါသွားနိုင်သည်။

ထိုအခါ မိမိမေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေခြင်းကို သတိပြုမိသွားနိုင်သည်။

သို့သော် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး ပြီးတော့ သောင်းကျန်း

သူ့ရှေ့၌ လှဲလျောင်းလျက် ရှိနေသော အသိက လူကို ဆတ်ကနဲ

ဖြစ်သွားစေပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟော... သတိရပြီလား”

စောပြည့်ဝန်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

နော်ထူးမေကို ဒဏ်ရာရ လူနာတွေအတွက် သွားဖမ်းအခေါ်တွင်

ထူးမေနားမှ ကပ်လျက်ရှိနေသော အလှူ၏နတ်မိမယ်လေးက သူ့

အာရုံကို ဖမ်းစားလေသည်မို့ သူ့ကိုယ်သူ သတိမပြုလိုက်မိချိန်၌

ထိုနတ်မိမယ်လေး သူ့ရင်ခွင်တွင်း ထားလျက် မြင်းပေါ် ခေါ်တင်

လာခဲ့မိလေသည်အထိ သူ့ အပြုစားခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ”

ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းနက်ကလေးနှင့် ကြည့်ကာ မေး

လာသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“ရှင်...”

ပြည့်ဝန်းက အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှပ

လွန်းသော ကြွေရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို မြင်တွေ့မိကာ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်

ဓုတ်တရက် နီးထလာပြီး ကောက်ယူသွားမိသည့် မိမိဖြစ်အင်ကို

ခွင်းပြလိုကော ကြွေရုပ်ကလေးက နားလည်မှာတဲ့လား။

“ရော... ရေသောက်လိုက်ဦး၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ

အရမ်းထိတ်လန့်နေပုံပဲ”

“လန့်တာပေါ့... ရှင်တို့က သူပုန်တွေပဲဟာ”

ပိတောက်ကိုကို ရုတ်တရက် စကားလောသွားသည်။

“ဘာ”

စောပြည့်ဝန်း မျက်နှာနီရဲသွားပြီး သန်မာသော လက်နှစ်

ဖက်က ပိတောက်ကိုကို၏လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျ

ရောက်သွားသည်။ လှုပ်ယမ်းပြီး...

“ခင်ဗျား စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့က ကရင်

အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာ၊ သူပုန်

မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားပါ။ ကရင်အမျိုးသား

လွတ်မြောက်ရေး ရဲဘော်ရဲဘက်တွေက”

စောပြည့်ဝန်း၏လက်တွင်း ဖြူဖျော့ဖျော့ခွေပြီး ကြွေတော့

မည့်ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှယ် ဖြစ်နေရှာသော ကြွေရုပ်ကလေးကြောင့်

စောပြည့်ဝန်း၏ဒေါသသည် ရုတ်ချည်းပင် လွင့်ပြယ်သွားပြီး...

“ဆရာမ... (ဆရာမ)... ဆရာမ”

“ရှင်... ရတယ်”

“ရေသောက်လိုက်ဦးနော်”

စောပြည့်ဝန်း ရေဗူးကို ပေးလိုက်သည်။ နောက် အသာ

အသာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ခက်တော့ နေပြီ။ သံမဏိစိတ်ဓာတ်လို ရိုက်သွင်းခံထားရ

သော စောပြည့်ဝန်း၏ သံမဏိနှလုံးသားသည် ဤကြွေရုပ်ကလေးနှင့် ထိတွေ့လိုက်တိုင်း အရည်ပျော်ကျသွားတတ်လေပြီ။

“ကျုပ်နဲ့ပဲ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောပါ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောနဲ့၊ အမှားပါသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ကဲ... နေရဲတယ် မှတ်လား၊ ကျုပ်အပြင်သွားဦးမယ်”

• ပိတောက်ကိုကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ခိုးတစ်မျှင်သည်လည်း မှီတွယ်အားကိုးရာ ဖြစ်လေသည်မို့...။

“ဟင်... ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ထူးမေကော”

“ထူးမေက ဒဏ်ရာရ လူနာတွေဆီမှာ၊ ခင်ဗျားက သွေးမြင်ရင် မူးလဲတတ်တော့ အဲ့ဒီကို ခေါ်သွားလို့မှ မရတာ”

“ဟင်... ဒါဆို ရှင်လည်း မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး”

“ရော်... ခက်နေပါပြီ”

စောပြည့်ဝန်း စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ ညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။ သမင်ပျို၏ လေးညှို့သံကြား၍ ကြောက်လန့်နေသော မျက်ဝန်းကလေးနှင့် သူ့အား အားကိုးအားထား ကြည့်လာသူကို သူကြည့်ပြီး အလိုအလျောက် သူ့ရှေ့ ဝပ်စင်းခယချင်လာသည်။ သို့သော် တာဝန်က ရှိသေးသည်မို့...။

“ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး ဆရာမ၊ ကျုပ်အပြင်က သော့ခတ်ခဲ့မယ်၊ မင်းလည်း အခန်းကို ဂျက်ချထားပါ၊ ကျုပ်ကလွဲပြီး ဒီအခန်းသော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး၊ ခဏပါ... ကျုပ် အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ထူးမေကော ခေါ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“ထူးမေ လူနာတွေကို မြန်မြန်ပျောက်အောင် ကုပေးမှ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်ပို့မှာလေ”

“ဒါဖြင့် ရှင်မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

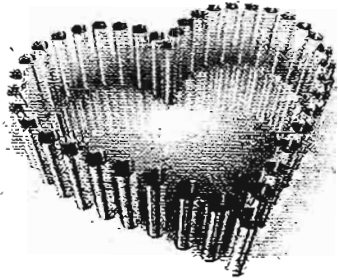
“အေး...။”

စောပြည့်ဝန်းသည် သူ့အား အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ထွက်ခွာခဲ့ပြီး တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်အစဉ်ကတော့ ထိုအခန်းထဲက ကြွေရုပ်ကလေးထံတွင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

သူ့ရင်အစုံသည်လည်း ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် လှိုက်ဖိုလျက်...။

အခန်း(၇)

ပိတောက်ကိုကို အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့က မှောင်ရိပ်ပို့
လာသည်နှင့်အမျှ သိပ်သည်းဆ ပိုမိုများပြားလာသည်။

မိန်းမသားငယ်တို့၏လက်နက်က မျက်ရည်တို့သာ ဖြစ်
သည့်အားလျော်စွာ မျက်ရည်များကို သွန်ချရင်း အဖော်ပြုနေလိုက်
သည်။

“ဂျလောက်”

သောခလောက် ဖွင့်သံကြောင့် ချောင်ကပ်ထိုင်နေသော
ပိတောက်ကိုကို ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

မိမိအား ခေါ်အောင်ခဲ့သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပင့်သက်

ချလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူသည် မိမိ၏အားကိုးရာ မဟုတ်သေး။
အားကိုးမိသူအား အမောတကော မေးလိုက်သည်။

“ထူးမေကော...”

“အိပ်ချိန်တော့ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ထမင်းစားရ
အောင်၊ အပေါ့အပါးသွား ရေမိုးချိုးလိုက်ရအောင် ရဲမေနဲ့ လိုက်
သွား”

လူဆိုးငိုလ်၏နောက်မှ ပါလာသော မိန်းကလေးကို ယခုမှ
မြင်မိသည်။ မိမိထက်ပင် ငယ်ရွယ်မည် ထင်သည်။ နုနုနယ်နယ်
ချောချောလေးဖြစ်သည်။

“အယ်စတာ...”

“ဟုတ်”

“သူ့ကို မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေး၊
ဒါ နင့်ရဲ့တာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်”

“ခင်ဗျား သူနဲ့ လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ပိတောက်ကိုကို မိန်းမသားအချင်းချင်းဆိုတော့ အားကိုးမိ
သည်။ သို့သော် မိန်းမချောလေးက မှုန်တေတေနှင့် စကားတစ်ခွန်း
မှ မပြော။ ပြောက်ကြားဝတ်စုံကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို
ဝတ်ထားသည်။ ဘာမှ အခြယ်အသ မရှိ။

အိမ်သာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်နေ၍မရတော့၊ ပိတောက်
ကိုကို ဝမ်းထဲမှာ လွယ်ထားသော အန္တရာယ်တို့ကို အကုန်ရှင်းထုတ်

လိုက်သည်။ နောက် သဘာဝ စမ်းချောင်းလေးမှာ ရေချိုးရသည်။
ကောင်မလေး ပေးသော ကရင်သင်တိုင်းလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး မိမိ
အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွတ်ယူခဲ့လိုက်သည်။

မိမိပျောက်ဆုံးကြောင်း သိလျှင် ရပ်ရွာကလည်း ဤကဲ့သို့
နေမည်မထင်၊ မိဘများ ကြားသိပါက အဘယ်မျှ သောကရောက်
ရှာလိမ့်မည်နည်း။

“ညီမလေး”

ရဲမေမလေးကို စည်းရုံးရေး ဆင်းရန် တာစူလိုက်သည်။
ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်သည်။ သူက ပြုံးပြ
သည်ကို တုန်ပြန်မပြုံးဘဲ . . .

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ညီမလေးတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အပိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်တာဝန်က ခင်ဗျားနဲ့ စကား
ပြောဖို့ မပါဘူး၊ လာ . . . မြန်မြန်လျှောက်၊ သိပ်ကြာတာပဲ”

ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောလိုက်သော မိန်းကလေးကို
ပိတောက်ကိုကို စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ပြီး ဘာမှ ထပ်မမေးရဲ
တော့ချေ။

“အား”

လောလော၊လောလောနှင့် အလျှောက်တွင် ခလုတ်တိုက်
ပြီးအလဲတွင် ခြေမကွဲသွားသည်။ ဒူးပြဲသွားသည်။ ပိတောက်ကိုကို
ငိုမဲ့မဲ့နှင့် . . .

“ဟင် . . . သွေးတွေ”

“ခင်ဗျားကတော့ မြွေဖမ်းပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဗိုလ်ကြီး ဆူ

တော့မှာပဲ”

ကောင်မလေးက ညည်းညူလိုက်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်
ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို စုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဒူးခေါင်းနှင့်
ခြေမကို စည်းပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်တွေနဲ့ . . . ရေဆေးပြီးမှ . . . ပိုးမွှား . . .”

“တောထဲမှာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
လို နုနေရင် အသက်ရှည်ဖို့ လမ်းမမြင်ဘူး”

ပိတောက်ကိုကို ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ပြော
တာလည်း မှန်နေတာပဲ။

“ခင်ဗျားတော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ကျုပ်ကိုတွဲ . . .”

မျက်နှာလေးကသာ နုသည်။ လူကောင်ကတော့ ထွား
တျိုင်းသဖြင့် သူ့ကို တွဲခေါ်သည်။

“အား . . . နာတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ပြည်နုပြည်”

“ကျွတ် . . . သေတော့မှာပဲ”

ထိုစဉ် သူတို့အား စိတ်မချသဖြင့် ထွက်မျှော်ကြည့်နေ
သော စောပြည့်ဝန်း ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး . . .

“ရဲမေ . . . နင် တာဝန်တယ်ပေါ့ပါလား”

ကောင်မလေး အဆူခံလိုက်ရတော့ ပိတောက်ကိုကို စိတ်
မကောင်း။ ပျာပျာသလဲနှင့် . . .

“သူ့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက နမော်နမဲ့နိုင်လို့ပါ။

သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

စောပြည့်ဝန်းက ကောင်မလေးကိုသာ . . .

“နင် သွားတော့”

ကောင်မလေး ပိတောက်ကိုကိုကို တစ်ချက်စွေကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားလေ တော့သည်။

“ခင်ဗျားကြောင့် သိပ်ခက်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စွေကနဲ ပွေချိုမှဝယ် ပိတောက်ကိုကို ရုန်းထွက်ရန်လည်း သတိမရ အသက်ရှူရန်လည်း မေ့လျော့လျက်၊ ရေစိုအဝတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

စောပြည့်ဝန်း၏ခြေတစ်ချက် လှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း ရင်ထဲ အသံလှိုင်းကလည်း “ဒုတ်ကနဲ . . . ဒုတ်ကနဲ” မြည်ဟီးလေတော့ သည်။

ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲ ဖောက်တာ ဆောက်လုပ်ထားသော စခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ကျောက်ဖျာသဖွယ်ဖြစ်နေသော ကုတင်ပေါ်၌ သူ့ကို ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဘယ်ကိုခေါ်လာတာလဲ၊ ရှင် . . . ရှင်”

“ဒါ ကျုပ်စခန်းလေး၊ ပြစမ်း . . . ခင်ဗျားခြေထောက်”

ပိတောက်ကိုကို ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်စိတ်တို့ဖြင့် တုန်ယင် နေသည်။

“ထူးမေ”

“ထူးမေ ဒီအချိန်မှာ မအားဘူး၊ ကျုပ် ဒီလောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ပေးစမ်း . . . ဒီရေစိုဝတ်တွေကလည်း”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထမိန်နှင့်အင်္ကျီများကို ဆွဲယူ သဖြင့် ပိတောက်ကိုကို မလွတ်ပေးဘဲ . . .

“အို . . . ငရဲကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

“ကြီးကြီးဗျာ . . . ကျုပ်တို့လိုလူမျိုးမှာ ငရဲဆိုတာ ရှိဦး မလား”

ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲယူသွားပြီး မီးပုံဘေးက ကျောက်စွန်း ဖျားပေါ်တွင် လွှားတင်ပေးလိုက်သည်။

ပိတောက်ကိုကို ရှက်လွန်း အားနာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည် များပင် ရစ်ဝဲလာသည်။ ကြောက်စိတ်တွေပင် ဖွေးမှိန်သွားရသည်။

အပြင်ပုံပန်းက လူကြမ်း စိတ်ကြမ်းပေမယ့် ရင်တွင်း အဖွဲ့တ္တက ထင်သလောက် မခက်ထန်ပါချေ။

“မှန်းစမ်း”

ခြေမက လက်ကိုင်ပုဝါစကို ဖြည့်လိုက်သည်။ ခြေသည်း လန်ကာ ခြေမထိပ် ကွဲသွားသည်မို့ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လှ လေသည်။

ကြက်ခြေနီတံဆိပ် အမှတ်အသားပါ ဆေးသေတ္တာကို ယူ ဆောင်ပြီး အရက်ပြန်နှင့် ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသောအခါ . . .

“အား . . .”

ပိတောက်ကိုကို လူဆိုး၏ပန်းကို ကိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွား သည်။

“ခဏလေး . . . ခဏလေး”

နောက် . . . အေးသွားစေသော ဆေးရည်တစ်မျိုး ထည့် ပေးပြီး ပတ်တီးနှင့် စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒူးကော . . .”

“အို . . . ရပါတယ်”

ပိတောက်ကိုကို ဒဏ်ရာရထားသော ဒူးကို လက်နှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းဈာ”

လူကြမ်းကြီး၏လက်အင်အားကို ပိတောက်ကိုကို၏ ဖော့ဖယောင်းလက်ကလေးက တွန်းလှန်နိုင်ပါ့မလား၊ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အနီရောင် ပြေးသွားသော မိန်းမချောလေးကို စောပြည့်ဝန်း ရင်ခုန်လွန်းသဖြင့် တဒဂ်သာ ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ဒူးခေါင်းကို အသာလှုပ်တော့ ခြေသလုံးများက နို့နှစ်ရောင်ပင် ပြေးကာ အကြောစိမ်းလေးများပင် သွက်သန်းနေသည်။

စောပြည့်ဝန်း သက်ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်ပြီး ဒူးခေါင်းဒဏ်ရာကိုသာ ခြေမနည်းတူ လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ပိတောက်ကိုကို ဆံပင်ကို သုတ်ရန် မျက်နှာပုဝါတစ်ထည်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ဆံပင်တွေ သုတ်လိုက်ဦး”

ထို့နောက် မီးဖိုထဲမှ မီးသွေးဖြစ်နေသော မီးခဲများကို သံမီးဖိုလေးနှင့် ထည့်ပြီး ပိတောက်ကိုကို ကျောက်ကုတင်ဘေး၌ လာချပေးလိုက်သည်။

ပိတောက်ကိုကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြည့်ချပြီး မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် ပွတ်သပ်ကာ သုတ်လိုက်သည်။

စောပြည့်ဝန်း ပိတောက်ကိုကိုထံသို့ ရောက်ရှိနေသော အကြည့်များကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး . . .

ထမင်းချိုင့်နှင့် ဟင်းချိုကို နွေးလိုက်သည်။

နတ်မိမယ်လေးတမျှ လှပနေသော မိန်းမချောလေးအတွက် သူ မလုပ်စဖူး အပိုအလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည်။

ဘယ်ချောင်၌ ထားမိမှန်း မသိသော ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်၊ ဇွန်းတို့ကို ရှာဖွေပြီး ကျောက်စက်ရေနှင့် ဆေးကြောကာ ကျောက်စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ဟင်းကော ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ခူးထည့်ကာ ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်သည်။

“လာ . . . ဆရာမူ ထမင်းလာစား”

“မစားချင်ဘူး . . . ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးပါလား”

“လွှတ်ပေးမှာပါ . . . ထူးမေ ကိစ္စပြတ်သွားတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ပို့ပေးမှာ၊ ဒီတော့ အားမွေးထား၊ တောလမ်းခရီးက ကြမ်းတယ်၊ အစာအဟာရ မရှိရင် မလှမ်းနိုင်ဘူး”

စောပြည့်ဝန်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေမိသည်။

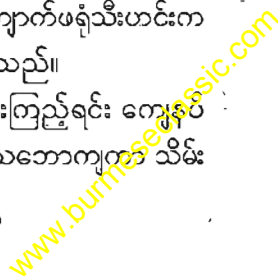
“ရှင် ကတိပေးမှာလား”

“ကျုပ် စကားကို နှစ်ခွန်းမပြောတတ်ဘူး၊ လာစားလှည့်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချိုင့်ထဲရှိ ကျန်ထမင်းဟင်းများကို ရောစပ်ကာ ပလုပ်ပလောင်း စားလေတော့သည်။

ပိတောက်ကိုကို ဗိုက်ထဲရှိ ပိုးမျိုး(၈၀)ကလည်း ဆန္ဒပြုလေသည်မို့ မူမနေနိုင်တော့ဘဲ လူဆိုးဗိုလ် တည်ခင်းပေးထားသော ဗွဲတော်ကို ငဲ့ကာလွေးသည်။ တောဝက်နှင့် ကျောက်ဖရုံသီးဟင်းက တကယ်ကို ချိုမြိန်ကာ အီစီမ့်သွားလေတော့သည်။

စောပြည့်ဝန်း မိန်းမချောလေးကို ခိုးကြည့်ရင်း ကျေနပ်အားသည်။ အစကနဦးကတော့ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျတာ သိမ်း

ပိုက်လိုစိတ်ဖြင့် မြင်းပေါ်သို့ ခေါ်တင်ခဲ့မိသည်။

နောက်တော့ နုနယ်လွန်းသော မိန်းမချောလေးကို မြတ်နိုးလွန်းကာ သူ့ဘဝ ခရီးကြမ်းထဲသို့ ဆွဲမခေါ်ရက်တော့။

သူတို့၏လွတ်လပ်ရေးဟူသော ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က ဘယ်တော့မှ ရမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။

ချစ်မြတ်နိုးလာသည်နှင့် တပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် ပေးဆပ်လိုမှုတွေက ရင်မှာ ပြည့်နှက်လာခဲ့လေပြီ။

ချစ်လွန်းသောစိတ်က သူ့ရင်ထဲ ပြုန်းစားကြီး ဝင်ရောက်လာတော့ သူကလေးအပေါ် ယင်ဖိုပင် မသန်းစေချင်သဖြင့် သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်တို့ မစော်ကားရဲစေရန် သူ သိမ်းပိုက်ထားချင်ဟန် ဆောင်လိုက်လေတော့သည်။

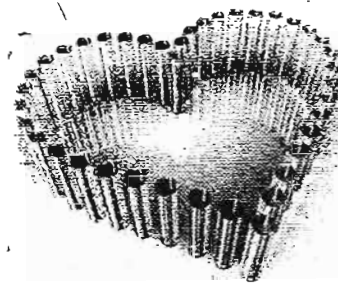
ဘာကြောင့်များ သူ့စိတ်အာရုံဟူသမျှတို့သည် ဤမိန်းမချောလေးအပေါ်၌ တိမ်းညွတ်ပြီး အစစအရာရာ ဤမိန်းမချောလေးအတွက်သာ ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ပေးချင်စိတ်တို့က ရှင်သန်လာရသနည်း။

အချစ်ဆိုသောအရာသည် ဆန်းကြယ်လှပတကား။

သူ၏ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နှင့်လည်း မတူ။

အယူဝါဒနှင့်လည်း မတူ။

အချစ်ဟူသည် နှလုံးသား၌ သီးသန့် ဖြစ်ထွန်းလာသော အမြဲတေတစ်ရပ်သာဖြစ်သည်ဟု စောပြည့်ဝန်း ခံယူလိုက်လေသည်။

အခန်း(၈)

နော်ထူးမေနှင့်အတူ သူတို့ဆီမှ သူနာပြုများ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ဒဏ်ရာရ လူနာများနှင့် မိုးမိပြီး အားနာ လူနာများ၊ ငှက်ဖျားလူနာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

စောပြည့်ဝန်း စဉ်းစားမိသည်။ သူတို့ သည်စခန်းသည် လုံခြုံပါမလား၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဒိုလှုံနေသော သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ကတော့ အဝေးက လှမ်းကာ အမိန့်ပေးနေရုံမှအပ လက်တွေ့ဒုက္ခ ခံစားရသည် မဟုတ်။ စစ်ကြောင်းမှူးရာထူး ရထားသော သူ့အနေနှင့် လက်အောက်ငယ်သားတွေ၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာအိုးစားမကွဲရေးကို ဂရုစိုက်နေရသည်။

“ထူးမေ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီထက် နွေးထွေးနိုင်မယ့်နေရာမျိုး ရရင် ကောင်းမယ်”
နော်ထူးမေက သူနှင့် ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်

ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ရင်းနှီးစွာပင်... .

“အေး... ငါဖန်တီးပေးမယ်”

“ဒါထက် ငါ့ဆရာမကို နင်ဘာလုပ်ထားသလဲ”

နော်ထူးမေက မချီမချင်အပြိုးနှင့် မေးလာသည်။ ထိုအခါ
စောပြည့်ဝန်း မျက်နှာနီစပ်စပ်မှာ ပိုမိုရဲတွတ်သွားပြီး... .

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဒီအတိုင်း ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ပြည့်ဝန်းရာ၊ ဘယ်ကျားမှ ဥပုသ်မစောင့်ဘူး
နော်၊ အလှကြည့်ရုံသက်သက်တော့ အပင်ပန်းခံပြီး ခေါ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ... နင်မယုံချင်လည်းနေ၊ ငါသွားမယ်၊ ငါ့
ရဲဘော်တွေကို လူနာဆောင် ပို့ပြီး လုံခြုံနွေးထွေးဖို့ ငါဖန်တီးပေးဦး
မယ်”

အပြောနှင့် ညီညွတ်စေရန် စောပြည့်ဝန်း ချက်ချင်းပင်
အကောင်အထည်ဖော်ပေးသည်။ သို့လျှောက်ထားသော ရွက်ဖျင်တံ
များကို ထပ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ အမိုးအကာများ မိုးယိုမှု မရှိစေရန်
လည်း တံာလပတ်များနှင့် မိုးခြင်း၊ ကာရံခြင်းများကို လုပ်စေသည်။

ဤသည်ကို ပိတောက်ကိုကိုသည် ဂူဝရို သစ်ပင်ရိပ်
အောက်က သစ်မြစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

အရပ်အမောင်း ကောင်းသလို ကိုယ်ထည်လည်း ကြံ့ခိုင်
သော ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ယောက်ျားပီသချောမောသော စော

ပြည့်ဝန်း၏လှုပ်ရှားမှုကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သောင်းကျန်းသူ
မဟုတ်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိမ့်နည်နည်း။ တိုင်းပြည်အတွက်
အုတ်တစ်ချပ်သဖွယ် ထမ်းဆောင်နိုင်မည့်လူမျိုးဖြစ်သည်။

နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ... .

ထိုအချိန်တွင် နော်ထူးမေက သူ့ထံသို့ လျှောက်လာ
သည်။

“ပိတောက် ပျင်းနေပြီလား”

“ပျင်းဖို့နေနေသာသာ မထူးမေရယ်၊ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့မို့
နှလုံးရောဂါတောင် ရမှာစိုးရတယ်”

“စိတ်ချပါ... ပြည့်ဝန်းက ပိတောက်အတွက်ဆိုရင်
အသက်ပါ ပေးဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အနေအထား ရောက်နေပါတယ်၊
အဟင်း... အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အလင်းထဲ ရောက်
အောင် ဆွဲဆောင်ပေးပါလား ပိတောက်ရယ်”

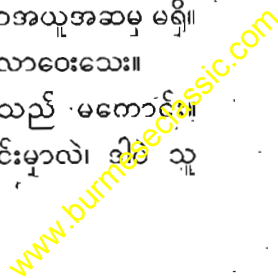
ပိတောက်ကိုကိုအနီး ကပ်ထိုင်ပြီး နော်ထူးမေက နှစ်ကိုယ်
ကြား တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ပိတောက်ကိုကို ရှက်သွေးစိုကာ မျက်လွှာချလိုက်ရင်း... .

“မထူးမေကလည်း... ကျွန်မမှာ အဲဒီလောက် အရည်
အချင်း မရှိပါဘူး”

ကလေးသာသာဘဝမှာ ဆရာမအသွင် ကူးပြောင်းလာ
ခါစ ပိတောက်ကိုကို၌ ဘာအတွေ့အကြုံ၊ ဘာအယူအဆမှ မရှိ။
နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ် အယူအဆဆို ဝေးလာဝေးသေး။

အလင်းနှင့်အမှောင်၌ အမှောင်သည် မကောင်း။
အမှောင်ထဲက လူသည်လည်း ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ဒါ့ထက် သူ

နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှောင်ကို ကြောက်ရွံ့သည်။ အမှောင်ထဲက ဥပဒေသည် သူတို့ပါးစပ်ဖျား၌ ရှိသည်ဟုသာ သိထားသည်။

“ဘာမှ နားမလည်ရင်လည်း အချစ်ဆိုတဲ့ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချလိုက်ပေါ့ ပိတောက်ရယ်”

“ဟာ... မထူးမေကလည်း”

ပိတောက်ကိုကို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မီးဟပ်ခံရသည့်နှယ် ပူလောင်သွားသည်။ ရှက်မျက်နှာရဲ့ကို မထားတတ်တော့။

“ရှက်မနေပါနဲ့ ပိတောက်ရယ်၊ နင်စွန့်စားရဲရင် သူတစ်ယောက်တည်း အမှောင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပေးနိုင်ရုံ မကဘူး၊ သူ့လူတော်တော်များများပါ ပါလာနိုင်တယ်”

“တိုးတိုး... မထူးမေ၊ နံရံမှာ နားတွေ ရှိတယ်နော်”

“ဒီက လူတော်တော်များများ ဗမာစကား သိပ်မတတ်ကြပါဘူး”

“မထူးမေနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးမှာကော သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... ပြည့်ဝန်းက ကတိတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်၊ ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့နော်”

“ကျွန်မလိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့... နင်နဲ့ လူနာတွေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြည့်ဝန်းနားမှာ နေပေး”

“အစ်မကလည်း...”

ပိတောက်ကိုကို သစ်ရိပ်လေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ စောပြည့်ဝန်း ပိတောက်ကိုကို ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဝတ်ထားသော စောပြည့်ဝန်း တစ်ကိုယ်လုံး

ခွေးများ သီးတနေသည်။ ကျစ်လစ်ပြီး ဖုတ်စနေသော လက်မောင်းဝင်းဝင်းများ၊ ခွေးများနှင့် လင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည်ကို ပိတောက်ကိုကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ရေသွားချိုးမယ်၊ ဆရာမူကော လိုက်မလား”

“လိုက်မယ်”

စောပြည့်ဝန်း ကွယ်လျှင်ကွယ်သလို သူ့ငယ်သားများ၏ ခိုးကြည့်သောမျက်လုံးများကို ပိတောက်ကိုကို ဒီလောက်တော့ အကင်းပါးစွာ ရိပ်မိနေသဖြင့် စောပြည့်ဝန်းနား တောက်တဲ့လိုတပ်နေလိုက်သည်။

စမ်းချောင်းလေးက သာယာလှသည်။ စိမ့်စမ်းရေ ဖြစ်သဖြင့် အေးမြလှသည်။ တောပန်းလေးများက ပွင့်လန်းပြီး ရနံ့သင်းသင်းလေး သင်းယုံ့နေသည်။

သဘာဝ၏အလှတရားကို အယူဝါဒ လွဲမှားမှုတို့က အရောင်ဆိုးထားသဖြင့် အနက်ရောင်နယ်မြေအဖြစ် လွှမ်းမိုးနေပြီး သဘာဝအလှတရားတို့ပင် ကွယ်ပျောက်နေသည်။

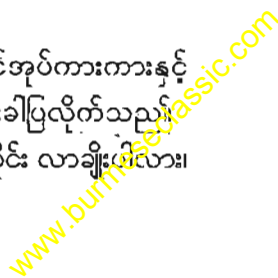
ပိတောက်ကိုကို စိုးထိတ်မှုဖြင့် ရေစပ်နားက ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ရေထဲရှိ ငါးကောင်ငယ်လေးများကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာမူကော မချိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ရေထဲမှ သန်မာထွားကျိုင်းသော ရင်အုပ်ကားကားနှင့် စောပြည့်ဝန်းကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ရေချိုးရင် လန်းဆန်းသွားမှာ၊ ဒီအတိုင်း လာချိုးပါလား၊

ကျောက်ဂူရောက်မှ အဝတ်လဲပေါ့”

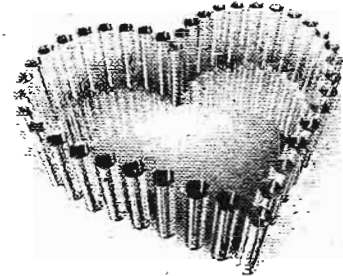
မနေ့ကထက်စာလျှင် ဒီနေ့တွင် ရင်းနှီးမှု ပိုလာသည်မို့ စောပြည့်ဝန်းက ရင်းနှီးစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

ပိတောက်ကိုကို ရေမချိုးရဲချေ။ တောတွင်း ငြိမ်သက်စွာ နေနေရသူ သူ့အတွက်လည်း စိမ့်တိမ်တိမ်ဖြစ်နေသည်မို့...

“ချမ်းတယ်... မချိုးရဲဘူး” ဟု ပခုံးလေး တွန့်ကာ ဖြေလိုက်မိသည်။

စောပြည့်ဝန်း ထိုအမူအယာလေးကို တဒဂ် စွဲမက်စွာ ငေးကြည့်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ ငုတ်လျှိုးလိုက်လေသည်။ သူ၏ရင်ခုန်သံရိုင်းကို ရေထဲ နှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကြမ်းတမ်းသော သူ့ဘဝထဲသို့ အနူးညံ့ဆုံးသော မေတ္တာပန်းကို ထွေးပိုက်ယူ၍ မရနိုင်မှန်း သိလျက် ငုံ့လင့်နေမိသည့် သူ့စိတ်ရိုင်းကို ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း(၉)

တရွေ့ရွေ့ တက်လာသော မိုးသားတိမ်ညိုတို့၏အံ့မှိုင်းဖွဲ့မှုတို့ ကြည့်ပြီး စောပြည့်ဝန်း စိတ်မသက်မသာ ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ခိုလှုံနေသော သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေက အငြိမ့်သား အမိန့်ပေးနေပြီး အစည်းအဝေး ခေါ်ပြန်သည်။

ဒီတိုက်ပွဲဝင်နေရသော ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ၏စားဝတ်နေရေး၊ ဆေးရေးရှင်ရေးတို့ကို မသိ။ ခုလည်း တလောက ဖြစ်ခဲ့သော ဆိုက်ပွဲအတွက် ဘာတွေ ဆူပူဦးမည်မသိ။

ခက်နေသည်က နော်ထူးမေတို့ကို ပြန်လွှတ်၍မဖြစ်သေး။

သူ့ မရှိလျှင် သူ့လက်အောက်ငယ်သားတွေက ထူးမေကိုတော့

www.burmeseclassic.com

သားချင်းတွေ ရှိ၍ လက်ဖျားနှင့်တောင် မတို့ရဲကြ။ ဆရာမ (ဆရာမ)လေးအတွက် ခက်နေပြီ။

သူတောင် နှလုံးသားက အလှတရားကို ဦးညွတ်ကိုးကွယ် တတ်၍ တွေ့တွေ့ချင်း စဉ်းစားခြင်း ကင်းကာ မြင်းပေါ် ဆွဲတင် ခေါ်ခဲ့မိသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့နာပြုဆရာမပဲ မှတ်ခဲ့သည်။ နောက်မှ ကျောင်းဆရာမလေး၊ ဗမာပြည်သူလေး ဖြစ်ရုံမက သွေး မြင်တာနဲ့ ဖူးဝေတတ်သူ အသည်းနှုတ်ငယ်ငယ် ဆရာမလေးအတွက် သူ့မှာ ထားစရာနေရာ မရှိအောင် ပူပန်မိသည်။

ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် အလှပန်းလေး ညှိုးနွမ်းမှာ စိုးကြောက်သလို တယုတယဖြစ်နေသည်။ စောင့်ရှောက်မှုတွေ ဝေး နေမိပြန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ . . .

သူ့ဘဝခရီးကြမ်းနှင့် မထိုက်တန်သော ဆရာမလေးကို သူ ဒီည ပြန်ပို့ပေးမည်။ သူ့မျက်ကွယ် သူ့နယ်မြေမှာ သူ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ မထားရက်နိုင်။

ထို့ကြောင့် လမိုက်ည ဖြစ်ရသည့်အထဲ တိမ်ညိုတိမ်တိုက် တို့၏မှိုင်းဖွဲ့မှုကြောင့် သူ စိတ်မသက်မသာ ခံစားနေရသည်။

“ဆရာမ”

“ရှင် . . .”

“ထ . . . ထ”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် အိပ်မောကျနေသော ဆရာမကို သူ မနှိုးရက်နှိုးရတ် နှိုးလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားကို ပြန်ပို့ပေးမလို့”

“ဟင်”

ထိုအချိန် သူ့ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့်ကလည်း အချက်ပေးသည်မို့ သူ ဆရာမလက်ကို ဆွဲကာ သူ့ဂူစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ ပြီး လျှို့ဝှက်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ်”

လင်းနို့ချေးနံ့များ ဟောင်ကနဲမို့ ဆရာမလေး ပျို့အန် လေပြီ။ ဖြစ်ရမယ်။

သူ မီးတုတ်ကို မြှောက်ကိုင်ပြီး လင်းနို့များ မျက်နှာသို့ တိုးမိရန် ယမ်းရင်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

လှိုက်ခေါင်းအထွက်တွင် ချုံများ ဖယ်ရှားပြီး အသင့် စောင့်နေသော မြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ရှိနေသည်။

“စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဝိုလ်ကြီး”

သို့နှင့် ဆရာမလေးကို မြင်းပေါ်တင် ရင်ခွင်တွင်း ပိုက် လျက် စခန်းပြင်ပမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သူ စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မိုးတို့က သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း သာသဖြင့် ခရီးမတွင်ကျယ် မိုးကာဝတ်ထားပေမယ့် သည်းထန် သော မိုးစက်တို့ကို အံတု၍မရ။ သူ့ရင်ထဲ ဝပ်စင်းနေသော ဆရာမ လေး ခိုက်ခိုက်တုန်လာသည်။ သူ့မြင်းထီးနတ်ကြောလည်း တောင် ထတ်တောင်ဆင်း မနည်းထိန်းနေရသည်။

“ဒလိန်း . . . ဂျိမ်း”

လျှပ်ရောင် ဝင်းဝင်းနောက်ဆက်တွဲ မိုးထစ်ချုန်းသံတို့ကို

www.burmeseclassic.com

သူက မမူပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ မရွှေ့နုကလေးမှာ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တုန်ခါပြီး သူ့ရင်ထဲ တိုး၍တိုး၍ နှစ်ဝင်လာလေလေ၊ သူ့ရင်ရှိ နှလုံးသားကလည်း “ဒလိန်း.. . ဂျိမ်း” နှင့် ထစ်ချုန်းသံ ပေးလေသည်။

နောက်ဆုံး နက်ကြော ကျောက်ဂူတစ်ခုရှေ့ ရပ်ကာ ဟီလေတော့သည်။ မိုးခိုချင်ပြီ ထင်ပါ။

မတတ်သာတော့.. . ။

စီးတော်ယာဉ်က အင်ဂျင်ဒေါင်းပြီဆိုတော့ သူတို့လည်း ရွေ့တိုး၍မရ။

ဆရာမူလေးကို မြင်းပေါ်မှ ပွေ့ချလိုက်ရသည်။

“ရောက်ခါနီးပြီလား”

“မှန်းရတာ လမ်းပျောက်နေသလိုပဲ”

“ရှင်”

အသံသာ ကြားနေရသည်။ ဒါကလည်း ဟစ်အော်ပြောဆိုနေမှ ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးသည်းညင်၏မှောင်မိုက်မှုကို လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းတို့၏လင်းလက်သည့်အခါမှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်တွေ့ခွင့်ရသည်။ မိုးကာအောက် အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ်နှင့်ဓာတ်မီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကိုယ့်ထက် ဦးနေသူတို့ ရှိလေပြီ။ မြွေကြီးတစ်ကောင် သူ့လက်က လျှင်သည်၊ ဖြောင့်သည်။ ဓားမြှောင်က ဦးကနဲ အမြေအလွှားပင် မြွေကြီး၏လည်မြို့၌ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုဆင်းကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားပြီး

တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ပန်းပွင့်လေးကို သူ တုန်နှုတ်ဖက်ကာ အားပေးလိုက်သည်။

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာမှ.. .

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“တောထဲမှာ ကိုယ့်အသက်အတွက် သူများအသက်ကို ငဲ့နေလို့ မရဘူး၊ ဆရာမူ ခဏနေနော်.. . မျက်စိမဖွင့်နဲ့၊ ဒီကောင်ကို အဝေးပစ်လိုက်ဦးမယ်”

မြွေကို အထေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဂူထဲရှိ သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် မီးဖိုကာ အလင်းရောင် ယူလိုက်ရသည်။

မြင်း၊ ဆရာမူနှင့် သူ မီးပုံ၌ ခိုလှုံရင်း မိုးတိတ်မှုကို စောင့်နေသည်။

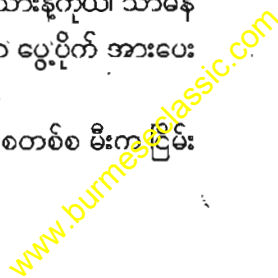
မိုးကလည်း ဇွဲကောင်းသည်။

အမှောင်ထုကလည်း ကြီးစိုးသည်။

မိုးချုန်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းကို လဲပြိုသံကလည်း ညံ့စို့နေသည်။

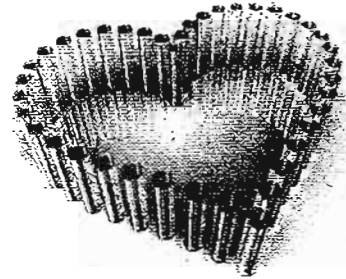
လျှပ်ရောင်လက်လိုက်လေတိုင်း သူ့အနားသို့ တိုးကပ်တတ်သော ဆရာမူလေး မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲက မထွက်တော့။ သူသည် ဘာသားနှင့် ထုထားသောလူလဲ၊ စက်ရုပ်ဗဟုတံ၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ် မဟုတ်၊ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်၊ သာမန်လူသားသာ ဖြစ်သည်မို့ ဆရာမူကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက် အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်းမှ.. .

ဂူထဲ ထင်းခြောက်က မရှိတော့။ တစ်စတစ်စ မီးကုဋ်မီး

သွားရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အမှောင်တကာအမှောင်ထဲသို့ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

ပိတောက်ကိုကို အိပ်မက်ရှည်ကြီးတစ်ခု မက်နေရာမှ နုတ်တရက် နိုးထလာခဲ့သည်။ နေပြောက်ကလေးများက စိမ်းလန်းစိုပြေနေသော သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ထိုးဖောက်ကာ ခြောက်ကျားပြောက်ကျားနှင့် လင်းလက်လာသည်။

သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်တို့ထက် ထင်ကျန်ခဲ့သော မြေရေစက်တို့က နေပြောက်အထိုး၌ လင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။

သဘာဝအလှတရားတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျေးဇူးတင်သောရုဏာတို့၏ဟစ်ကျူးသံကို နာခံရင်း ပိတောက်ကိုကို လက်ရှိအခြေ

အနေကို သတိပြုမိလိုက်သည်နှင့် . . .

“ဟင် . . .”

သူ၏တစ်ဦးတည်းသော အားထားရာပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်၊ သူတစ်ယောက်တည်းလား။

တုန်လှုပ်မှုနှင့် ဂူပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

တော်ပါသေးရဲ့၊ စီးတော်မြင်းက မြက်နုလေးများကို ရှာဖွေစားသောက်နေလေသည်။

ဟင် . . . ဒါဆို သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကျောက်စက်ရေများကို ခံကာ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ကြည်လင်အေးမြသွားသည်။ ရေငတ်မှုကိုလည်း ထိုရေနှင့်ပင် အဟာရ ဖြည့်တင်းလိုက်သည်။

ယခုလိုအချိန်၌ ငှက်ဖျားတွေဘာတွေကိုလည်း ဂရုစိုက် မနေနိုင်တော့။

“နိုးပြီလား”

နောက်ပါးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ပိတောက် ကိုကို ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“လမ်းစရှာတွေ့ပြီ . . . သိပ်မလိုတော့ဘူး၊ ရော့ . . .”

အဆာပြေ စားလိုက်ဦး”

ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး သူ့အား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝင်းမှည့်နေလေသည်။

တစ်လုံးနှစ်လုံး ဖြုတ်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို ‘ငေးကြည့်နေ သော စောပြည့်ဝန်းနှင့် မျက်လုံးချင်းအဆုံတွင် ရှက်စိတ်သည်းမှု ဖြင့် မျက်လွှာ ဖျတ်ကနဲ ချလိုက်သည်။

“ဆရာမူ”

သူ့အသံက ကြေကွဲမှုလေးတွေ စွက်ဖက်နေသည်ထင်။

ဤလိုက်ရသူ၏ရင်ကိုလည်း ထိရသွားစေသည်။

“ရှင် . . . ပြောပါ”

သူ့အား မကြည့်ဘဲ ပိတောက်ကိုကို အသံပြုလိုက်သည်။

“ဆရာမူနာမည်က ပိတောက်ကိုကိုနော် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျုပ်မတောင်းဆိုပါဘူး”

“ရှင် . . .”

“ကျုပ်ကို အမှတ်ရစေဖို့လည်း မတောင်းဆိုချင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဆရာမူ . . .”

မိမိအနီးသို့ တိုးကပ်လာသော စောပြည့်ဝန်းကြောင့် ပိတောက်ကိုကို ရင်ခုန်သံနှုန်းက မြင့်တက်လာလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်သက်လုံးတော့ ဆရာမူကို အမြဲတမ်း

သတိရသွားတော့မှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အား ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်။ ပိတောက် ကိုကို ရုန်းနိုင်သောခွန်အား မရှိတာလား၊ မရုန်းရဲတာလား၊

သို့တည်းမဟုတ် မရုန်းချင်တာလား မသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည် ထင်။ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး၏ဝပ်ကျင်းထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ မှေးစက်နေ

လိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘဝထဲ ခင်ဗျားကို ခေါ်မထားရက်ဘူး”

သူ၏ရင်ထဲက သစ္စာစကားဟု ပိတောက်ကိုကိုရင်၌ စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်လိုက်လေသည်။ ကြေကွဲပွင့်တို့က မျက်ရည်အဖြစ် စိမ့်ထွက်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မဘဝထဲ လာခဲ့ပါလားရှင်”

ဟု မဝံ့မရဲလေး တောင်းဆိုကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဆီက တုန်ပြန်သံ မကြားရတဲ့ ရူးသွပ်သော အနမ်း မုန်တိုင်းအနုစားလေးကို မျက်နှာအနံ့ ခြေချအပြီးတွင် သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဆရာမ... ကျုပ်ကို နာကျည်းစွာနဲ့ မုန်းနေပါ။ သတိမရပါနဲ့၊ ဒါ ဆရာမအတွက် ကောင်းပါတယ်”

ရင်ထဲနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားတွေကို သူဆိုနေပါလား။

စောပြည့်ဝန်း ပိတောက်ကိုကို၏ မျက်ရည်ပြွန်းနေသော မျက်ဝန်းကို ရင်မဆိုင်တော့ပဲ လည်တိုင်ကြော့ကြော့ကလေးကို ဆွဲကြိုးဆွဲပေးပြီး အနမ်းတစ်ပွင့် ခြေအပြီး ကျောခိုင်းကာ...

“ဤ”

ဟု လေချွန်သံ ပေးလိုက်သည်နှင့် မြင်းနက်ကြောက် အနားသို့ ချက်ချင်းဆိုက်ရောက်လာသည်။

ပိတောက်ကိုကို မျက်ရည်တို့ဖြင့် မှုန်ရီဝေဝါးနေသည်။

မစွဲလမ်းသင့်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတစ်ခုကို ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ရတယ်ရယ်လို့။ မိမိနှလုံးသားက ဒီလောက်တောင် နှနယ်ရသလား။

စွေ့ကနဲ မြင်းပေါ် အတင်ခံလိုက်ရအပြီးတွင် နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ အားပါးတရ တိုးဝင်ကာ ခိုလှုံရင်း ငိုချပစ်လိုက်သည်။

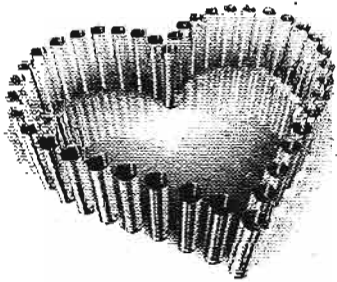
“ဗိုလ်ကြီး... ရှင်... ရှင်... တျွန်မနဲ့အတူ အလင်းရောင်ထဲ လိုက်ခဲ့ပါ။ လိုက်ခဲ့ပါလား ရှင်ရယ်”

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းပန်တိုးလှိုး စည်းရုံးကြည့်သည်။ သို့သော်...

စောပြည့်ဝန်းဆီမှ တုန်ပြန်သံ မကြားရ။

မြင်းနက်ကြောက်ကိုသာ လေဟုန်ခွင်းပြီး ခရီးနှင်စေခဲ့လေတော့သည်မို့...။

အခန်း(၁၁)

အရက်ထက်၏ရောင်နီ ပျို့တက်လာတော့မည်။ နေ့သစ် တစ်ခုကို ကြိုဆိုသောအလင်းရောင်မို့ အစွမ်းကုန် တောက်ပတော့ မည့် ရောင်နီသစ်ကို တားဆီး၍ရလျှင် တားလိုက်ချင်ပါသည်။

ပိတောက်ကိုကို၏ဆန္ဒတို့ကို သဘာဝ၏ သစ္စာတရားက ခွင့်မပြုချေ။

မြင်းနက်ကြော တုန့်ကနဲ ရပ်သွားခြင်းကို သိလိုက်ရသည် နှင့် ရင်ဝယ် ခံရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို နှင့်ကနဲ နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ကင်းမဲ့ကာ ပကတိ ကျောက်ဆစ်ရုပ်

အလားပမာ မြင်းပေါ်မှ လူသားနှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

တစ်စက္ကန့်. . . နှစ်စက္ကန့်မှ. . .

တစ်မိနစ်. . . နှစ်မိနစ်. . . သုံးမိနစ်။

စောပြည့်ဝန်း လှုပ်ရှားမှု စတင်လိုက်သည်။ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူ့ဘဝခံ့ထဲသို့ ဆွဲမသွင်းရက်၊ အလင်းမှ ရွှေဘုံစံ မင်း သမီးလေး မယ်ဖယောင်း၏ ပျော့ပျောင်းသောလက်ကို လက်နက် ကိုင်လက်နှင့် အမှောင်လမ်းကို ဆွဲခေါ်ရင်လျှင်. . .

မမချောလေး ဆရာမူ ပိတောက်ခက် နွမ်းကြွေသွားရုံသာ ခိုတော့မည်။

ချစ်ရာမကျ နှစ်ရာကျမည့်အဖြစ်ကို သူလုပ်လိုက်လျှင် သူ့လောက် အတ္တကြီးသော အချစ်မှုဆိုး ရှိနိုင်ပါ့မလား။

“ဆရာမူ. . .”

ရင်တွင်း၌ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခေါ်နေမိသည်။ မျက်လုံးနှင့် လည်း မရေတွက်နိုင်အောင် ခေါ်နေမိသည်။

သို့သော်. . .

“ဆင်း. . .”

ရွေ့ကနဲ လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ပွေ့ချီကာ အချတွင် သူ့ရင် တွင်း မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။

ဝေးကြပြီ. . . ဝေးကြတော့မည်ဟူသော အသိက နှလုံး သား မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရသလို နာကျင်လာသည်။

သူ့စိတ်ကို သူ မသိလိုက်၊ မထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်တော့ ဆရာမူလေးကို သူ့လက်ကြမ်း ရင်ခွင်ကြမ်းကြီးထဲ ထွေး

www.burmeseclassic.com

ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်မှ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သူ့ရင်တွင်း နှစ်ဝင် မတတ်ပင်။

“ဖျတ်... ဖျတ်”

နက်ကြော အမြီးက ခြင်၊ ယင်၊ ဖြုတ်တို့ကို တဖျတ်ဖျတ် ခါယမ်းလျက်...။

ပိုးစုန်းကြူးတို့၏ အလင်းရောင်တို့က အရုဏ်ဦး၏ အလင်း ရောင်ကို အံ့တု၍ မရနိုင်တော့။ အလင်းဖျော့လာလေပြီ။

“မင်းကို ကျုပ်ချစ်တယ် ဆရာမူရယ်... သိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲချင်ဘူး... မခွဲချင်ဘူး၊ ချစ်တယ်... အရမ်းချစ်ပါတယ်”

လူကြမ်းကြီးမှာလည်း အသည်းနှလုံးနုနုလေး ရှိနေကြောင်းကို ဆရာမူလေး သိအောင် ဖွင့်ပြောပြချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ စာမသိတတ်။ တောတွင်း၌ သန္ဓေတည်၊ တောတွင်း၌ပင် မွေးဖွားလာခဲ့သော သူ့ဘဝ၏သမိုင်းကြောင်းက သူ၏နှုတ်၌ ဖွင့်ဟ စာသိလောက်ရအောင် မကျွမ်း။

“ငါတကယ်ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် နင့်ကို ငါခေါ်ထားလို့ မရဘူး၊ မခေါ်ထားနိုင်ဘူး။ နင့်ခုကွဲရောက်မယ် ဆရာမူရာ”

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်းမှ... အို... နုနယ်လွန်းတဲ့မိန်းမလေး၊ သူ၏သန်မာကြမ်းတမ်းသော လက်မောင်းကြား အရိုးတွေများ ကြွေသွားလေရှာမလား။ အတွေးက ဝင်တော့ ရင်ခွင်တွင်း ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“ဟာ...”

မျက်ရည်ပြွန်းသော မျက်ဝန်းညိုနှင့် ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေသည့် သူ့ဘဝ၏ဆရာမလေး။

ထပ်မံ ပွေ့ဖက်လိုက်မိပြန်သည်။

“နင်... နင်... ငါ့ကို အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့၊ နင့်နားက ငါ့ကို မခွာနိုင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမူ ငါ. . ငါ. . ငါ့လူမျိုးကို ခစွန်နိုင်ဘူး၊ စွန့်စရာရှိ နင့်ကိုပဲ စွန့်ရမှာ၊ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ နင်သွားတော့ ဆရာမူ၊ ဒီမြေနှိလမ်းလေးအတိုင်းသာ တည့်တည့်လျှောက်သွား၊ ရွာရောက်သွားလိမ့်မယ်။

အဲဒီရွာက ရွာလူကြီးကို ဆရာမူ နေတဲ့ရွာ ပြန်ပို့ခိုင်းလို့က်”

သူ့ရှူးတစ်ယောက်လို စကားတွေကို ဒရူစပ် ပြောချလိုက်ပြီး ဆရာမူကို ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းကျောခိုင်းကာ...။

“သွားတော့”

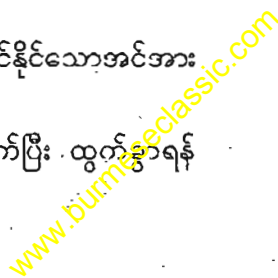
ဟု နှုတ်မှလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာမှုကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို မှီခိုကာ အားပြုရင်း ရင်တွင်း ခချိမဆုံအောင် နာကျင်မှုဝေဒနာတို့မှ ရုန်းထွက်လာသော အသွင်ပြောင်း ကြေကွဲမျက်ရည်မိုးတို့က သည်းသည်းမဲမဲပင် မျက်ဝန်းနက်၌ ရွာသွန်းနေရှာသည်။

“ဟာကွာ... မငိုနဲ့... မငိုပါနဲ့၊ ငါ့အတွက် နင် မျက်ရည်

ကျောပါနဲ့ ဆရာမူရယ်”

ဆရာမူလေး၏မျက်ရည်တို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်သောအင်အား သူ့၌ မရှိပြီမို့...။

သူ နက်ကြော၏ကျောပြင်ကို တက်ပြီး ထွက်ခွာရန်

ကြီးစားလိုက်ပြီးမှ မြင်းပေါ်မှ ဆတ်ကနဲ ပြန်ဆင်းပြီး ဆရာမလေး ရှိရာသို့ ရုတ်ချည်း သွားပြီး ဒူးထောက် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ငါ . . ငါကြီးစားပါမယ် . . မငိုနဲ့နော်၊ ရော့ . . . နင့်ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေး စောင့်ရှောက်မှာပါ ဆရာမရယ်”

မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးရန် ရည်ရွယ်ပြီးမှ သူ၏လက် ကြမ်းကြီးကြောင့် မျက်နှာနုနုလေးကို ထိရှသွားမှာ စိုးပြန်သည်မို့ လက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီးမှ သူ ရင်ထဲ အမှတ်ရလိုက်သည်။

သူ့မိခင်က သူ၏အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းကို အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံးဆိုသော သားဖြစ်သူ သူ့အား ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုပစ္စည်းကို သူကလည်း သူ့အမြတ်နိုးဆုံး အချစ်ဆုံး သူ့ ဘဝ ဆရာမလေး ဆရာမအား ခွဲခွာခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် ပေး လိုက်တော့မည်ဟူသော အတွေးနုနုလေးက ချစ်တတ်လာပြီ ဖြစ် သော သူ၏နှလုံးအိမ်သို့ ဝင်ရောက်ပုတ်နှိုးလေသည်။

သူ့လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဆရာမလေး လည်တံကြောကြောလေးထက်သို့ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီဆွဲကြိုးနှင့်အတူ ကံကောင်းခြင်းတွေသာ သင့်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်ပါစေ ဆရာမ”

ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဆုံး ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ခြင်းတို့ကို ရင်ထဲ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည့်ကြားက အမှတ်တရ နှုတ်ဆက်အနမ်းရှည်ကို ပေးအပ်အပြီး နောက်သို့ လုံးဝလှည့် မကြည့်တော့ဘဲ နက်ကြောကို အသော့နှင်တာ စခန်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ သည်။

မကြာမီ အရှေ့ဒေါ်နတောင်တန်းဆီသို့ တက်သစ်စ နေ

င်းကြီး ခေါင်းပြုကာ ပေါ်ထွက်လာတော့မည်။ ဆရာမလေး အတွက် အလင်းရောင်က လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားမှာပါ။

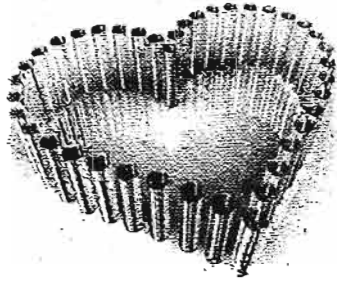
အလင်း၌သာ ပွင့်သင့်သောပန်းကလေး ဆရာမမလေး ပီတောက်ကိုကိုရေ . . . နေရစ်တော့။

ပီတောက်ကိုကို နောက်မှ အပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ လေးငါး ဆယ်လှမ်းထက် ပိုမလှမ်းနိုင်တော့။ အားအင်တို့က မရှိတော့ပြီ။

စောပြည့်ဝန်းဆိုသောလူရေ . . . သူ့ဘဝအား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်နေမည့် အိပ်မက်ဆိုးကိုပါ တစ်ပါတည်း ပြန်လည် ယူဆောင်သွားပါတော့လား ရှင်ရယ်။

ပီတောက်ကိုကို သဲကြီးမဲကြီး ငိုရှိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ သူ့ကိုယ်စား ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်ဝါးကပ်တိုင် လော့ကတ် နှင့် ရွှေဆွဲကြိုးကုံးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တို့က လက်ချောင်းကြားကတဆင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှိ ယေရှုကိုယ်တော် ထံသို့ ကူးလူးသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

ပိတောက်ကိုကို၏နှလုံးသားတို့ ပွင့်ထွက်သွားသောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခမ်းခြောက်နေခဲ့သော မျက်ရည်စက်တို့က ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏လက်ကိုင်အိတ်ထဲ အမြဲတစေ ရှိနေခဲ့သော အတွင်း ဇစ်ထဲမှ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ နောက် လည်မှာ ဆွဲလိုက် သည်။

မိဘတွေ မသိအောင် ကြိုတ်ငိုခဲ့ရသောသူ။ မိဘတွေ မတွေ့မမြင်စေရန် ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့သော ချစ်သူ၏နောက်ဆုံးလက် ဆောင်လေး။

သူ့နှလုံးသားတို့သည် ယစ်ပူဇော်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် နှလုံး သားတို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်ခဲ့ရလေပြီ။

တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်း။

တစ်ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်း ချစ်ခဲ့ရသည်က ရက်ပိုင်းမျှ သာ။

လွမ်းခဲ့ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်က နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော်ဖြစ်ခဲ့ ပြီကော။

“ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ချစ်ကံခေသော၊ ချစ်ကံမဲ့လွန်းသော နှလုံးသား ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် အသက်ရှည်ခဲ့ရသောလူသား မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့၊

ဖြစ်ခဲ့ရလျှင်လည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနှင့်သာ ရှိပါရစေတော့။

ဝဋ်ကြွေးများ ရှိလျှင်လည်း ပျက်ပြယ်ရပါလို၏ အရှင် ဘုရား”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဘုရားစင်ရှေ့၌ ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင် ဝပ်သွားရင်း လက်ခုံထဲ၌လည်း ဆွဲကြိုးကို ထည့်လျက် တောင်းဆု တွေ အလီလီ ခြွေရင်း မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ နှလုံးသားထဲက ဝေဒနာတို့ကိုပါ မျှောထုတ်လိုက်လေတော့သည်က အခါခါ။

တိတ်ဆိတ်သောညချမ်း၌ နှလုံးသားထဲ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက် ဝင်နေသော ဝေဒနာ၊ အချစ်ဆူးတို့ကို ဆွဲနှုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းမှ အလွမ်းဝေဒနာတို့သာ ဖူးလွမ်းရသည်ကလည်း ညပေါင်း အသင်္ချေ ဝါလား။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်ရည်စတို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မြပုလဲခင်

မကြာခင် သန်းခေါင်ယံကို ကျော်လွန်ပြီး နေ့သစ်ရောက်
တော့မည်။

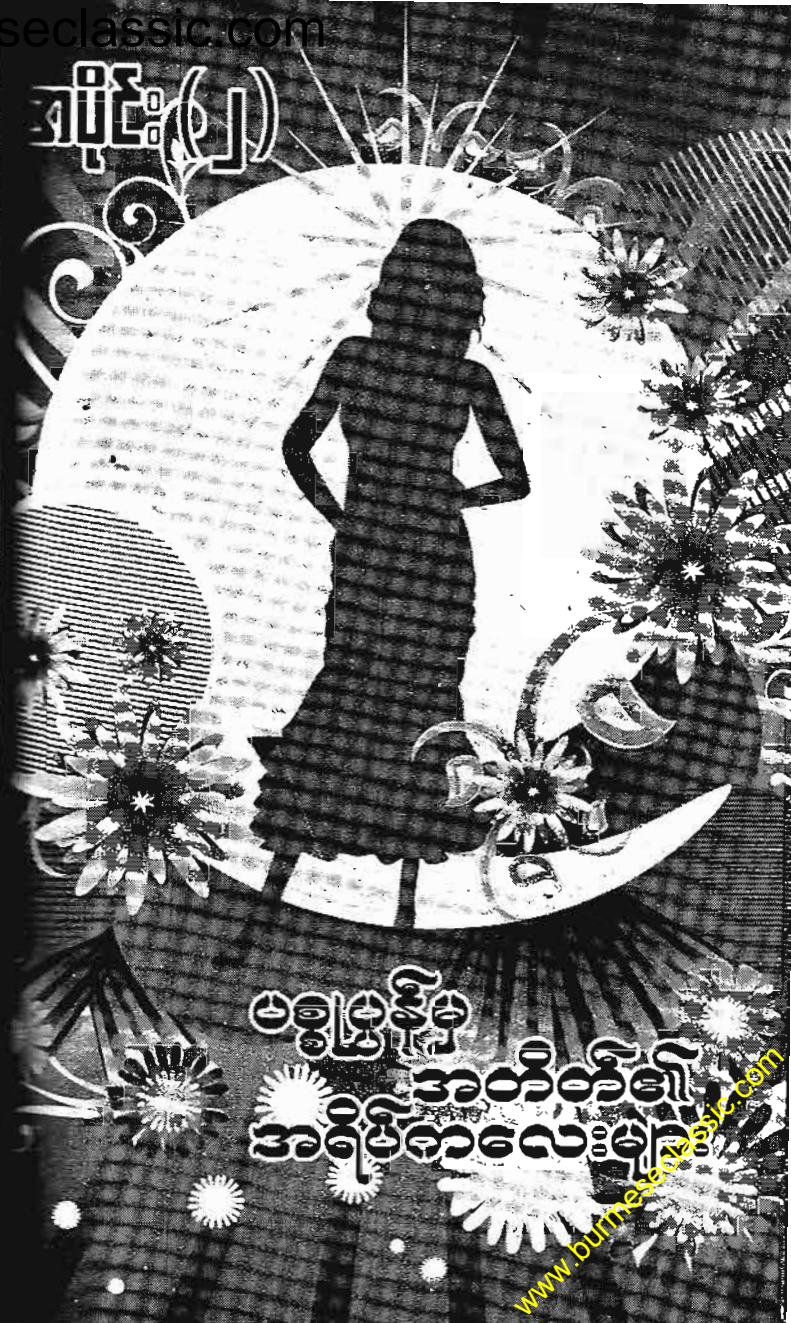
ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်နှင့်
အညီ အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း ရင့်ကျက်
တည်ကြည်သော မျက်နှာထားနှင့် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရှုရပေ
ဦးတော့မည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပင့်သက်ရွိုက်ရင်း ဝေဒနာဟူသမျှတို့
ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟင်း... ”

အပိုင်း (၂)

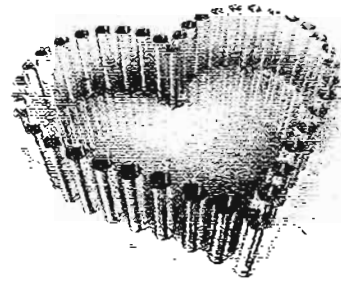
ဗုဒ္ဓမြန်မာ
အတိတ်၏
အရိပ်ကလေးများ

လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတွေ
 အများကြီးပါ။ ဒါကို ရှေးရေစက်လို့ဆိုလို့ရသလို
 ဘုရားသခင်က ဇန်ဆင်းပေးတာ လို့လည်း
 ပြောလို့ရပါတယ်။

စောမိုးလျှံ

ချစ်ခြင်းဟူသော အတတ်ပညာကိုတော့
 သတ္တဘာဂ နတ် မင်းကြီးက သင်ကြားပေးလိမ့်မည်မဟုတ်၊
 ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်မှ ရတော့မည်။

ဒေါက်တာသက်နှင်း

အခန်း(၁၃)

“တို့ဒေါက်တာမလေးကတော့ကွာ... လူနဲ့အတူ အလှ
 အပ ကျော်ကြားခြင်းတွေကပါ တစ်ပါတည်း ကပ်ပါလာတာကိုး၊
 ဖုန်းပိတုန်းတွေက တို့ရဲ့ဆေးရုံဝန်းအတွင်း ရစ်ဝဲပျံသန်းလာကြပြီ၊
 အဟင်း... ဟင်း”

စစ္စတာ ဒေါ်နော်အဲလား၏မျက်ခုံးမျက်စ ချီကာပင့်ကာ
 စတားလမ်းကြောင်း ဆုံးတော့မှ ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို မိမိကို ဘာ
 ချည်ရွယ်၍ပြောမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်နော်အဲလား၏
 မျက်လုံးဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း ဆိုက်ရောက်ရာသို့ လိုက်ကြည့်
 လိုက်မိသည်။

“အဲတော့. . .”

ဒေါက်တာလေဝပ်ကိုကို ဇက်ကလေး ပုကာ ပန်းလေး တွန့် လိုက်မိလေသည်။ ပြဿနာပဲ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်၌ ကွေ့ဆုံခဲ့သော ကောင်လေးပါလား။ ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီးကို သတ်မှတ်ပေးထား သောနေရာ၌ ရပ်လိုက်ပြီး မိမိတို့ ရှိရာဘက်သို့ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေရသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခပ်တင်းတင်းလေး မျက်နှာထား ချီကာ လျှောက်လာလေသည်။

“အန်တီ သူ့ကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့. . . မနေ့ကတောင် ဒေါက်တာကို လာရှာ သေးတယ်”

“အို. . .”

လေဝပ်ကိုကို ရယ်ချင်သွားသည်။

လျင်လိုက်တဲ့ကောင်လေး။

မနေ့က အစာမကြေ ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ထိုမကျေပွဲကို နှဲရန် ဒီနေ့ သူ့ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင် လာပြ သည်။

ကောင်လေးက သူ့စကားကို သွေးထွက်အောင် မှန် ကြောင်း သက်သေပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က နယ်မြေကျွမ်းတယ်နော်”

ဟု အပြောနဲ့အဟော ညီပါပေ့ ကောင်လေးရယ်။

“မနေ့ထဲက ရောက်လာခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ. . .”

လေဝပ်ကိုကို ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ပြုံးလိုက်သည့်အခါတိုင်း

မေးလေး၌ ချိုင်ဝင်သွားလေသည်ကို ဒေါ်နော်အဲလာက သတိပြုမိ လိုက်ပြီး သွင်းသွင်းနှင့်ရှင်းရှင်း ပြောတတ်သည့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း. . .

“အားပါး. . . ရုပ်ချင်း ဆင်တဲ့သူချင်း ရတတ်တယ်နော်၊ ဒေါက်တာနဲ့ လူလေး ရယ်လိုက်ရင် မေးချိုင်လေး ပေါ်လာပုံကအစ တူတယ်၊ ဖူးစာရေးနတ်မင်းက တံဆိပ်ခတ်ပေးလိုက်တာ ထင်တယ်၊ ဟင်း. . . ဟင်း”

“ဟာ. . . အန်တီကလည်း၊ ဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဆရာဝန်သာဖြစ်လာသည်။ ပကတိ ကလေးသာသာပဲ ခွဲနေသော ဒေါက်တာလေဝပ်ကိုကိုက ရှက်ပြီးကလေးနှင့် သူ့တာဝန် ကျရာ အဆောင်အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်မည်အပြု. . .

“ဟိုး. . . ညည်းသည် ဒေါက်တာလေဝပ်ကိုကို ခဏ. . . ခဏ”

ကောင်လေး၏နှုတ်မှ လှမ်းဟန်တားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဒေါက်တာလေဝပ်ကိုကို၏ခြေလှမ်း ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။

ဒေသစိမ်းသို့အလာ၌ ပထမဦးဆုံး မျက်နှာသစ် ဖြစ်ဖူး သော မိတ်ဆွေသစ်ကလေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ရမှာ ကျောအေး သလို ဖြစ်မိသည်မို့ ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

ဂျူတီကုတ်ဖားဖားလေးက ဝဲပျံ၍ သွားသည်။ မျက်နှာချိုချို လေးက တမင်လုပ်၍ ပြုံးစရာမလို၊ အလိုလို ချိုမြလျက်ရှိသည်မို့ နောက်မှလျှံ၏ရင်ထဲ ကြည့်နူးသွားသည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မမဒေါက်တာ”

ဟု ရင်ထဲမှ မှတ်ချက်တွေ ချလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲကွ”

“မမဒေါက်တာဆီ ကျွန်တော်လာတွေ့တာ”

စောမိုးလှဲ့ ရိုးသားသောစကားကိုသာ ဆိုလိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား တစ်ကိုက်အတွာခန့်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

“အကြောင်းအရင်းက... ”

“ဒေသခံ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဒေသမှာ လာရောက်အမှုထမ်းတဲ့ မမအည့်သည်ဒေါက်တာကို ဘာတွေလိုအပ်သလဲ နေထိုင်စားသောက်ရေး အဆင်ပြေမပြေ သိချင်လို့ပါ”

စောမိုးလှဲ့၏နုနယ်အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာပေးလေးနှင့် အပြောလေးက ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို ရင်ကို ခင်မင်မှုတွယ်တာစေမှု လက်ဆောင်လေး ထည့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ... လူကြီးမင်းက ဒီဒေသရဲ့ဝန်ရှင်ထောက်မင်းကြီးလား”

“ဟာဗျာ... ”

ပရိယာယ် မကြွယ်သော စောမိုးလှဲ့ မျက်နှာပြင်ဖြူဖြူလေးက နီရောင်သန်းသွားသည်။

“ကဲပါ... ရှင်တို့ချင်း သိနေကြပြီဆိုတော့ တို့များ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ပါလာမှာ စကားပြောကြဦး၊ တို့များ ကော်ဖီဆပ် လုပ်ပေးမယ်”

ဒေါ်နော်အဲလာ လူငယ်နှစ်ယောက်၏အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး နားလည်စွာ ရှောင်ထွက်ပေးလိုက်သည်။

ယခုခေတ် လူငယ်တွေက ရင်းနှီးလွယ်၊ ကျွမ်းဝင်လွယ်ကြ

လေသည်။ ကြားခံအင်ထရို(မိတ်ဆက်)ပေးမည့်လူပင် မလို။

“ဟုတ်... ”

ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုက ဒေါ်နော်အဲလာ၏စကားကို ‘ဟုတ်’ ဟူသောအသံပြတ်ကလေးနှင့် တုံ့ပြန်မှု ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ”

“ကိုင်း... လူကြီးမင်း ကြွပါ၊ မင်းစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ အချက်တွေကို တို့ နားထောင်ကြည့်ဦးမယ်လေ”

လေပ်ကိုကို မိမိထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သော စောမိုးလှဲ့ကြောင့် အစ်ကိုသဖွယ် အားကိုးလိုစိတ် ပေါက်ပေမယ့် သူ၏ မျက်နှာနုနုက မိမိထက် ငယ်ပုံပေါက်နေသည်။ အနည်းဆုံး မိမိထက် သုံးနှစ်မျှ ငယ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းထားသည်မို့ ကိုယ်ကပင် အစ်မသဖွယ် ဦးဆောင်ချင်မိသည်။

ညွှန်ခန်းမှာ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ရုံးခန်းအနီး ကပ်လျက် နှိသည်။

“ထိုင်ပါ လူကြီးမင်း”

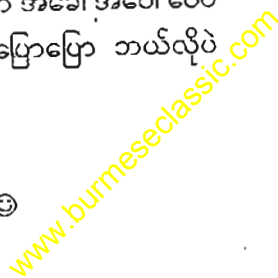
“ကျွန်တော်နာမည် စောမိုးလှဲ့ပါ”

“အိုး... ဒါဖြင့် မိုးပေါ့”

စောမိုးလှဲ့ ရင်ထဲ ကျေနပ်မှုလေး စီးနှစ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

မိုးတဲ့လား။ ဘယ်သူမှ မခေါ်ဖူးသော အခေါ်အဝေါ်ပေပဲ ခွဲ ရင်ထဲ ဆန်းသစ်သွားခြင်းလား၊ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် စောမိုးလှဲ့ ကျေနပ်နေသည်။

“တို့နာမည်တော့ သိပြီးရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုပါ။ ကျွန်တော်က တော့ မမဧည့်သည်ဒေါက်တာကို...”

“ဟိုး... ဒေါ်ရတဲသူ့ မမောပေမယ့် နားထောင်ရတဲ့ တို့က မောဟိုက်လာပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ရှိပြီးသား ဝေါဟာရ သုံးခုထဲက တစ်ခုခုပဲ ဒေါ်ပါ”

ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုက လက်ခါခါ ခေါင်းခါခါနှင့် ပြောလိုက်သည်။

စောမိုးလျှံက ကလေးဆန်သော ဆရာဝန်ပေါက်စမလေးကို တိတ်တခိုး ခိုးကြည့်ရင်း...

“ဧည့်သည်”

“နိုး... မမိုက်ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဆေးကုတဲ့ဒေါက်တာတင် မကဘူး၊ ပီအိတ်ချ်ဒီ ဒေါက်တာတွေပါ ပေါင်းတော့ မြန်မာပြည်မှာ အများကြီး”

“ဒါဖြင့် လပ်... ပေါ့”

“ဟင်... မမ မဟုတ်ဘူးလား”

“လေပ်ကို လပ်လို့ပဲ ဒေါ်မယ်”

ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသည်ကို လက်ခံချင်ဟန် မရှိသော စောမိုးလျှံ၏ယောက်ျားမာနတစ်မျိုးကို လေပ်ကိုကို ခိုပိမိလိုက်သည်။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“ကျွန်တော်က အသက်ကို မေ့ထားတယ်”

“ဘာလဲ... မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားတာ များတော့ ရန်များလို့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ဖျောက်ထားတာလား၊ ဒါ မူမမှန်လို့ပေါ့”

“ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းပြီး မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ တစ်ချို့လူတွေက တို့ယုံထက် ငယ်တယ်ဆိုပြီး မဖြစ်စလောက် အသက်ငယ်တာလေးနဲ့ ဆရာလုပ်တတ်ကြလွန်းလို့ပါ”

“အံ့မယ်...”

လေပ်ကိုကို အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသည်။ တကယ်ပင် သူ့စိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်လိုက်သည်ထင်။

“ကိုင်း... ထားပါ၊ ခင်ဗျားနေစရာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဆေးရုံက ပေးတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် အိမ်တစ်လုံးမှာ နေတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းလား... ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်... ဆရာဝန်ဆိုတော့ လူသေတော့ မကြောက်ဘူး၊ အဲ... သရဲတော့ ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပရိတ်ကြီး ပရိတ်ရေ ဆောင်ထားတယ်၊ ဘုရားစာတွေလည်း ရတယ်”

တော်တော်ကို ခင်စရာကောင်းတဲ့ ဒေါက်တာပါလား ဟုသောမှတ်ချက်ကို ရင်တွင်း၌သာ တိတ်တခိုး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“စားရေးသောက်ရေးကတော့”

“စားရေးက ချိုင်ဆွဲလေ၊ စစ္စတာဒေါ် အဲလာက စီစဉ်ပေးပါတယ်၊ သောက်ရေးကတော့ ရေသန့်လေ၊ ရေနွေးအိုးတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ပူးတွေနဲ့ ကြိုတတ်ပါတယ်၊ အဟဲ... ရေနွေးကြမ်းဖြစ်ဖို့ လက်ဖက်ခြောက် ခတ်တတ်ပြီး ကော်ဖီဖြစ်ဖို့ ပန်နီယာ

www.burmeseclassic.com

တူးအင်ဝမ်း ရယ်ဒီမိတ်ထုပ်ကလေး ဖောက်ပြီး နှပ်ထားတတ်ပါ တယ်”

လေပ်ကို အင်္ဂါတူးလေးနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် နေတတ်သော စောမိုးလျှံ ပြုံးလိုက်မိလေသည်နှင့် . . .

“အဲတော် . . . ရှင့်မေးစေ့မှာလည်း ကျွန်မလိုပဲ အချိုင့် လေးနဲ့ပါလား၊ အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

“ပါးမှာ ချိုင့်တော့ ပါးချိုင့်၊ မေးမှာ ချိုင့်တော့ မေးချိုင့်ပေါ့၊ အဲဒါ ဆန်းသလား”

“ဆန်းတာပေါ့ . . . ပါးချိုင့်တွေက ရှိတတ်တာ များတယ်၊ အဲဒီမေးချိုင့်က တော်တော်ကို ရှိခဲတာ၊ အင်း . . . ရန်ကုန်သူကျွန်မ နဲ့ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသက မြိုင်ချောင်းသား မိုးမှာ တူညီ သော တိုက်ဆိုင်မှု ရှိနေတာဆိုတော့ ထူးခြားတဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပဲ”

လေပ်ကိုကို လူတတ်ကြီး လုပ်ကြည့်သည်။

“လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးပါ လုပ်၊ ဒါကို ရှေးရေစက်လို့ ဆိုလို့ရသလို ဘုရားသခင် ဖန်တီးပေး တာလို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်”

“အင်းနော် . . . ”

ထိုစဉ် ဒေါ်နော်အဲလာက ဝင်ရောက်လာသည်ကို ချောင်း ဟန်ရင်း အသံဖြူလိုက်သေးသည်။

“အဟမ်း . . . ဟမ်း . . . ကော်ဖီပူဇွန်လေး ရပါပြီ၊ ခါးဆိမ့် လေးပါ၊ လူလေးအကြိုက်ပေါ့၊ ဒေါက်တာအကြိုက်ကိုတော့ မသိ သေးဘူး”

“သိုင့်ခံကျူး အန်တီ”

စောမိုးလျှံက ကမ်းပေးလာသော ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မလည်း ခါးဆိမ့်လေးပဲ ကြိုက်တာ အန်တီ၊ အား . . ကျွန်မအကြိုက်ပဲ”

ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုက ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှ သောက် လိုက်ပြီး မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား . . . ရုပ်ချင်း ဆင်ရုံမကဘူး၊ အကြိုက် ချင်းပါ တူကြပြီပေါ့၊ ကဲကဲ . . . စကားပြောကြပြောကြ”

“ဟာ . . . ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနဲ့ မိုးလည်း ပြန်တော့၊ တို့ ဂျူတီချိန် ရောက်ပြီ၊ ဝပ်ထဲ ဝင်ရဦးမယ်”

စောမိုးလျှံက ကော်ဖီကို မှတ်သောက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်အလိုက်သိပါတယ်ဗျာ၊ ခု ကော်ဖီသောက်ပြီး တာနဲ့ ပြန်မှာပါ၊ မနက်ဖြန် အန်တီနဲ့လုပ်ကို ဆန်းဒေး ညနေစာ အိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ လာဖိတ်တာ၊ လုပ်လိုအပ်တာတွေလည်း ဖြည့် ဆည်းပေးဖို့ ဒေသခံအနေနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ချင်လို့ပါ၊ လူမှုရေး တာဝန်ဝတ္တရားအရလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးတာဝန်ကျေ၊ ကျွန်မ အန်တီနဲ့အတူ လာခဲ့ပါ မယ်၊ စားအိမ်သောက်အိမ် တစ်အိမ်တိုးတာပေါ့လေ . . . ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“တို့များလည်း ဆင်ဖြူတော် မှီပြီး ကြံစုတ်ရတော့မှာပေါ့ နော်၊ ဘယ်တုန်းကမှ တို့များကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာ မရှိပါဘူး တော်”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်နော်အဲလာ၏ခန်းခနဲကို စောမိုးလျှံ ချက်ချင်းပင်
နှုတ်မှ တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

“အန်တီကလည်းဗျာ... ခရစ္စမတ် ညစာစားပွဲတွေကို
ဘယ်သွားထားမလဲ”

“ဒါကတော့ ပွဲတော်ကို၊ တို့များကို ခုလို သီးခြားဖိတ်ကျွေး
ဖူးလို့လား”

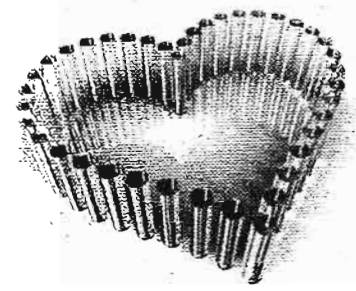
“ကျွန်မတော့ သွားပြီ မိုး၊ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာမယ်
စိတ်ချ၊ ဂျူတီဝင်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လာခေါ်မှာပါ”

အပြုံးလေးနှင့် ဒေါက်တာလုပ်ကိုကို ခွဲခွာခဲ့လိုက်လေ
သည်။

ဒေါ်နော်အဲလာနှင့် စောမိုးလျှံတို့ ဘာတွေ အချင်းပွားပြီး
စကားနိုင်လှကြမည်ကိုလည်း လုပ်ကိုကို မသိချင်တော့ပါချေ။

ဘယ်လိုပဲတွက်တွက် သူ့ထံသို့ ရွှေစွန်ညိုကြီးတစ်ကောင်
တော့ ဆိုက်ရောက်လာချေပြီဟု...။

အခန်း(၁၄)

“ထိုင်... ဒေါက်တာ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးဟူသော အမည်ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးသော်လည်း
အသက်အားဖြင့် (၃၀)စွန်းရုံမျှသာ ရှိသေးသော ဒေါက်တာသက်
နှင်းက သူ့စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လာသော ဒေါက်တာလုပ်ကိုကိုကို
ဆော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ဟောက်စ်ဆင်းချိန်မှ စထမနစ်သို့ ရောက်လာသော
ဒေါက်တာလုပ်ကိုကိုသည် သူ့ညီမဝမ်းကွဲလေး တူးမာ၏သူငယ်
ချင်း ဖြစ်သည့်အပြင် ဆေးတက္ကသိုလ်၏ ပထမ မောင်မယ်သစ်လှိုင်
ထွန်းလည်း ဖြစ်သည်မို့ သူ ကောင်းစွာသတိပြုမိခဲ့သူဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

လှပညက်ညော ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော သူကလေးကို သူ စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

ရည်မှန်းချက်ကြီးသော သူ့အတွက် ဘွဲ့တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ယူ နောက်ဆုံး အထူးကုသမားတော်ကြီးဖြစ်ဖို့အထိ ရည်မှန်းချက်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အကောင်အထည်ဖော်ဆဲမို့ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ကို မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများ တိုက်တွန်းနေသည့်ကြားက သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကာ ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။

ယခုတော့ သတ္တဘာဂနတ်မင်းကြီး၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် သူ့ထံသို့ သူ တစ်ချိန်က စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသော မိန်းမချောလေးက သူ့ရှိရာ မြိုင်ချောင်းဆေးရုံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ချလာလေပြီ။

ကိုယ့်လက်အောက် လက်ထောက်ဆရာဝန်ဆိုတော့လည်း အဟင်း . . . သမာဓိပိုးလေးနှင့် ပိုးရပေဦးမည်။

ချစ်ခြင်းဟူသော အစာတ်ပညာကိုတော့ သတ္တဘာဂ နတ်မင်းကြီးက သင်ကြားပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်မှ ရတော့မည်။

ဆေးပညာ သင်ယူရတာထက် ခက်ခဲမည်ဖြစ်သော အချစ်ပညာကို သူ ဘယ်လိုသင်ယူရမည်မသိ . . . ။

“ဆရာ . . . ကျွန်မကို ခေါ်ရတဲ့ကိစ္စ အမိန့်ရှိပါ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုက မျက်ခွံပင့်ကြည့်ပြီး အတွေးနယ်တစ်ခုသို့ ဝင်

ဆောက်နေပုံရသော ဒေါက်တာသက်နှင့်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ . . . အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေထိုင်စားသောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုက ဘာများလဲ၊ မိမိဘာများ အမှားအယွင်း လုပ်ထားမိလို့ ခေါ်ဆူတာများလား ဟူသော အတွေးနှင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမှုတို့ ပြေပျောက်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ဆုတ်ရှင်သွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျောင်းတုန်းက “စီနီယာ” ကြီးက ဂရုစိုက်ဖော်တော့ ရသားပဲ။

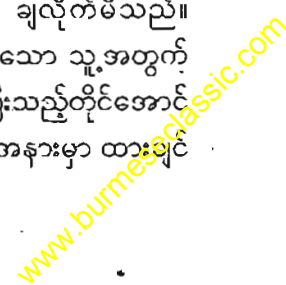
“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျရာဒေသမှာ သင့်ဘော်သလိုပဲ နေထိုင်ရမှာ၊ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလို့ ဖေဖေက ဆုံးမထားပါတယ်”

“ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်အထက်လူကြီးက ကိုယ့်ဥာနက ဝန်ထမ်းတွေအတွက် လုပ်ပေးသင့် ပေးခွင့် ရှိသရွေ့တော့ ထုပ်ပေးမှာပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ ဒေါက်တာ”

ဝီဘီကလေးငယ်တစ်ဦးလို ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှပါသေး။ လူပျိုကြီး ဒေါက်တာသက်နှင့် ရင်ထဲရှိ နှလုံးသားတွေ ထဆန်ပေါက်တတ်လာပါပြီကော။

“တကယ်အဆင်ပြေတာပါ”

အပြီးချိုချိုလေးနှင့် ပြောလိုက်သော လေပ်ကိုကိုကြောင့် ဒေါက်တာသက်နှင့် ပင့်သက် တိတ်တခိုး ချလိုက်မိသည်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ခေါ်ထားမိသော သူ့အတွက် အလုပ်ကိစ္စတွေ တောင်မေးမြောက်မေး လုပ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဤမိန်းမချောလေးကို သွားခွင့်မပြုချင်သေး။ အနားမှာ ထားချင်

သည်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်အောင် ရုတ်ချည်း တွယ်တာမြတ်နိုးလာသော သူ့စိတ်ကို သူ့နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ဒီဒေသမှာ ဒေါက်တာအစ်မ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... နွယ်ချောင်း(အ. ထ. က)က ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုပေါ့... နာမည်ကြီးပဲ”

ဒေါက်တာလုပ်ကိုကို မျက်ခွံတံခါးလေး ပင့်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဘယ်လို နာမည်ကြီးတာလဲ”

“အချောအလှနဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှု ကောင်းတာ ကော၊ အောင်ချက်ကောင်းတာကော၊ တစ်နှစ်အတွင်း တော်တော် ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်လို့ နွယ်ချောင်းက အရမ်းအားထားကြတာ”

ဒေါက်တာသက်နှင့် စကားကို ကြားရတော့မှ ဒေါက်တာ လုပ်ကိုကို ရင်ထဲ၌ တော်ပါသေးရဲ့... ဒီလူပျိုသိုးကြီးက မမကို ကြိတ်ဖိုးနေတာ မဟုတ်လို့... ဟု တွေးကာ ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဇီဇာကြောင်သည်ဟု သူထင်နေခဲ့သော မမကြီးသည် သူ ဒေသ သူ့အလုပ်၌တော့ ဇီဇာကြောင်တာ မဟုတ်ဘဲ စည်းကမ်း ရှိတာဟု ပြောင်းလွဲသွားခြင်းဖြစ်မည်။

“ကျွန်တော်နဲ့လည်း ပွဲလမ်းတွေမှာ ဆုံဖူးတော့ မျက်မှန် တန်းမိပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဒေါက်တာက ကျွန်တော်ညီမ တူးမာရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ညီမတစ်ဦးလို

စောင့်ရှောက်ပေးသင့်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီအပတ် ဆန်းဒေး ညနေစာ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဆရာမကြီးနဲ့ ဒေါက်တာကို ထမင်းစား ဖိတ်ပါတယ်”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ”

ဟန်မဆောင်တတ်သော ဒေါက်တာ လုပ်ကိုကိုက တလေးတစ်ဦးသဖွယ်ပင် ညည်းတွားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့် မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ထမင်းစားဖိတ်ခံရတာ ဒုက္ခလားဗျာ”

ဟု တုန်ပြန် ညည်းညူပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲက ရင်ခုန် သံစဉ်လေးများက မြူးတူးစွာ ကခုန်နေလေပြီ။ အချစ်ဆိုတဲ့ တန်ခိုး ရှင်က သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံစံမျိုးနှင့် ခပ်မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ကိုင်တွယ်တော့မည်ကို သူ မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ ပြီ။

“ဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ... တိုက်ဆိုင်လို့ပါ၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းသစ်ကလေးကလည်း အဲဒီနေ့ပဲ ကျွန်မကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားလို့ပါ”

လူပျိုကြီးရင်ထဲ “ဒိုင်းကန်” ဒိုင်းနမိုက်ပေါက်ကွဲသွားသည်။

စစချင်း ဆောက်နဲ့တွင်းဆိုသလို ချစ်မိရုံရှိသေး၊ ပြိုင်ဘက် တ စလာပြီ။ ဟိုရူတည်တည်မျက်နှာနဲ့ ကောင်ချောလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ အရှုံးတော့ မပေးနိုင်။ အလျင်စလိုပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်က လက်ဦးမှ ဖြစ်မှာ။

“ဒါဆို ဆန်းဒေး လန့်ချုံ(နေ့လည်စာ) ဖြစ်မလား”

“အားနာစရာကြီး ဆရာ... ဖြစ်ပါတယ်”

စပ်ဖြိုးဖြိုး မျက်နှာပေးလေးနှင့် ဖြေလိုက်ပုံက လူပျိုကြီး၏ နှလုံးသားကို သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းသည့်နှယ်ပင်။

* “ဒါဖြင့် အတည်ဖြစ်ပြီနော်၊ ဆရာမကြီးကိုလည်း သေသေ ချာချာ ပြောပြပြီး ဖိတ်ပေးပါ”

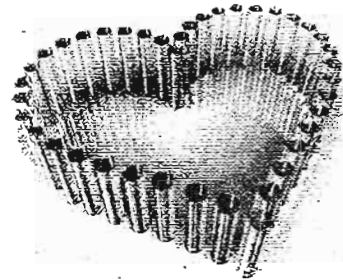
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ အခြားဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ရင် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါက်တာသက်နှင့် လက်ချောင်းချင်း ယှက်နှယ်ကာ မေး တင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

နှလုံးသား၌လည်း တစ်ခါတည်း ထိုးထွင်း ကမ္မည်းတင် ရစ်လိုက်ပြီး သူ၏မဟေသီသည် လေပ်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု...။

သူ လေပ်ကိုကိုကို အရူးအမူးပင် စွဲလမ်းကာ ချစ်စိတ်ဝင် သွားပြီလား။

အခန်း(၁၅)

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ ဝေခွဲမရနိုင်သော ဝေဒနာ နှစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

တစ်ရက်မှ နှစ်ရက်...။

နှစ်ရက်မှ သုံးရက်...။

သုံးရက်မှ လေးရက်နှင့် အချိန်တို့က တဖြည်းဖြည်းနှင့်

အသတ္တပတ် သက်တမ်းသို့ပင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီမို့ ဘုရားပိတ်ရက် စနေ တနင်္ဂနွေသို့ပင် ရောက်ရှိတော့မှာပါလား။

“ဒီကောင်မလေး နေနိုင်လိုက်တာ၊ တယ်လီဖုန်းလေး

ကိုင် ဆက်ဖော်မရဘူး၊ မာနလေးက တခွဲသားနှင့်ပါလား”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုရန် လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ လက်ကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဆက်သွယ်ရေးစနစ် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်နေသော ခေတ်စနစ်ကြီးမှာမှ တစ်ပတ်လုံးလုံး အဆက်အသွယ် မလုပ်သော “လေပ်” ကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလား၊ မိမိကိုယ်ကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလား အပြစ်တင်ရမလား ဝေခွဲ၍မရချေ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်လ်သံနှင့်အတူ ကျောင်းဝန်းဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ဟဲလ်မက်ဆောင်းထားပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လေပ်ကိုကို ဖြစ်နေကြောင်း တန်းခနဲ သိလိုက်သည်။

ရင်ထဲ လှိုက်ကနဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။

ရောက်လာဖော် ရသားပဲ၊ သို့သော် ညနေစောင်းချိန်က ဘဝင်မကျချင်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးလေသံကတော့ လုံးဝမလျှော့ချင်။

“အိပ်မလို့ လာတာ၊ ဒီအချိန်ကြီး မလာလို့ ဘယ်အချိန်လာရမှာလဲ”

တစ်အိမ်သားလုံး၏ချစ်ခင်ယုယ အလိုလိုက်ခြင်း ခံထားသူမို့နွဲ့ဆိုးက ဆိုးချင်သည်။ သို့သော် “အိပ်မလို့” ဟူသော စကားတော့ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏စိုးရိမ်စိတ်တို့ကို လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်သွားစေသည်။

ဂုတ်ဝဲဆံပင်ဖြောင့်ကလေးများကို ဖွာကနဲ နေအေးခါလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ကာ သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

လေပ်ကိုကိုကို သူ ရုတ်တရက် ငေးစိုက်ကြည့်မိလေသည်။

နုနယ်ချောမောလှပပြီး အစွမ်းကုန် ပွင့်လာသည့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်၏အလှဆုံးအချိန်ပါလား။

“မီးလာတာ မကြိုက်လို့လား မမကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး... လာလာ”

“မီး ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူးနော်”

“ကျုပ် ညည်းကို အငတ်မထားပါဘူး”

ဘယ်လိုအစ်မလဲ မသိပါဘူး၊ စကားပြောတာကိုက ဘယ်တော့မှ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ ကြင်ကြင်နာနာ မရှိ။

“ဟင်... ကုတင်ကလည်း နှစ်ယောက်အိပ်လို့ရပါမလား၊ ဒီက အိပ်ရေးဆိုးတယ်နော်”

“ငယ်လေး အိပ်ပါ၊ မမကြီးက ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ အိပ်မယ်”

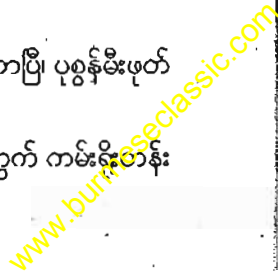
ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဖိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လေပ်ကိုကို ညနေစာ စားရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ဘာပဲပြောပြော လေပ်ကို မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်ခွင့် ရန်လိုက်ခြင်းက သူ့အတွက် ကံကြမ္မာက ပေးလာသော ရလဒ်တောင်းတစ်ခုဟုသာ မှတ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

“ငယ်လေးကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ထုပ်က ဒီဒေသမှာ ပေါ်တော့မကြီး နေ့တိုင်းကြော်ပြီး မျှော်နေမိတယ်၊ ငယ်လေးကော စားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... စားရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့လာပြီ၊ ပုစွန်မီးဖုတ်ပြီး သုတ်ပေးပါလားဟင်”

ပုစွန်ကြော် ကြိုက်သော လေပ်ကိုကိုအတွက် ကမ်းရိုးတန်း

ဒေသ ပုစွန်ပေါများမှုကြောင့် “ပုစွန်တုံးကာမှ မယ်လေပ် ပြန်လာတော့မယ်” ဖြစ်နေတော့မည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထင်တော့ ထင်သား။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်၌ တပ်ထားသော ကြေးခေါင်းလောင်းလေးကို တီးလိုက်သည်။

ခြံစောင့် မိသားစုနှင့် သူနှင့် ဆက်သွယ်ချက်ဖြစ်သည်။ သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ရိုးစင်းသော ဆက်သွယ်အချက်ပေးမှုဖြစ်သည်။

မောင်ခရာ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ပါလဲ ဆရာမကြီး”

“ဪ... ဒီပုစွန်ထုပ်တွေကို မီးဖုတ်ပြီး ပြန်လာပို့ပေးဖို့ပါ။ ညနေစာ စားပြီးကြပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး”

“ရော့... ဒီငါးသလောက်ပေါင်း ယူသွားလိုက်ဦး”

လေပ်ကိုကို ခေါင်းထောင်ကာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... ငါးသလောက်ပေါင်း မီး စားချင်တယ်၊ အကူမပေးနဲ့”

မောင်ခရာ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း အိုးတိုးအမ်းတန်းနှင့်...

“ဟာ... ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော်မယူတော့ပါဘူး”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုက...

“ငယ်လေးအတွက် ဖယ်ထားပြီးသားပါ။ ယူသွား မောင်ခရာ၊ ပုစွန်ထုပ်တွေကိုသာ မီးဖုတ်ပြီး အမြန်လာပို့ပေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို ရင်ထဲ ထူးခြားသောနွေးထွေးမှု တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ငယ်လေးဟုလည်းကောင်း၊ အငယ်မဟုလည်းကောင်း တစ်အိမ်သားလုံး ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသော လေပ်ကိုကို၏အနွံအတာကို သူ့သိပ်မခံစားခဲ့ရ။

ယခုမှ သူ့ထံသို့ ငယ်လေး၏အနွံအတာသည် ထူးထူးခြားခြား လုံးလုံးလျားလျား ပုံအပ်ရောက်ရှိလာလေပြီ။

“ငယ်လေး... ကိုယ့်ထက် နိမ့်ပါး နွမ်းပါးတဲ့သူတွေကို ဆက်ဆံတဲ့အခါ အကြောကြီးနဲ့ နှိမ်ချတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့”

“ဟင်... မီးက ဘာပြောလို့လဲ၊ မီးက မမကြီးကို ပြောတာပဲ၊ မီးစားချင်လို့ စားချင်တယ် ပြောတာ”

ကျောင်းသူကျောင်းသားအများစုကို ဆက်ဆံကိုင်တွယ် လမ်းညွှန်သင်ပြပေးနေသော ဆရာမတစ်ဦးအနေနှင့် ဝါသနာ၊ အနစ်နာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာတို့ကြောင့် အခက်အခဲမရှိ အောင်မြင်ခဲ့သည့် ဥယျာဉ်မျိုးဆရာမဘဝကို သူ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ပျိုးသောပန်းတွင် ငယ်လေး မပါခဲ့။ ငယ်လေး ဆယ်တန်းရောက်တော့မှ မလွဲသာ မရှောင်သာ ကြပ်မတ်ပေးရသည်မှအပ ဂိုက်ဒ်ပင် မေမေတို့က သီးခြားငှားပေးခဲ့သည်မို့ ငယ်လေးသည် သူ့ပျိုးထောင်သော ပန်းကလေး မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ယခုလို အနီးဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော အငယ်လေးကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုရင်ထဲ ပူတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့် ဖြစ်လာသည်။

ကံကြမ္မာဟူသော ဘဝဇာတ်ဆရာကြီးက မိမိအဘလမ်း

ကြောင်းကို မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးဦးမည်မသိ။

“ငယ်လေး ပုစွန်သုတ်ပေးမယ်၊ ငါးသလောက်ပေါင်း ရှိတယ်၊ ဇင်ပြွန်းဟင်းချို ရှိတယ်၊ တညင်ရွက် ကြော်မယ်၊ ဘာစား ချင်သေးသလဲ”

“တော်ပြီ. . . အဟာရအနေနဲ့ စားတာ၊ မမကြီးကော မီးနဲ့ အတူတူ စားမှာလား”

“အင်း. . .”

“ဒါမှ မီးရဲ့မမကြီးကွ”

ပြောပြာဆိုဆို ခပ်သွက်သွက်နှင့် ဇလပ်ကိုကိုက သူ့အား ရုတ်တရက် ထဖက်ပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရွတ်ကနဲ နမ်းလိုက်သောအခါ ပိတောက်ကိုကို ရင်တွင်း စူးနှင့်နာကျင် သွားသလို ခန္ဓာကိုယ်ရှိ သွေးများလည်း ပြောင်းပြန်စီးသလို ခံစား လိုက်ရလေသည်။ ရင်ခုန်သံနှုန်းကလည်း မတရား မြင့်တက်လာ လေသည်။

ပြီး၍ကြည်နူးနေသော ဤကလေးမကို ကြည့်မိလေတိုင်း နှလုံးခုန်နှုန်းတို့က အဆမတန် ကျယ်လောင်လာသည်။

ဘဝကို “အလုပ်” ဟူသော တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ရပ်၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သမျှတို့သည် ယခုမှ ပေါက်ကွဲလွင့်ယှိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်. . .

“ဟဲ့ကောင်မလေး. . . ဣန္ဒြေရရ နေစမ်း”

တွန်းတွန်းထိုးထိုးလေးနှင့် နှင်ထုတ်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ဇလပ်ကိုကိုက သူ့လက်မောင်း ဆွဲချိတ်တွယ်ထားမှုကို မဖြုတ်ပစ် ချေ။

“ကိုယ့်အစ်မကြီးကိုယ် ချစ်လို့ ဖက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ငယ်ငယ်ကလို့ မမကြီးကို ကြောက်မယ် မထင်နဲ့တော့၊ မီး ကလေး ထုတ်တော့ဘူး၊ အလုပ်ခွင် ဝင်လို့ လူကြီးဖြစ်နေပြီ သိလား၊ ထုတ်တာ မလုပ်လို့ မမကြီး အော်ချင်တိုင်းအော် ငေါက်ချင်တိုင်း ငေါက်လို့ မရတော့ဘူး သိလား”

“မြတ်စွာဘုရား” ဟု ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်တွင်း ဘုရား ထလိုက်မိလေသည်။

“ဖယ်စမ်း ဇလပ်၊ ဒီမှာ ညည်းဖို့ ထမင်းပွဲပြင်နေတယ် သေ”

ပိတောက်ကိုကို သူ့အား ဖက်တွယ်ထားသော လက်နုနု လေးများကို ဖယ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

“မီးလည်း ဝိုင်းပြင်ပေးမှာပေါ့၊ မီး မမကြီး ဖေကြီးတို့ကို တွန်းလို့ပါ မမကြီးရာ၊ မီးကို နှင်ထုတ်မပစ်ပါနဲ့”

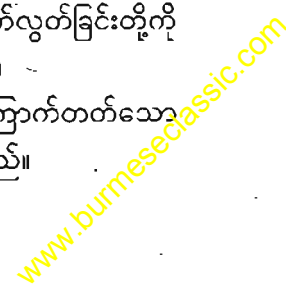
ဇလပ်ကိုကိုက မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် သူ့ကို အသနား မခွဲနဲ့သောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ ကျင်ကနဲဖြစ်သွားပြီး အလိုလို ခေါက်လာသည်။ ဒင်းကလေးထံမှ အကြည့်ကို လွဲဖယ်ပစ်ပြီး ကြိတ်သွန်နီကို ပါးပါးအလှီးတွင်. . .

“အား. . .”

စိတ်ယောက်ယက်ခတ်မှုက သတိလက်လွတ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး လက်စားရှုသွားလေတော့သည်။

သွေးက ဖြာကနဲအဖြစ်တွင် သွေးကြောက်တတ်သော ပိတောက်ကိုကို မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ခိ . . . မမကြီးကလည်း . . . ပေး”

“အရမ်းမလုပ်နဲ့”

ပြောမရာ တားမရာ ဆီးမရဘဲ လေပ်ကိုကိုက ဘီတာဒိုင်ကို ဆွတ်ပေးပြီး ဆေးပလာစတာလေး ကပ်ပေးထားလိုက်လေသည်။

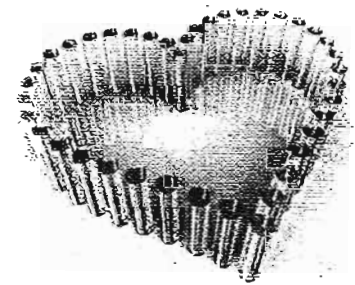
“ပြီးပြီ . . . မီးပဲ လုပ်ပေးမယ်၊ မမကြီး သွားထိုင်နေ”

သူ့အား တွန်းကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ထိုင်စေပြီး ထမင်းစားပွဲပြင်ခြင်းကိစ္စကို လေပ်ကိုကိုကပင် ပြီးမြောက်အောင် တာဝန်ယူသွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်သယောင်ပုံ နေလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကို၏လှုပ်ရှားမှုကို အလစ်တွင် ခိုးကြည့်ရင်း နေထဲ၌ တမ်းတလွမ်းမောခြင်းနှင့်အတူ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဟူသော ဒီဇေယျာလှိုင်းက တလိမ့်လိမ့် တက်လာချေလေသည်မို့ ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာချေပြီ။

ငိုချင်စိတ်တို့ကို ထိန်းသိမ်းလာရသည့်အတွက် ရင်အနာသည် ပွင့်ထွက်လုမတတ် ခံစားရလေသည်။

အခန်း(၁၆)

“မမကြီး . . . ဒါ မီးရဲ့စီနီယာလည်းဖြစ်တဲ့ ဆရာ ဒေါက်တာသက်နှင့်ပါ၊ ဆရာ . . . ဒါ ကျွန်မ အစ်မကြီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် ခုလို တွေ့ဆုံခွင့် ရတာကို ကျွန်တော် အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာမကြီး”

ဒေါက်တာသက်နှင့် ကမ်းပေးသောလက်ကို ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို တုန်ပြန်ပေးလိုက်မိသည်။

လက်ချင်း ဆွဲလှုပ်သိမ်းရင်း . . .

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဒေါက်တာ၊ လေပ်ကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

အပ်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း နောက်လာမယ့် ဆန်းဒေး နံနက်စာ ကိုတော့ ကျွန်မအိမ်မှာ ထမင်းစားကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟာ... လာရမှာပေါ့၊ ရင်းနှီးမှုနိဒါန်း ထမင်းပွဲလေးတွေ ပဲဟာ”

ဒေါက်တာသက်နှင့်က အပြုံးနှင့် ဖော်ရွေစွာ တုန့်ပြန် လိုက်လေသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်နီပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထမင်းအိုး ဖန်တီးရှင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်နီ... ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟာ... ဒေါ်နီလည်း အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာမ ကြီးရဲ့အလှနဲ့ အုပ်ချုပ်မှု ဂုဏ်သတင်းက မွှေးပျံ့ကျော်ကြားလွန်း တော့ ဒေါ်နီက တွေ့ချင်နေတာ။ ခုတော့ ဒေါ်နီဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီ”

ဒေါ်နီက ပြုံးရင်း ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောလိုက်လေ သည်။ လှလိုက်တဲ့ ဆရာမကြီး၊ ဒါကြောင့်လည်း နွယ်ချောင်းအပြင် သူတို့ မြိုင်ချောင်းအထိပါ ဆရာမကြီးဂုဏ်သတင်းက ဖြတ်ကျော် လာခြင်းအထိပါ။ ဒေါ်နီက ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ပေါက်စလေးထက်တောင် ချောသေးတာပဲ။ အသက်က (၄၀)ပင် ရှိသေးရဲ့လားဟု ထင်မှတ်လောက်အောင် နုပျိုလှပနေလေသည်။

ဒေါ်နီက ဒေါက်တာပေါက်စလေး လေပ်ကိုကိုထက် သူ့ အစ်မ ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို ပိုမိုသဘောကျနေသည်။

သူက ဒေါက်တာသက်နှင့် မိသားစုက စေလွှတ်လိုက် သော မိသားစု စပိုင်ဖြစ်သည်။ အသက်(၃၀)ကျော် (၄၀)သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာသက်

နှင်းကို မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက စိတ်မချကြ။ မတော်သူ မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသူက နှင်း တာဝန်ကျရာဒေသသို့ အိမ်တော်ထိန်းအဖြစ် လိုက်ပါစေပြီး မိသားစုကို သတင်းပြန်ပို့ရသည့် စပိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ ရန်ကုန်မိသားစုကို ပို့စရာသတင်းစကားတွေ ရှိနေသည်။

“ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့ ဒေါ်နီ”

“အေးအေး... ဟင်းချိုနွေးရုံပါပဲ”

ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကြစဉ် ဒေါက်တာသက်နှင့် အလှနှစ်ရပ် ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိသည်။

မသိမသာ ခိုးကြည့်ရင်း...

ဟုတ်သည်။ ဒေါ်နီပြောတာ မှန်သည်။ လေပ်ကိုကို လှ လွန်းသည် သူထင်ခဲ့သမျှသည် ဒေါ်ပိတောက်နှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ငယ်ဂုဏ်မှအပ လေပ်သည် ဒေါ်ပိတောက်ဘေး မေးမှိန်သလို ရှိလေသည်။

“ဆရာမကြီးနဲ့ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ တွေ့ဖူးကြတယ် နော်”

“ဟုတ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဣန္ဒြေသိက္ခာကလည်း ဂုဏ်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် ကြီးလွန်း တာလား။

အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့မှုမှ ယခုလို မှတ်မှတ်ရရ ထိပ်တိုက်တွေ့ မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါက်တာသက်နှင့်၏နှလုံးခုန်နှုန်းတူ “ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်” မြည်ဟီးလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါက်တာ ဒီဆေးရုံကို ရောက်တာကြာပြီလား”

“တစ်နှစ်ကျော်လောက်တော့ ရှိပါပြီ၊ ဆရာမကြီးက ကျွန်တော့်ထက် သုံးလနောက်ကျပြီးမှ ရောက်တာပါ”

“ဪ...”

ပြောစရာစကားတို့ ပျောက်ကွယ်သလိုဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို စကားတစ်ခုကို သတိရလာသည်နှင့်...

“ဒါဟာ ဒေါက်တာမိသားစုကကော...”

ဒေါက်တာသက်နှင့် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရာမှ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော်လိုက်သည်။

“မိသားစု... ကျွန်တော့်မိသားစုက ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊ လောလောဆယ် အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ လူလွတ်ကျွန်တော်ရယ်ပဲ ရှိတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မနေနိုင်လို့ ရန်ကုန်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ရွှန်းလက်နေသော မျက်ဝန်းကို လွှဲဖယ်ကာ ဇလပ်ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဇလပ်ကတော့ ဒေါက်တာ့စားပွဲပေါ်မှ ဂျာနယ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေသည်မို့ သူတို့စကားကိုလည်း ကြားဟန်မတူ။

ဒီကလေးမလေးအတွက် ခက်သေးသည်။ ခုထိ ကလေးစိတ် မကုန်သေး၊ အသက်အစိတ်ပဲ ရောက်လာပြီ။

“ကိုသက်... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ ဆရာမကြီးတို့ကို ခေါ်ခဲ့တော့”

ဒေါ်နီက ထမင်းစားခန်းမှ လှမ်းအသံပြုလိုက်သည်မို့ ဒေါက်တာသက်နှင့်က...

“ဆရာမကြီး ကြပါ၊ ဂျူနီယာကော ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ဇလပ်ကိုကို၏ပြောငံ့ပျက်ပျက် မျက်နှာပေးကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်နှာဝင်းဝါဝါလေး စတော်ပယ်ရီရောင် ပြေးသွားသည်။

ဒါကို ဒေါက်တာသက်နှင့် အမိအရ ငေးစိုက်ကြည့်မိ ထုတ်သားဖြစ်သွားရသည်။ ထူးခြားလွန်းလှသော ရင်ခွန်သံစဉ်ရိုင်း ဓားဖွားလာသည်။ ဒါ အချစ်လား၊ ဇလပ်ကိုကိုအပေါ် မှတ်မှတ်ရရ နှိမ့်ပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသား။ ယခုတော့ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှုက သူ့ကိုယ်သူ ထတိပြုမိလောက်အောင် သိသာထင်ရှားနေလေပြီမို့ သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်အုပ်လိုက်ပြီး...

“ထိုင်ပါ ဆရာမကြီး”

အနောက်တိုင်း လူကုံထံတို့၏မလေ့ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် ဆရာမကြီး ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်လေးကို ရွှေ့ကာ နေရာပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို အားနာပြီး ကျေးဇူးတင်အပြုံးနှင့်...

“ကျေးဇူး ဒေါက်တာ”

ဟု ဆိုကာ သိမ်မွေ့စွာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ငယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း လှယဉ်ကျေးမယ်ကိုယ်လုံးမို့ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသည်။ အစ်မကြီးနှင့် ညီမငယ် ဘယ်အရာကို နှိုင်းယှဉ် အစ်မကြီးက အစစအရာရာ သာလွန်နေသည်။

ကြည့်စမ်း...။

www.burmeseclassic.com

ဂျူနီယာလေပ်ကိုကို့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သမျှတို့သည် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုအား အနီးကပ်စွာ တွေ့မြင်ရင်းနှီးခွင့် ရလိုက်သည်နှင့် သူ့အာရုံ တိမ်းညွတ်မှုက ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ အလှတရား ရှေ့၌ ဝပ်စင်းကာ ကျဆုံးသွားလေပြီ။

“ဆရာမကြီး သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ”

ဘာဟင်းအမျိုးအစားတွေရယ်လို့ သူ့စိတ်မဝင်စား။ သို့သော် ရှိသမျှဟင်းများကို ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးနေရာ . . .

“ဒီ . . . ဒီ . . . ဆရာ၊ မမကြီးပန်းကန် လျှံကုန်ပြီ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပိန်းပိန်း ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် လေပ်ကိုကိုရင်ထဲ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသည်။ မမကြီး၏အပြုံးအရယ်နည်းသော မျက်နှာထားတို့ဝယ် ရှုစနိုးရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်ကို သူ့တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ။ ဒါမမကြီး ခံစားတတ်လာပြီပေါ့။

ဆရာဒေါက်တာသက်နှင့်က မမကြီးထက် အသက်ထက် သည်ကအပ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိ။

“အဟိ . . . သူတို့နှစ်ယောက် ရသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာ ငါ ဖူးစာရေးနတ်မင်း လုပ်ဦးမှ” ဟု စိတ်ထဲ ကြိတ်တေးထားလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မဘာသာ ထည့်စားပါမယ် ဒေါက်တာလည်း သုံးဆောင်ပါ”

“ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ပဲလေဗျာ . . . ဧည့်ဝတ်ကျေပြီ မှာပေါ့”

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် တုန်လာလေပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ လေပ်ကိုကို့ကို ငယ်စဉ်က စိတ်ဝင်စားမှု၊ နှစ်အတန်ကြာ ဥပက္ခောပြုထားနိုင်ခဲ့ပြီး ပြန်တွေ့တော့မှ ရင်ခုန်သည်။ ဒါကလည်း ပုရိသတို့၏ လှတာမြင် လိုချင်တပ်မက်တတ်သော သဘာဝတစ်ရပ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာမကြီးကို ပွဲလမ်းသဘင်များ၌ အမှတ်မထင် အဝေးမှ တွေ့မြင်ခွင့်သာ ရခဲ့သည်။ ယခုလို အနီးကပ် တွေ့ဆုံခွင့်ကို သူ့မှ ရရှိခဲ့ခြင်းမို့ သူ့နှလုံးသား လှိုင်းထန်မှုက အချစ်စိတ် နိုးကြားသာမှု၏ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ နားလည်လာလေပြီ။

ဘေးနားမှ ယပ်ခတ်ပေးရင်း ဒေါ်နီက . . .

“ဆရာမကြီး . . . ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ဒေါ်နီ တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ ဒေါ်နီ၊ ပွင့်လင်းတာ ကောင်းပါတယ်”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဒေါ်နီ မေးရဲစေရန် အပြုံးလေးနှင့် တုန်ပြန်လိုက်သည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး . . . ဆရာမကြီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ သိချင်လို့ပါ”

လေပ်ကိုကိုက ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့် . . .

“ဒေါ်နီက ဘယ်လောက်ထင်လို့လဲ”

“သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မမကြီးတော့ ဒေါ်နီကို တစ်ခုခု မေးဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ဆရာကကော . . .”

www.burmeseclassic.com

လေပ် ဒေါက်တာသက်နှင့်ကိုပါ ဆွဲထည့်လိုက်သည်။
ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မလာအပ်သော အရပ်ဒေသသို့
လာမိခြင်းအတွက် နောင်တရချင်လာပြီ။

သို့သော် လေပ် အထက်လူကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကာ အပ်နှံသင့်
သည်ဟူသော သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ရောက်လာခြင်းက မမှားတန်ပါ
ဘူး။

“ကျွန်မအသက် လေးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပါပြီ”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာမကြီးရယ်”

ဒေါက်တာသက်နှင့်ဒေါ်နီ အံ့ဩသွားသည်။ တဆက်
တည်း ဒေါက်တာသက်နှင့်ရင်ထဲလည်း မောဟိုက်သွားသည်။ သူ့
ထက် (၁၀)နှစ်ကျော်တောင် ကြီးနေပါလား။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒေါ်နီ ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ မမကြီးနဲ့
လေပ်နဲ့ဆို အသက်(၂၀)တောင် ကွာပေမယ့် ဘယ်သူမှ မထင်ကြ
ဘူး”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို အနားမှ ရေဖန်ခွက်ကို ယူကာ လည်
ချောင်းထဲ တစ်ဆို့သလိုဖြစ်နေသော အစာတို့ကို မျှောချလိုက်သည်။

ဒါကြောင့် ဒင်းကလေးနှင့် နီးနီးမနေချင်တာ၊ ဒင်းကလေး
နှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း ရလာသည့် ဝေဒနာတွေက တနင့်တပိုးကြီး
ပင်။

“ဆရာမကြီး ထမင်းထပ်ထည့်မယ်နော်”

“တော် . . . တော်ပါပြီ ဒေါ်နီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ
ဒီနေ့ အများကြီး စားခဲ့တာပါ”

“မမကြီးက အစားနည်းတယ်၊ မီးတော့ အစားကြီးတယ်၊
အအိပ်လည်း မက်တယ်”

“ဒါပေမယ့် စာတော့ ကျက်ပါတယ်၊ ကျောင်းစာနဲ့ ပတ်
သက်လာရင် ဝီရိယကောင်းလို့ပဲ ဆရာဝန် ဖြစ်လာတာမှတ်လား”
ဒေါက်တာသက်နှင့်က လေပ်ကိုကို ကိုယ်စားကြားဝင်
ပြောပေးလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကိုက ကလေးဆန်စွာပင် . . .

“ဒါမှ မီး စီနီယာဆရာကျ၊ မီးကို ပညာတွေ အများကြီး
သင်ပေးနော်”

“ပညာယူချင်ရင် လက်တွေ့ကျကျ များများအပင်ပန်းခံ
လုပ်ဆောင်ပေးရမယ် လေပ်”

“ဟုတ် . . .”

လေပ်ကိုကိုက “ဟုတ်” ကနဲ လုပ်တာ ခေါင်းကလေးကို
လည်း ဆတ်ကနဲ ညိတ်လိုက်ပြီးမှ ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သော မမကြီး
တို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

စကားပြောလျှင် “ဟုတ်” ဟု သုံးခြင်း၊ “ပေါ့” ဟု သံဖြတ်
ခြင်းကို ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ မကြိုက်ဘူး၊ လေးလေးနက်နက် ပြောစမ်း
ဟု အမြဲမာန်မဲတတ်သည်ကို သတိရလိုက်ပြီး လျှာကလေးတစ်လစ်
နှင့် ခေါင်းကလေး ပုကာ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ” ဟု ပြန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဤသည်ကို ဒေါက်တာသက်နှင့်က လေပ်ကိုကို၏ ချစ်
ဇွယ် ကလေးဆန်သော အမူအယာလေးကို နှစ်သက်မိသကဲ့သို့
ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ ဆရာမဆန်သော တည်ကြည်မှုကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

လေးစားမြတ်နိုးမိလေသည်မို့ . . .

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုံ့ချမိသည်။

ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ။

အချောအလှ ညီအစ်မနှစ်ဦးကြား မင်း လှေနှံနှစ်ဖက် နင်းချင်နေတာလား။

ခေတ်စကားအရ နှစ်ပင်လိမ်ချင်တာလား။

အင်းလေ . . . သူ့နေရာမှာ ဘယ်ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လိုပဲ ခွီဟစ်တံနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်သေချောချော ပြန်မေးပြီး ဆန်း

စစ်ဖို့တော့ အလွန်လိုအပ်လေပြီဟဲ့ . . .

“ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ကျွန်မညီမလေးကို အပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အကြီး

မောင်နှမတွေနဲ့ ကွာခြားပြီး အရွယ်လွန်မှ ရတဲ့ နောက်ကျသားမို့ အလိုလိုက်ခံရပြီး ဇာလေးလို ဖြစ်နေတယ်၊ သေသေချာချာ သွန်သင်ဆုံးမပေးပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း ဌာန၏ အကြီးဆုံး ဆေးရုံအုပ်ထံ အပ်နှံသည်။ နောက် . . .

“ကျွန်မ မီတင်(အစည်းအဝေး)တစ်ခု သွားစရာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခုလိုဖိတ်ကြားတာကို လာပေးတဲ့အတွက်

ကျွန်တော်က အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆေးရုံကိစ္စတင် မကပါဘူး၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲကိစ္စမျိုးရှိရှိ ပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်

တော် ကူညီပါမယ်၊ တနယ်တကျေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတဲ့ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းပဲဗျာ”

ဒေါက်တာသက်နှင့် စကားတွေ အလွန်ကြွယ်လာလေပြီ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း အမျှင် ပြုတ် ပြောလာခဲ့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုက အေးမြသောအပြုံးကို ဆောင်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မမှတ်ထားပါမယ် . . . ခွင့်ပြု

ပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုက ညီမငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက် သူ၏ကားကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ပြန်သွားလေတော့ သည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့် ပင့်သက် တိတ်တခိုး ရှိတ်လိုက်ရင်း

ဆေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။

လေပ်ကိုကိုက စပ်ဖြုံဖြုံ အပြုံးလေးနှင့် . . .

“ဆရာ . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“ကျွန်မ မမကြီးက ချောတယ်နော် . . . ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

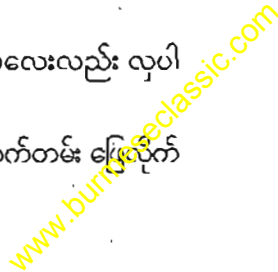
ဒေသခံ လေသံလေးနှင့် သုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်

တာသက်နှင့် ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဆရာမကြီးလည်း ချောတယ်၊ သူ့ညီမလေးလည်း လှပါ

သည်”

ဟု သူ့နှလုံးအိမ်မှ စကားတို့ကို မကွယ်ဝှက်တမ်း ပြောလိုက်

မိလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲမှ ဒေါ်နီတစ်ယောက်လည်း နားမနေ။ ပေါ်တီကိုအောက် လှမ်းမြင်၍လည်းရ၊ အသံကြားနိုင်သော ပြတင်းပေါက်နား ခွေးချယ်ကာ ချောင်းမြောင်းနားစွင့်လျက်ရှိချေသည်။

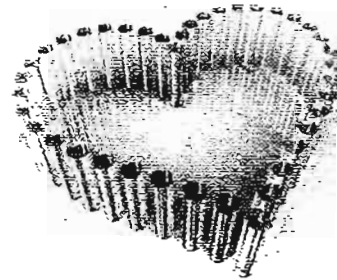
သူတို့၏လူပျိုသုံးကြီးကို အမြန်ဆုံး အစွဲထုတ်ပေးချင်ဖောက် ကပ်၍နေသည်။ ရန်ကုန်ရှိ ဒေါက်တာသက်နှင်း မိသားစုထံသို့ အမြန်သတင်းပို့ချင်သည်က အူယား အသည်းယား ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သဘောကျသည်က ဆရာမကြီးပိတောက်ကိုကိုကို ဖြစ်ပေမယ့်... အင်း... ဆရာမကြီးအသက်က(၄၃)နှစ်တောင် ရှိပြီဆိုတော့ မျိုးဆက်သစ်အတွက် မသေချာတော့ဘူးပေါ့။ ဒါဖြင့်...

အိုး... စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကာယကံရှင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့၊ ဒီလောက်ခေတ်မီတို့တက်တဲ့ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှုနည်းပညာတွေ ရှိနေတာပဲ။

ဒေါ်နီတစ်ယောက်တည်း သူ့အတွေးအိမ်ထဲ အဖေအဖြေ ပြုရင်း ရူးသွပ်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိချေပြီ။

ကာယကံရှင်(၃)ဦးကတော့ ဘာကိုမှ မရိပ်မိချေ။

အခန်း(၁၇)

“လူလေး”

“ဗျာ... ဦးဒီး”

“အပါးဆီ မသွားသေးဘူးလား”

စောမိုးလျှံ စိတ်ထဲ ကျဉ်းကြပ်သွားသည်။ အပါးနှင့်သူသည် ဘယ်လိုရေစက်မှန်း မသိချေ။ တစ်လောကလုံး တွယ်တာဇရာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဟူ၍လည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ချစ်ချစ်ခင်ခင် လက်ပွန်းတတီး နေ၍မရချေ။

အမိုးက သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ဆိုတော့ သူ့မှာ အပါးတစ်ဦးတည်းသာလျှင် အားထားရာဖြစ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် အပါးက အယူဝါဒလွဲနှင့် ခံယူချက်ကိုသာ အဓိကနှင့် ပထမ ထားခဲ့လေတော့ သူသည် ဦးဒီးလက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရလေသည်။ ဦးဒီးပဲ အပါး၊ ဦးဒီးပဲ အမိုး၊ ဦးဒီးပဲ ဦးလေး သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“အပါးက ခေါ်လို့လား”

အပါးနေထိုင်ရာ “ကျွန်းသူငယ်” ကျွန်းက ခေါင်လွန်းလှ သည်။ သို့သော် အပါးက ပုလဲမွေးမြူခြင်း၊ ငှက်သိုက်ရှာဖွေ စုဆောင်းခြင်းတို့ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေပြီး ဦးဒီးနှင့် သူ့ကိုတော့ စက်လှေထောင်ခြင်းနှင့် ဆီအုန်းခြံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးစေခဲ့သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် (၃-၄)လလောက်မှ တစ်ခါတစ်လေ တွေ့ဖြစ်ကြသည်။

စောမိုးလှုံ အာရုံက အပါးထံသို့ တိမ်းညွတ်ရောက်ရှိနေ ခြင်းကို ဦးဒီးက ဖြိုခွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“အပါး ခေါ်ခေါ်မခေါ်ခေါ် မင်းသွားချင်ရင် သွားလို့ ရတာပဲလေ ဖိုးခွားရယ်၊ မိဘကို မာနထားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရင် သားမိုက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ဖိုးခွားရာ”

စောမိုးလှုံ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက် သည်။ အပါး၏ကျေးဇူးတရားကို သူနားလည်ပါသည်။ ဆပ်ခိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ လောလောဆယ် အပါးချမှတ်ပေးသော ပုံစံခွက်ထဲ ကအတိုင်း သူနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည်။

“ကဲပါ ဦးဒီးရာ၊ ကျွန်တော့်ဧည့်သည်တွေအတွက် ပြင်ဆင် ပြီးပြီလား”

“နှစ်ယောက်စာလေး တိုးတာနဲ့ ဘာပိုပြင်စရာ လိုလို့လဲ

ကွာ၊ အဲလာက ဒီအိမ်နဲ့ စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲဟာ”

ဦးဒီး သူ့ကို တမင်စနဲ့မုန်း သိသည်။ ဦးဒီးကိုယ်တိုင် မီးဖိုချောင် ဝင်ကာ အထူးတလည် စီမံခန့်ခွဲနေခြင်းကို သူတွေ့မြင် နေရသည်ပဲ။

“ဦးဒီးနှမကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထူး ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဧည့်သည်ပေါင်း ထောင်သောင်းသိန်း သန်း ကုဋေမက အရေးကြီးတဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ဗျ”

ဦးဒီးက မေးချိုင့်ကလေး ခွက်ဝင်သွားသည်အထိ ရယ် မောပြောဆိုနေသော ကောင်ကလေး စောမိုးလှုံကို ကြည့်ပြီး အံ့သြ သလို ဖြစ်မိသည်။

သူ့မျက်စေ့ရှေ့မှာတင် ဒီကောင်ကလေး လူလားမြောက် လာလေပြီ။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဖို့ အချိန်တန်နေလေပြီ။

“ဒေါက်တာမလေးလား”

“ဒါပေါ့... ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ပထမဦးဆုံး စိတ်ဝင် စားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အလှန်းလေး”

“လာပြန်ပြီ ဒီအလန်း၊ မင်းတို့ခေတ်စကားတွေကလည်း”

“ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ဘန်းစကားကမှ တော်သေးတယ်၊ ဦးဒီးတို့ခေတ်က ဘာတဲ့၊ “ဆော်” တဲ့... အဟဲ့... မမိုက်ပါဘူး၊ အဘိုးတို့ခေတ်ကလည်း “ဇယ်” တဲ့၊ ပိုတောင် မမိုက်သေး”

“ဟား... ဟား... ဖိုးခွား မင်းကတော့ကွာ၊ ကိုင်း... မင်းအလန်းလေးအတွက် ပွဲတော်တည်ဖို့ စလေငခွေးမင်းထက် သာ ဆရာပါတယ်ကွာ၊ ဒါမှ မကျေနပ်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် စားဖိုမှူး လုပ် ဆောင်စား”

www.burmeseclassic.com

“ဟာဗျာ... ဦးဒီကတော့ ညစ်ပြီ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်ပိုင်တာပဲ၊ တော်ပြီဗျာ... သွားကြိုတော့မယ်”

“အစောကြီး ရှိသေးတယ်ကွ၊ နေ့လည်စာကို ဆရာဝန်ကြီး အိမ်မှာ စားတော်တည်ပြီ၊ ခုလောက်ဆို ထမင်းလုံး စီနေလောက်ဦး မှာပါကွာ”

“ဗျာ...”

ဦးဒီစကားကြောင့် စောမိုးလျှံ၏ အပျော်နတ်သားတို့ ကခုန်မှု ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...

“ဦးဒီ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးအိမ်မှာ နေ့လည်စာ စားတယ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲလာ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းအလန်းလေးနဲ့ သူ့အစ်မ ဆရာမကြီးကို ဆရာဝန်ကြီးက နေ့လည်စာကို ကောင်းကောင်းတည်ခင်း ကျွေးမွေးလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မင်းအလန်းလေးက ညနေစာကို စောစောစီးစီး စားနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟာဗျာ...”

စောမိုးလျှံရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဒီဆရာဝန်ကြီးက ‘လပ်’ ကို ချိန်နေပြီထင်။

သူ့ထက် “ဦး” သွားမှာကို သူ့စိုးရိမ်လာသည်။

“ဒေါက်တာလေလပ် အစ်မက ဒီမှာရှိနေလို့လား”

“ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နွယ်ချောင်း အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလို့ ပြောတာပဲ”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာလေလပ်ကိုဆိုတော့ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုလိုဖြစ်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာမကြီးနဲ့ နာမည်ဆင်တူနိုးမှားဖြစ်ပြီး ကြားဖူးသလိုလို ရှိနေတာကိုး”

စောမိုးလျှံ သူ့နဖူးသူ ပြန်ရိုက်ပြီး ကောက်ချက်စကား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်စပ်ပြီး ဆိုလိုက်လေသည်။

ဦးစောဒီးက မမြင်ဖူးသော်လည်း ရမ်းသမ်း၍...

“မင်း ဆရာမကြီးကို မြင်ဖူးသလား”

“အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပါပဲ”

“အေး... မင်းအလန်းလေးထက် ပိုပြီးချောလိမ့်လှလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“သွားပါ... သူ့ဘာသာသူ ချောတာလှတာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လေလပ်လေး ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ လှနေရင်ပြီးရော၊ သွားမယ် ဦးဒီးရား အိပ်နေရင်လည်း ထိုင်စောင့်နေရုံပဲပေါ့”

စောမိုးလျှံ ပြောပြောဆိုဆို ပါဂျဲနိုးကားကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

“အန်တီအဲလာကိုကော ဝင်ခေါ်ရဦးမှာလား”

“သူ့ဘာသာသူ လာမယ်လို့ ငါ့ကို ပြောတာပဲ”

“အိုကေ... အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်”

စောမိုးလျှံရင်ထဲ မြင်းရိုင်းတို့ ကဆုန်ပေါက် ကခုန်နေလေပြီ၊ ရင်ခုန်သံစဉ်ရိုင်းတို့တွေ မွေးဖွားစေခဲ့သော “သူကလေး” ရှိရာဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ “လပ်” က သူ့ထက် အသက်ပိုကြီး

သည်ဆိုတော့ “သူကြီး” ရှိရာ။ အို . . . ဘာပဲပြောပြော မိန်းမသား
ဆိုတာ ပန်းလေးနဲ့ ပမာတူတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် . . . ။

ဟောဗျာ . . . နာမည်တွေကိုကလည်း ပန်းနာမည်တွေပဲ။
ပိတောက်တဲ့၊ ဇလပ်တဲ့ . . . ဦးကိုကိုရဲ့ သမီးတွေပေါ့။

စောမိုးလှဲ့ ကားမောင်းရင်း တသိကြီး တွေးကာ ကြည်နူး
ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

သူ့ဘဝတွင် ဘယ်မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းမှ မရှိခဲ့။ မိန်းမ
သားတွေနဲ့လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်းခဲ့။

မပေါင်းဆို သူ့ဖခင် အပါး၏အိမ်လုပ်ငန်းမှန်သမျှတို့မှာ
မိန်းမတွေမှ မခန့်မထားလေပဲ။

မိန်းမဆိုလို့ အန်တီနော်အဲလာ တစ်ယောက်တည်း
ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းဖူးသည်။

သူ့ကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားတော့
လည်း စိန်ပေါဟု ခေါ်သော ဝိုလ်တစ်ထောင် အ. ထ. က(၆)
ဆိုတော့ ပြီးရော။ ဘော်ဒါကလည်း ယောက်ျားလေး သီးသန့်
ဘော်ဒါ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဝေးသင်ပဲ ယူစေပြီး ဆီအုန်းခြံ
နဲ့ စက်လှေတို့ကို ဦးစီးစေသည်။

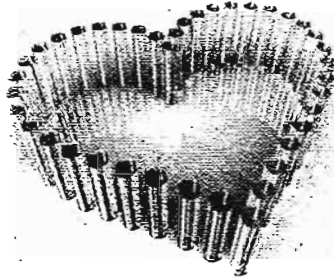
ခုမှ သူ့စိမ်းမိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် စတင်ရင်းနှီးခွင့် ရသည်။
ထိုရင်းနှီးခွင့် ရမယ့်ရတော့လည်း မိန်းမချော မိန်းမလှ

လေးမို့ သူ့ရင်ထဲ ထားဝယ်ယိမ်းပျိုဖြူများ ကနေသကဲ့သို့ ယိမ်းယိမ်း
ယိုင်ယိုင် နွဲ့နွဲ့ရမ်းရမ်းနှင့် ဗရုန်းဗရင်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်သေး။
အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသော သူ့အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက်
တို့နှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရရှိလာခြင်းအပေါ် ဂဃနဏ မသိသေးသော
အားချက်ကို ထင်မိထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေခြင်းကိုတော့ စောမိုး
လှဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိနိုင်ရှာသေးပါချေ။

အခန်း(၁၈)

လေပ်ကိုကို ကားသံကြားသည်နှင့် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် ရောက်ရန် ကြိုးစားလာသည့် (၉)တန်း (၁၀)တန်းနှစ်ကာလကတည်းက သူသည် အချိန်ရလျှင်ရသလို ရသည့်နေရာလေး၌ ဖြစ်သလိုလေး အိပ်တတ်ပြီး ကြက်အိမ်ကြက်နီး ဆိုသလို အသံတစ်ခု ကြားသည်နှင့်လည်း နိုးထတတ်လေသည်မှာ အကျင့်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုလို အလုပ်ခွင် ရောက်လာတော့ တာဝန်ဝတ္တရားအပြင် စေတနာဆိုသော ခံယူချက်ကလေးက လေပ်ကိုကို အအိမ်

ဆတ်စေသော ဓလေ့လေး ဖန်တီးပေးလိုက်ပြန်သည်။

နိုးနိုးချင်း နာရီကို ဖျတ်ကနဲကြည့်တော့ မွန်းလွဲ(၃)နာရီခွဲခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ကောင်ကလေး လာကြိုတာ မဖြစ်နိုင်၊ သိပ်စောသေးသည်။ ဒေါက်တာသက်နှင့်အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပွဲ မှန်သမျှသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်ပြီး ပြန်လာချိန်တွင် ထမင်းဆိပ်တက်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ဟိ... ဟိ... ဟိ”

ပြန်အိပ်မည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ခေါင်းအုံးထက်သို့ ခေါင်းပြန်အချ၊ ခေါင်းအုံးနှင့်ပင် ထိတွေ့ခွင့် မရလိုက်တော့။ လေပ်ကိုကို အိပ်ယာထက်က ထပြီး ပြတင်းပေါက်လိုက်တာကို မ,ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း၊ တကယ်ပဲ ကောင်ကလေး လာကြိုတာ ဖြစ်နေသည်ကိုး။

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဖြတ်ကျော်ကာ ထဲခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကောင်ကလေးက ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး . .

“လပ်ကို လာကြိုတာလေ”

“အစောကြီး ရှိသေးတာကို”

ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာထားလေး စူပူပူနှင့် ပြောခြင်းကို

အစိုးလှုံ သဘောကျစွာ ကြည့်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . အရေးပေါ်လာလို့”

လေပ်ကိုကိုနားသို့ လျှောက်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကိုက စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် . . .

“ဟင် . . . ဘာအရေးလဲ”

“လပ်မှာ အစ်မရှိတယ်ဆို”

“ရှိတာပေါ့ . . . အစ်မတင် မကဘူး၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်တော်ပြောတာ လောသွားလို့ လပ် အစ်မက နွယ်ချောင်းမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လပ် အစ်မရှိမှန်း သိရင် လပ် အစ်မကိုပါ တစ်ပါတည်း ထမင်းစား ဖိတ်မှာပေါ့၊ နွယ်ချောင်းဆို အချိန်ရတယ်၊ ခု တစ်ခါ တည်း သွားခေါ်ရအောင်”

လေပ်ကိုကို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နိုးနိုး . . . မမကြီး မအားဘူး၊ အစည်းအဝေး ရှိတယ်၊ အချိန်ပိုလည်း ရှိတယ်တဲ့”

“ဪ . . . ”

စောမိုးလျှံ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်လေ ဟူသောအတွေးနှင့်လည်း ဖြေသိမ့်လိုက်သော် လည်း ကိုယ့်ထက် ဦးနှင့်သူ ရှိသွားမှာ စိုးထင့်မှုလေးကတော့ ရင် တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဒါဖြင့် လပ် ဘယ်နေရာသွားချင်သလဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ ပေးမယ်”

“မြို့ပေါ်က ဘုရားတွေကို ဆရာလိုက်ပို့ပေးလို့ အနံ့ ရောက်ပြီးပြီ၊ မရောက်သေးတာ ကျွန်းစုတွေပဲ”

လေပ်အဖြေကြောင့် စောမိုးလျှံရင်ထဲ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အပါးရှိရာ “ကျွန်းသူငယ်” လေးသို့ အလည်အပတ် သွားရင်း အပါးကို လေပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးထားရမည်။

ကျွန်တော့်ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်း ကလေးပဲဟု ပြောလျှင် အပါး ဘာပြောမည်နည်း။ သူသိချင်လိုက် တာ။

ထို့ကြောင့် အတွေးနှင့်အတူ မျူးထူးသွားပြီး . . .

“အိုး . . . ဒီအတွက် စိတ်ချ။ ကျွန်တော်ပိုင် စက်လှေနဲ့ ကျွန်းအနှံ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အပါးနဲ့လည်း မိတ် ဆက်ပေးမယ်”

လေပ်ကိုကိုက နေရာအသစ်အဆန်းအတွက် ကြိုတင်ကာ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်သွားပြီး . . .

“တကယ်နော် မိုး”

“တကယ်ပါ လပ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နောက်အပတ် ဟောလိဒေး(Holiday)မှာ လိုက်ပို့ပေးပေါ့နော် မိုး”

“အိုကေ”

“Promise ကတိနော်”

“ရက်စ် Promise (ပရွန်မစ်စ်)”

လက်ဝါးချင်း ရိုက်ကာ ကတိပြုလိုက်ကြသည်။

ယခုခေတ် လူငယ်များ၏ရင်းနှီးလွယ်မှုကို နော်အဲလာက သူတို့အိမ်ဘေး လမ်းကြားပေါ် စက်ဘီးနှင့် ဖြတ်သွားရင်း တွေ့ကာ ငြိုလိုက်မိလေသည်။

ဒီကလေးနှစ်ယောက် လိုက်ဖက်သည်။ ရုပ်ချင်း ဆင်တူချင်း ညားတတ်သည့်သာဓက ချစ်သူစုံတွဲတွေ ရှေးရှေးမှာ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

ဒေါ်နော်အဲလာ ပြီးမိရင်းမှ သူတို့လေးတွေ မမြင်အောင် စက်ဘီးကို အတင်းနင်းသွားလေတော့သည်။

သူနာပြုဆရာမတွေလည်း အားလပ်ရက်များ၌ အောက်ဆိဒ်(အပြင်ဝင်ငွေ) ရအောင် ဟုန်းအောင်(အပြင်လူနာအိမ်)များသို့ လိုက်လံဆေးကုသပေးခြင်းကို ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

ပြီးမှ ညနေစာကို စောမိုးလျှံတို့အိမ် သွားစားရုံပဲ ရှိတော့သည်။ လူငယ်နှစ်ဦးကြား ဆေးရိုးသည် အဖြစ်မခံဘဲ နေရတာ အကောင်းဆုံးသော ပံ့ပိုးကူညီမှုတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု လူကြီးပီပီ အလိုက်တသိ နေပေးလိုက်လေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ ဒေါ်နော်အဲလာ စက်ဘီးဘေး၌ ကားတစ်စီး ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

“အန်တီ. . . ဘယ်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုလား”

“လူနာအိမ်. . . သွားနှင့်၊ ငါစားခါနီးမှ လာခဲ့တော့မယ် ဒီနေ့တော့ တကယ်ပဲ ဧည့်သည်လုပ်မှာလို့ ကိုဒီးကို ပြောထားလိုက်အိုကေ”

“အန်တီ စောစောလာခဲ့နော်. . . တဲ့တာ”

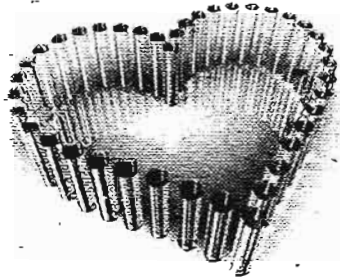
စောမိုးလျှံက ကားမောင်းအထွက်တွင် ဒေါက်တာလေလီကိုကိုက ခေါင်းကလေး ပြူကာ နှုတ်ဆက်ရင်း လက်ပြသွားထေ့တော့သည်။

“အေး. . . ဘိုင်ဘိုင်”

ဒေါ်နော်အဲလာလည်း ယမ်းယောင်ကာ လက်ပြလိုက်တော့ စက်ဘီးခေါင်း လည်သွားသဖြင့် မနည်းပြန်ထိန်းလိုက်ရလေတော့သည်။

“ငါ့နယ်နော်. . .”

အခန်း(၁၉)

ညရောက်သည်နှင့် ဇလပ်ကိုကိုသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဟူသော ခုံရုံး၌ ကြားနာစစ်ဆေးခြင်း ခံယူလိုက်ရလေတော့သည်။

“အငယ်မ. . . ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်တာလဲ၊ ငါ့ဖုန်း ခေါ်နေတာ ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက၊ ခု. . . ရှစ်နာရီ ကျော်မှ ရတယ်”

ဇလပ်ကိုကို ပခုံးလေး တွန့်ကာ မဲ့လိုက်သည်။

‘လူကို ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်ပြနေတယ် ဟွန်း. . . ’ ဟုလည်း ရင်တွင်း မြည်တမ်းရင်း. . .

“ခုမှ ရောက်တာ”

“ဘုရားရေ. . . ခုမှ”

“ဟုတ်တယ်. . . မိုးနဲ့ တီပွိုဂိမ်း ကစားနေတာ”

“မိုး. . . မိုးဆိုတာ. . . ”

“စောမိုးလျှံလေ. . . ဒီကိုအလာ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်ပါဆို”

“ရင်းနှီးလွယ်လှချည်လား အငယ်မရယ်”

“ဟာ. . . မမကြီးကလည်း၊ ဒီလောက်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ မြို့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိဘဲသာ နေရရင် ပျင်းလို့ သေချာချည်ရဲ့”

“တော်စမ်း. . . ညည်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဆေးကုဖို့ လာတာလား၊ မိတ်ဖွဲ့အပျော်အပါးရှာဖို့ လာတာလား”

ဇလပ်ကိုကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိ သည်အထိ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ တကယ့်ကို ကျွိုင်ပူသည့် မမကြီးပဲ။

အရင်တုန်းက သူ့ဖာသူ ဖာသိဖာသာ နေတတ်ခဲ့သော မမကြီး။ ယခုတော့လည်း ကျွိုင်ပူလှချည်လား။

“မီးသိပါတယ်. . . တာဝန်ချိန်မှာ တာဝန်မလစ်ဟင်းရင် ငြီးရောပေါ့၊ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာတော့ မီးသူငယ်ချင်းသစ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါရစေ၊ ဒါမှ စိတ်မချရင် မမကြီး မီးဆီ လာနေ လေ”

“တော်စမ်းပါ. . . အသွားမတော်တစ်လှမ်း၊ အစား မတော် တစ်လုပ်တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမသားဘဝက ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လှီပဲမှတ်လား၊ ငယ်လေးရယ်၊ ဆူးတစ်ချက် ငြိမိတာနဲ့ ငြီးနှင်းသွားတတ်တာမျိုးမို့ မမကြီး စိတ်ပူလို့ပါ၊ ငယ်လေးကို မမကြီး

www.burmeseclassic.com

ယုံကြည်ပေမယ့် ကံကြမ္မာကို မမကြီး မယုံကြည်ဘူး”

မမကြီး၏လေသံသည် တိုးညှင်းစွာဖြင့် တိမ်ဝင်သွားတာ လား၊ ဖုန်းလိုင်းကဲ့ပဲ မကောင်းတာလား မသိ၍ . . .

“ဟယ်လို့ . . . ဟယ်လို့”

“ကြားတယ် . . . မမကြီး ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်နေနေ ကံကြမ္မာ မုန်တိုင်းက အချိန်တန်ရင် တိုက်ခတ်မှာပဲ၊ အဲ့ဒီအခါ ကြုံကြုံခိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သတိဆိုတာ ရှိရမယ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတဲ့ ကွေးဆမှုလည်း ရှိထားရမယ် ငယ်လေး”

“မမကြီးရဲ့ဖလော်(ဒဿန)တွေကို မီးနားမလည်ဘူး၊ စိတ်ချပါ . . . မိုးဟာ မိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူလေးတစ်ယောက်ပါ၊ နောက်တစ်ပတ် ရောက်ရင် မမကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

လေပုပ်ကို ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့အစောကြီး သူတို့ ကျွန်းသူငယ်သို့ သွားလည်ရင်း မိုးဖခင်ထံ၌ တစ်ညအိပ် လည်ပတ်ဖို့အတွက် အန်တီအဲလာနှင့် အခြားနာစ် မသိတာပါ လိုက်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။

မမကြီး သိလျှင် ခွင့်ပြုပေးမည်မဟုတ်။

ဒါကြောင့် အသိမပေးတော့ပါဘူး၊ ပြန်လာမှ အသိပေးပြီး အဆူခံလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးတာ နောက်ထား၊ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေနဲ့၊ ကျားဆိုရင် ဘယ်ကျားမှ သက်သတ်လွတ် မစားသလို သွေးသားကို နှစ်ခြိုက်ဝါးမြို့တတ်တာချည်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . မီးအသက် အစိတ်ထဲ ရောက်ပါပြီ မမ

ကြီး၊ ခုချိန်ထိ အမ်စီကွင်းက ရည်းစားမရှိသေးဘဲ၊ အလုပ်ခွင်ကို အပျိုကြီးဘဝနဲ့ ဝင်ရောက်နိုင်ပါပြီ၊ မီးကို စိတ်ချပါ၊ မီးဘဝမှာ ဘာအမည်းစက်မှ မထင်စေရအောင် အမြဲတမ်း သတိနဲ့ နေထိုင် သွားမှာပါ၊ ဒါပဲနော် . . . ဂွတ်နိုက်၊ မီး အဝတ်လဲပြီး စာဖတ်တော့ ငယ်”

“အင်း”

မမကြီးထံမှ သံပြတ်သံအဆုံး၌ လေပုပ်ကိုကို “ဟူးကနဲ” လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်လေ တော့သည်။

စိုးရိမ်စရာမရှိ ကြိဖန်စိုးရိမ်တတ်တာ အပျိုကြီးတို့၏ သဘာဝပဲ တင်ပါသည်။

စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်း၏အကိုင်းအခက်များ ပွားများ သာခြင်းပဲဖြစ်သည်ဆိုတော့ . . .

မမကြီး၏စိုးရိမ်ခြင်းကို သူလက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ သူက မမကြီး၏အချစ်နှင့် ယုယကြင်နာမှုကို အမြဲလိုလား တောင့်တခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။

သူ ဘယ်လိုပဲ လိုလားခဲ့ပါစေ၊ မမကြီးက သူ့အား ဘယ် သောအခါမှ လက်ပွန်းတတီး မနေသလို မျက်နှာသာလည်း မပေးခဲ့ ဝါချေ။

ယခုတော့ မမကြီး၏စိုးရိမ်ပုန်မှုစကားတို့က သူ့အတွက် ချောလင့်ချက်ရောင်ခြည်တို့ လင်းလက်စေသည်။

လေပုပ်ကိုကို စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ကြိတ်၍လှုပ်လိုက်သော အကြိတ် အငယ်များကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်၍ပြုံးမိရာမှ . . .

www.burmeseclassic.com

“ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မမကြီး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မမကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲရင်ထဲ ဇလပ်ပဲ ရှိနေစေရတော့မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သော မမကြီးကို သူပြန်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးလိုက်သည်ဟု ဇလပ်ကိုကို တွေးကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက သူ့ငယ်ချင်းအမေ ခပ်ငယ်ငယ်များနှင့် သူ့အမေက အဘွားအရွယ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲဝေဒနာလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ငယ်ချင်းတွေက သူ့အမေကို ကြည့်ကာ...

“ဇလပ်အဘွားလား” ဟု မသိသူများ၏မေးခြင်းကို မကြာခဏ ခံခဲ့ရသည့်အတွက် သူက မကျေနပ်။

“မေမေ...”

“ဘာလဲ မီး...”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ မီးသူ့ငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဘွားအရွယ် ဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အိုး... အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်ပြီး နွားအိုနောက်ကျသားလေး ရခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒါကို မီး ကြီးလာတော့ နားလည်မှာပါ” ဟူသော စကားက သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ တစ်ခါတည်းနှင့် စွဲမြဲခဲ့သည်။ ဟုတ်သားပဲ...။

သူ အရွယ်တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတော့ “နွားအိုနောက်ကျသား” ဆိုတာကို နားလည်လာသကဲ့သို့ ဆေးကျောင်းရောက်တော့

ပိုပြီးသဘောပေါက်လာသည်။

ကိုကိုကြီး၊ မမကြီး၊ ကိုကိုလတ်တို့နှင့် များစွာ ကွာဟပြီး ငယ်လွန်းသော သူ့အတွက် အထီးကျန်မှုကတော့ မရှိခဲ့ပါချေ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူ့အား အလွန်ချစ်ပြီး အဖော်ပြုပေးခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့်ပင်။

“ကရင်... ကရင်... ကရင်”

Undated(ရှေးကျသော) ဖုန်းခေါ်သံကို သူ သဘောကျစွာ မကိုင်သေးဘဲ ထားလိုက်ပြီးမှ...

“ကရင်... ကရင်... ကရင်”

အတန်ငယ် ကြာမှ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ငယ်လေး...”

ဇလပ်ကိုကို အောင်မြင်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ မမကြီး၏ ငိုရိုမှုများ ရောယှက်နေသော အသံဖြစ်သည်။

“ရှန်...”

မပီကလာလေး ထူးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် နှင့်ဆေးရုံအုပ်ကြီးဆီ ခွင့်တောင်းလိုက်တော့၊ ဆေးရုံဝန်းပြင်ပမှာပဲ နေထိုင်မယ်လို့ နှင့်အိမ်ခန်း ပြန်အပ်လိုက်တော့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီးရဲ့၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဘာ သူ့လူနာတွေနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ရှိနေတာဟာ အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာမကြီး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်အောင် အကြံအိုက်သွား

www.burmeseclassic.com

ပုံရသည်။ မတစ်ထောင်သားတို့ကို စာသင်ကြားပေးနေခဲ့ရသော
စိမ့်အုပ်ချုပ်ခန့်ခွဲမှုအပိုင်းကို နိုင်နင်းစွာ ဦးဆောင်နေရသော
ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုအတွက် ဖြေရခက်သွားသည်။

“ဟင်... မမကြီး”

“ဟုတ်တယ်... အငယ်မ ပြောတာ မှန်ပေမယ့် ဆေးရုံ
အတွက် အရေးပေါ် လိုအပ်တဲ့အချိန်ကို အချိန်မရွေးသွား”

မမကြီးအသံသည် အဖျားခတ် တုန်ယင်သွားပြီး တိမ်ဝင်
သွားလေသည်။

“ဟယ်လို... မမကြီး”

“ကဲပါ... အိပ်တော့၊ ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“ဂျလောက်” ဟူသောဖုန်းချသံနှင့်အတူ မမကြီးအသံပါ
ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

အဟား... ။

လေပ်ကိုကို ဝမ်းသာအားရပင် ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချ
လိုက်သည်။

“အိုး... ကျောနာလိုက်တာ”

အုန်းဆံမွေ့ယာဖြစ်ခြင်းကြောင့် စပရိန် ရေဖြူပွေ့ယာ
နှင့်သာ တစ်သက်လုံး အိပ်စက်ခဲ့သော လေပ်ကိုကို ကျောနာသွား
လေတော့သည်။

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

ဆေးပညာရှုထောင့်အရတော့ အုန်းဆံမွေ့ယာသည်
ခါးနာခြင်းကို အကောင်းဆုံးကာကွယ်ပေးနိုင်သည် ဆိုခြင်းကို
လေပ်ကိုကို သိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မမကြီး သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ဖျာများနေသည်ကို သိရ၍
လည်း လေပ်ကိုကို ကျေနပ်သွားသည်။

သူ... မမကြီး၏ချစ်ခင်ယုယမှုကို ငယ်ငယ်ကတည်းက
တောင့်တခဲ့သည်ကိုး။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၃)
အချစ်၏စေတနာများ

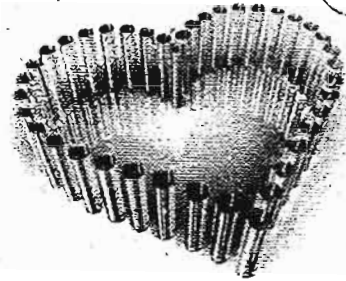
ရင်ထဲ နာကျင်စူးနှင့်နေသော
အချစ်ဦးဆိုသည့် ခြားဦးက နှုတ်မရသေးသရွေ့တော့
သူ့ဘဝ၌ အချစ်သစ်ဆိုတာ ထပ်မံ မွေးဖွားလာဦးမည်
မဟုတ်ပါချေ။

ဒေါ်တောက်ကိုကို

ချစ်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ လွမ်းမောခြင်းတို့၏အောက်၌
သူ့နှလုံးသားက အမြဲတစေ ဝတ်စင်းခယနေပါလား။

စောပြည့်ဝန်း

အခန်း(၂၀)

ကျောင်းအုပ်ဟူသောတာဝန်ကလည်း များပြားလွန်းလှ
သည်မို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော လေပ်ကိုကို (၁၂)
ခိုင်အကွာအဝေးမှာ ရှိနေသော မြို့နှစ်မြို့ကို နေ့စဉ်အသွားအပြန်
လုပ်ဖို့ သူစိတ်မချနိုင်။

လေပ်ကိုကို ဆိုင်ကယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း သွားလာ
နေခြင်းကို သူ စိတ်မချချင်သကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကားနှင့်
အထြိုမပို့ မလုပ်ပေးနိုင်။

မောင်ခရာကို ဒရိုင်ဘာ လုပ်ခိုင်းပြန်လျှင်လည်း..
“ဟင်း...”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

မောင်ခရာနှင့် ဇလပ်ကိုကိုက အသက်အရွယ်အားဖြင့် မတိမ်းမယိမ်းမို့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းငြို ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြို ဟူသော သဘာဝကို စိုးကြောက်ရသေး။

ခေါင်းစားလိုက်တာ၊ မေမေတို့က ဒီအမှိုက်ကလေးကိုမှ ငါ့ဆီ ပို့လိုက်တယ်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ ဝေဒနာဆူးများက ထိုးနှက်နေလေပြီ။

မြိုင်ချောင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ် သီးသန့်ဖုံးနံပါတ်များသို့ သူ အလိုလို နှိပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟယ်လို”

“ဒေါက်တာပါလား”

“ဟာ... ဆရာမကြီးထင်တယ်”

တစ်ဖက်က အံ့သြဝမ်းသာသောလေသံနှင့် ထူးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ ဆရာမကြီး... အမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရပါမလဲ”

အရွယ်ကောင်း နေရာကောင်းကို ရထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏တက်ကြွလန်းဆန်းနေသောအသံနှင့် ဒေါက်တာသက်နှင့်က ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောလိုက်လေသည်။

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇလပ်အတွက် ပေးထား”

အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတော့ ကျွန်မ စိတ်မချနိုင်ဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာများလဲလို့ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆရာမကြီးတောင် တောင်းဝင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံဝင်းက လူဦးရေတွေအများကြီးနဲ့ ပိုပြီးသိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ထောင် နေရလို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နောက်ပြီး ဒေါက်တာဇလပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ထပ်အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ဦးရောက်လာဦးမှာပါ။ သူ ဖယ်မလီ ပါမလာရင်တော့ ဒေါက်တာဇလပ်နဲ့ တွဲပေးထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်၊ အိမ်ချင်းတွေလည်း တပ်နေတာပဲမို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဆောရီးနော် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလည်း အလကား သက်သက် ဆင်ဝန်ကတော် အကြောင့်ကြကြီးသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာမကြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့လက်အောက်က ဇလပ်ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်မ အလကားသက်သက် ပူပန်နေမိတယ်၊ ဆရာမကြီးကို အနှောင့်အယှက် ပေးမိသလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ဒေါက်တာဇလပ်အတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးအရင်းအချာလို စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးကာ ပြုံးသယောင်သော မဲ့သယောင်ယောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ညီမလေး အရင်းအချာလိုတဲ့လား။

မနေ့က ဒေါက်တာသက်နှင့်၏မျက်စိနက်က သူ၏နှလုံး

www.burmeseclassic.com

သား လှုပ်ရှားမှုကို နှုတ်ကောင်လုပ်နေလေသည်။ မသိကျိုးနွံ လှုပ်
ထားရသည်။

ဘယ်လိုမျက်လုံးအကြည့်က ဘယ်လိုသဘောဆောင်
သည်။ စိတ်ထဲ ဘာရှိနေသည်ကို အသက်ရော ဘဝအတွေ့အကြုံ
တွေအရပါ သိရှိနားလည်ကာ အဓိပ္ပါယ် ကောက်တတ်နေပြီဖြစ်
သော်လည်း ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲဖြစ်လေ
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါဆို ကျွန်မ ဇလ
အတွက် စိတ်ချပါရစေ၊ ကိစ္စအကြောင်းကြီးငယ် ဆရာအမြဲ
မတင့်တယ်တာမျိုးတွေ မြင်တာနဲ့ ကျွန်မကို အကြောင်းကြားပေး
ပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာမကြီး၊ ဇလအတွက် နောက်ကြောင်း
အေးအေးထားပြီး ဆရာမကြီးရဲ့ ဝုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမှု
အောင်မြင်စွာနဲ့ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားပါဗျာ”

“ကျော်ကြားမှုကို ကျွန်မ မလိုလားပါဘူး၊ စေတနာ မေတ္တာ
ကရုဏာနဲ့ လုပ်ဆောင်နေတာ ကျွန်မတို့ဆရာမတွေရဲ့ ဝါသနာ
အရပါ။ ဒါပဲနော် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒေါက်တာသက်နှင်းထံမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါပြီ”

ဆိုသည့် တုံ့ပြန်သံ ရလိုက်သည်နှင့် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်
လေသည်။

တဆက်တည်း ပင့်သက်တစ်ခု ချလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲ နာကျင်စူးနင်းနေသော အချစ်ဦးဆိုသည့်မြားက
နှုတ်မရသေးသရွေ့တော့ သူ့ဘဝ၌ အချစ်သစ်ဆိုတာ ထပ်မံ
မွေးဖွားလာဦးမည် မဟုတ်ပါချေ။

ဒေါက်တာသက်နှင်း၏အကြည့်၌ ကပ်ငြိပါလာသော စိတ်
ဝင်စားမှုကို သူ ကြုံနေသိက္ခာဟူသောခိုင်းနှင့် ကာကွယ်ပြီး မြားဦး
သည် ဇလထံသို့ ရွှေ့ပါးသွားဖို့ အရေးကြီးသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင်း၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို စုံစမ်းဖို့
အတွက် လိုအပ်ပြီဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့လုပ်ငန်းစဉ် မဖြစ်မနေ
ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဦးနှောက် memory ထဲ၌ အမှတ်စဉ်တစ်ခုအနေ
နှင့် ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ကော်ဖီလက်ကျန်ကို သောက်ချလိုက်
ပြီးနောက် အင်နာဗွန်စီတစ်လုံး သောက်လိုက်ရသည်။ ညက သူ
အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လေးလံထိုင်းမိုင်းခြင်းကို အကာ
အကွယ်ပြုရန်ဖြစ်သည်။

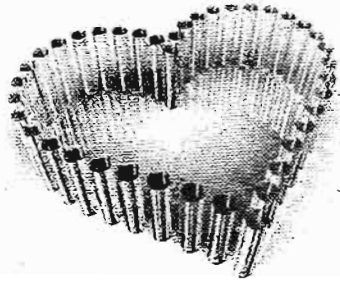
ဇလပဲ သူ့ရင်ကို အမြဲတစေ ဝေဒနာတွေ ပေးနေတတ်ပါ
သေး။

ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်ပါဘိ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်
လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၁)

“ဟယ်လို”

“အပါး”

“ပြော... မိုးလျှံ”

အပါးသည် သူ့ကို မလွဲသာ မကင်းသာ၍ သာ သားအကြီးတော်စပ်နေ၍သာ လက်ခံထားခြင်း၊ ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။ စောမိုးလျှံရင်ထဲ အစွဲတစ်ခုပမာ ထင်ဟပ်နေလျက်ရှိသည်။

“လာမယ့် Sunday ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက အဖော်တွေ ခေါ်လာဦးမိသဘောလား”

စေ့စပ်သေချာသောအပါးထံမှ ထိုမေးခွန်းရလိမ့်မည်ဟု သူ ကြိုတင်သိပြီးသားမို့... .

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီအဲလာနဲ့ သူ့တူမပါ”

သူ့မှာကလည်း အသင့်ရှိနေပြီးသားပါ..

အပါးမလွန်ဆန်နိုင်သူထဲတွင် အန်တီအဲလာ ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူငယ်စဉ် နီတာရဲလေးကနေ လူလားမြောက်လာဖို့ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ အမေအလား၊ နာနီအလား ပြုစုခဲ့သည်က အန်တီအဲလာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့အတွက်... .

အပါး သူ့စကားနှင့်သူ ချည်နှောင်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အပါး ပြောခဲ့ ဆုံးမခဲ့သည်က... .

“အန်တီအဲလာဟာ မင်းရဲ့ဝမ်းမနာမိခင်ပဲ။ သူ့သာ မရှိခဲ့ရင် မင်းအသက် ဆက်ရှင်နိုင်မရှင်နိုင်တောင် ငါမသိဘူး။ အဲ... . သူ့လိုမဲ သူ့အစ်ကိုစောဒီးဟာလည်း မင်းကို မွေးစားဖခင်တစ်ဦးမဟာ စောင့်ရှောက်ပေးလို့ မင်းဒီအရွယ်အထိ ဒီလိုကျန်းမာသန်စွမ်းစွာနဲ့ နေနိုင်တယ်လို့ မှတ်ပါ။ အဲဒါ မင်းရဲ့မိဘလို ကျေးဇူးရှိတဲ့သူ နှစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်သောအခါမှ သူတို့ကျေးဇူးကို မကန်းနဲ့”

ထိုစကားစုများကို စောမိုးလျှံ ကောင်းစွာမှတ်မိနေလေသည်မို့ အပါး၏နိုင်ကွက်ကို အပိုင်ကိုင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သားဖွားဆရာမမှ သူ့နာပြုဆရာမ၊ ထိုမှ အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမကြီး ဖြစ်လာသော ဒေါ်နော်အဲလာသည် အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့၌ မွေးစားသားသမီးတွေ အများကြီး ရှိကြသည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းများကိုလည်း အမြဲလုပ်ဆောင်နေသူဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမြဲပြီးပျော်နေတတ်သော စစ္စတာ့နော်အဲလာတွင်လည်း လူမသိ သူမသိနိုင်သော ခံစားချက် ဝေဒနာဇာတ်လမ်း ရှိနိုင်သည် ဟု စောမိုးလျှံက တွက်ဆပြီးသားဖြစ်သည်။

သို့သော် အပါးသားမို့လား မသိ၊ သူသည်လည်း ဘယ်သူ နှင့်မှ ရောရောနှောနှော မနေတတ်ဘဲ ဖာသိဖာသာ အေးတိအေး စက်နှင့် လောကကြီးကို အမြင်တတ်စွာ ရင်ဆိုင်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ သည်မှာ အသက်ပင် (၂၃)နှစ်ထဲသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။

“ဖိုးခွား”

“ဗျာ. . . အပါး”

“အဲလာက လိုက်လာချင်တာလား၊ မင်းက ခေါ်ခဲ့တာ လား”

“အန်တီကလည်း လိုက်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါ်ချင်တာမို့ လိုက်လာဖြစ်ကြမှာပါ။ ဒါထက် အပါး. . . ”

“ဟေ. . . ပြော”

“အပါးမှာ သိမ်းထားတဲ့ပုလဲတွေ ရှိသေးလား”

“ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် အနည်းငယ် လိုချင်တယ်”

စောမိုးလျှံ ပြောမယ့်သာ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။ မျက်နှာပြင်တော့ မီးဟပ်ခဲလိုက်ရသည်။ လပ်ကို လက်ဆောင်ခေး ချင်သည်ကိုး။

“မင်း မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ရနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် အပါး”

“ဟင်”

အပါး အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

စောမိုးလျှံ ငံ့ကျနပ်သွားသည်။

အပါးနှုတ်က သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချစ်ခင်ယုယမှုကို မထုတ် ဖော်သော်လည်း အပါးရင်ထဲ၌ သူသည် အမြဲရှိနေပုံရသည်။

“အပါး. . . ”

“ဟေ. . . ”

“သူ့ကိုပါ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“ခေါ်တာ မခေါ်တာထက် မင်းရဲ့ဘဝမှန်ကို သူသိထားဖို့ လိုအပ်တယ်၊ မင်းပြောပြပြီးပြီလား”

စောမိုးလျှံ ရင်ထဲ နှင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

လူဆိုတာ မွေးဖွားလာကတည်းက သေဆုံးသည်အထိ လျှောက်လှမ်းရမည်။ ဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဖြစ်သည်။

ဒီရိုးစင်းသော လူ့ဘဝကို ကောင်းကင်ဘုံက ဘာလို့များ အရောင်ခြယ်မှုန်းပေးရတာလဲ။

“မိုးလျှံ. . . ဖိုးခွား”

“ဗျာ. . . ”

“မင်း ဘာမှမပြောရသေးဘူး မဟုတ်လား”

စောမိုးလျှံစိတ်ထဲ အလိုအလျှောက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲ လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ အပါး၊ သူက ကျွန်တော်ရည်းစား မဟုတ်သေးတာ. . . သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဘာရယ်. . . ”

ဒီတစ်ခါ အံ့အားသင့်သွားရသူက အပါးဖြစ်သွားပုံ

ရသည်။ ရိုးစင်းသောအပါးအတွက် သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့မိန်းမ
ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်သည်ဆိုသည်နှင့် ချစ်သူစုံတွဲ
လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပုံရသည်။

“အပါးရာ. . . ဒါတွေ အပါးဆီ ရောက်မှ အပါး မေးချင်
ရာ မေးတော့၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဧည့်
သည်သုံးယောက် ပါမယ်၊ တစ်ညအိပ်မယ်၊ အပါးကိုယ်တိုင် ရှိနေဖြင့်
ဧည့်ခံပေးပါ။ ဒါပါပဲ အပါး. . . ဘိုင့်ဘိုင့်”

စောမိုးလျှံ တယ်လီဖုန်း ချလိုက်လေသည်။

အပါးနှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း သူ့ရင်ထဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့
ရသည်က များလေသည်။

အပါးသည် သူ့ဘဝကို သူတစ်သက်တစ်ကျွန်း ထားသလို
နေထိုင်သည်။

ဒီကျွန်းသူငယ်လေးပေါ်မှာ အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရင်း
သူ၏နောက်ဆုံးခရီးအထိ ဖြတ်သန်းသွားတော့မှာလား။

ကောင်းကင်ဘုံကို မရောက်မချင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကို
အပါးတစ်ကိုယ်တည်း ပြီးငွေ့စွာ ဖြတ်သန်းနေခြင်းကို သူ့ခွင့်မပြု
ချင်။

သို့သော် ခက်နေသည်က. . .

အပါးသည် အဖေဖြစ်နေပြီး သူက သားဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သားသမီးသည် မိဘ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းအဆိုးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ခံပြော အငြင်းပွားနေလို့မရ။

မှားတာကိုတော့ မှားပါသည်ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး

စကားအဖြစ် ပြောပြ၊ တင်ပြပိုင်ခွင့်တော့ ရှိသည်။

လမ်းညွှန်ခွင့် အမိန့်ပေးခွင့်မရှိ၊ အဖေထက် သားတစ်လ
ကြီးနေလို့မရ။ စောမိုးလျှံ ပင့်သက်မော ရှိုက်လိုက်သည်။

အပါး သူ့ကိုယ်သူ အကျဉ်းချထားသောဘဝ၏အကြောင်း
အရင်းကတော့ ရှိကိုရှိလိမ့်မည်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ ဦးဒီးတိုလည်း
ဘာမှမေး၍မရ။

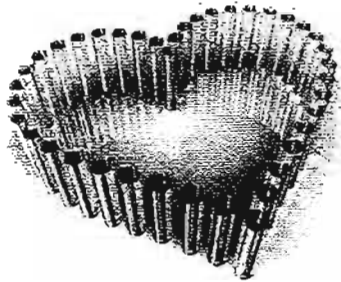
အန်တီအဲလာက မိန်းမသားဖြစ်တော့ ပါးစပ်ဖွာမလား
အောင်းမေ့သည်။ သူတစ်ပါး အတွင်းရေးဆိုလျှင် အန်တီအဲလာ
ပါးစပ်က သံမဏိသော့ခတ်ထားသည့်အလားပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ အပါးဆီသို့ ရောက်လျှင်တော့
အမြတ်တင်အောင် တစ်ခုခုတော့ ကြိုးစားရမည်ဟု. . . ။

“ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ. . . အာမင်”

စောမိုးလျှံ ကောင်းကင်ဘုံသို့ မော့ကြည့်ကာ ဆုတောင်း
လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၂၂)

“အားပါး... သာယာလိုက်တာ မိုးရယ်၊ ဒီဒေသမှာ တာဝန်ကျတာ ဒီလိုသာယာလှပတဲ့ ရှုခင်းလေးတွေ မြင်ရခွင့် ခံစား ခွင့်ရတာနဲ့တင် လာရကျိုးနပ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတကယ်တင်ပါတယ် မိုး... ရဲ့... ရဲ့”

အသက်အရွယ်က အစိတ်သာသာ။ ကလေးစိတ်က မပျောက်တပျောက်မို့ လက်ချောင်းလေးများ ယှက်ပြီး မေးစေ့နား ကပ်ကာ အပြုံးချိုမြမြလေးနှင့် တရုတ်ကားထဲကလို ‘ရှဲရှဲ’ လုပ်လိုက် သေး။

အသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေး။

ရင်းနှီးစွာ မြင်ဖူးခဲ့ဖူးသလိုလို အပြုံးကြောင့် စောမိုးလျှံ ရင်တွင် လေပ်ကိုကိုကို ပိုမိုတွယ်တာချစ်ခင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကတော့ မိုးလျှံကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ဒေါက်တာ လေပ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ် သီတာ”

ရိုးသားသော သီတာက မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေ ကလပ်နှင့် ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မသိ၍ ဒေါ်နော်အဲလာကို ပြန်ငေး တြည့်နေသည်။

ဒေါ်နော်အဲလာက...

“တို့များချည်းပဲဆို ဒီကျွန်းကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ခု ဒေါက်တာလေပ်ကြောင့် ရောက်ရတာဆိုတော့ တို့များလည်း ခွဲရှဲ လုပ်စရာရှိရင် ဒေါက်တာလေပ်ကိုပဲ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပဲ၊ မာမိရယ်၊ ကျွန်မလည်း ခုမှ သဘောပေါက် တယ်”

ထိုအခါမှ သူနာပြုဆရာမလေး မသီတာက သဘော ပေါက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်နော်အဲလာက မိဘမဲ့ကျောင်း၌ ကြီးပြင်းလာပြီး အထက်တန်း သူနာပြု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဂျူတီချိန် မှအပ ကျန်အချိန်များကို အပိုင်ငွေ ရသော Home Case များ လိုက်ခြင်းမှအပ သူတို့ ခရစ်ယာန် နှစ်ခြင်းအသင်းတော်၏ မိဘမဲ့ကလေးများကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခြင်းနှင့် အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ သည်။ ထိုထဲတွင် မသီတာလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး နှစ်ခြင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ မသီတာကတော့ ထိုစိန်မေရီဘုရားကျောင်း က သာသနာပြု မိဘမဲ့ ဂေဟာလေးမှာပင် နေထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့တော့ အန်တီအဲလာက တမင်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
မသိတာနှင့် စောမိုးလျှံက အလယ်တန်းကျောင်းအထိ
ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ရင်း
ရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံတတ်သော စောမိုးလျှံအတွက်ကတော့ မသိတာ
ကို အတန်းဖော် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထက် ထူးထူး
ခြားခြား ပိုလွန်သော ရင်းနှီးမှု မရှိပါချေ။

“မိုးရေ . . . ရေအောက်ကမ္ဘာ ကြည့်လို့ရမလားဟင်”

“ရေငုပ်ရလို့လား . . . ရေငုပ်ဝတ်စုံတော့ ရှိတယ်၊ မှန်လုံနဲ့
ရေငုပ်သင်္ဘောတော့ မရှိဘူး”

“ဟင် . . . မငုပ်ရဲပါဘူး၊ မီးမှ ရေမကူးတတ်တာ”

ဇလပ်ကိုကိုက ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ပခုံးလေး တွန့်ကာ
ပြောလိုက်လေသည်။

“တို့များတော့ ရေငုပ်တတ်တယ်ဟေ့၊ ကျွန်းရောက်ပြီးမှ
မိုးလျှံအပါးရဲ့ ပုလဲမွေးမြူထားတဲ့နေရာမှာ သွားငုပ်ပြီး မှတ်ကောင်
တွေ ခိုးယူမယ်”

“ခိုးမယူရပါဘူးဗျာ . . . အပါးက လက်ဆောင်ပေးမှာပါ”

“နှင့်အပါးလား . . . ဟင် . . . မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေ
ကို တန်ဖိုးထားဖို့ မေ့လျော့နေတာ၊ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်
ယောက်တည်းကိုသာ တန်ဖိုးထားပြီး နှလုံးသားကိုပါ မြှုပ်နှံစား
ပစ်ထားတဲ့လူလေ”

စောမိုးလျှံ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ နှင့်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

အပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘယ်သောအခါမှ မရှင်း
လင်းခဲ့။ နှလုံးသားအိမ်ကို တိမ်ညိုဖြူခိုးတိုက်တွေ ဖုံးအုပ်ထားသလို

အမြဲတမ်း ခံစားနေသည်။

ဒါတွေအားလုံး ပတ်ဝန်းကျင်၏တစ်ယောက်စ နှစ်
ယောက်စ စကားအမျိုးမျိုးထက် အပါးနှုတ်မှ ဖွင့်အံလာမည့်စကား
တို့ သူ ငဲ့လင့်ခဲ့သည်မှာ သူ သိတတ်သူအရွယ်မှစ၍ ယနေ့အထိပင်။

သို့သော် အပါး၏နှလုံးသားသည် သံမဏိသံခဲနှင့် တည်
ဆောက်ထားသလိုဖြစ်ပြီး မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ထင်ဟပ်လာသော
ပုံရိပ်သည်လည်း အရယ်အပြုံးမရှိ တည်တည်ကြီးကြီးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများနှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်
သော ဖခင်အတွက် သူသည် ယခုလို ဧည့်သည်တွေ ခေါ်သွားခြင်း
တို့ ဘာပြောဦးမည်မသိ။

ရှောင်များ ရှောင်ပုန်းနေဦးမည်လား။ ဦးဒီးကိုတော့ ဧည့်
သည်တွေ ပါလာမည့်အကြောင်း ဖုန်းမဆက်ဖို့ ပြောထားသည်။
ဦးဒီးက ကတိပေးပါသည်။

သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော အပါးကို လူတောသူတောထဲ တိုး
ဝင်ပြီး လူရာဝင်စေချင်သည့်ဆန္ဒ ဦးဒီးမှာ ရှိနေသည်။

“ဦးဒီးကတော့ လူလေး လာမယ့်အကြောင်း ဖုန်းစမဆက်
ဘူး၊ စိတ်ချ . . . ဖုန်းပျက်နေသလို လုပ်နေလိုက်မယ်”

ဟု ကတိပေးထားသည်မို့ စောမိုးလျှံ စိတ်ချနေသည်။

“ဟိုမှာ မြင်ရတဲ့ စိမ်းညိုညိုကျွန်းဟာ ကျွန်းသူငယ်ပဲ”

“ဟင် . . . ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ဂူ၊ ကျောက်
ဆွယ်၊ ကျောက်မောင်းတွေကြားမှာ ငှက်သိုက်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီငှက်
သိုက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရတနာသိုက်ပဲပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဇီဝဇိုးငှက်ကလေးတွေရဲ့အံဖတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အသိုက်အမြိုလေးကို ဖျက်ဆီးပြီး စီးပွားရေး လုပ်တာပေါ့နော်”

ဇလပ်ကိုကိုက သူ့ကြားဖူးသော ဇီဝဇိုးငှက်ကလေး၏ သမိုင်းကြောင်းအရ ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ သူ့မေးခွန်းက အင်တိုင်း သလိုများဖြစ်သွားပြီလား။ အားနာသွားသည်။ သို့သော် စကားက တော့ ကျွဲသွားလေပြီမို့ ပြန်ရုပ်သိမ်း၍ မရတော့။ အားနာသော မျက်ဝန်းနှင့် စောမိုးလျှံကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

စောမိုးလျှံက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင်. . .

“ပင်လယ်ပြင် လုပ်သား ဆင်းရဲသားတွေလည်း ဝမ်းရော အတွက် ငှက်သိုက်ကို သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝ ချောက်ကမ်းပါးတွေမှာ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ရှာဖွေစားသောက်ရတာပါဗျာ၊ လူနဲ့တိရစ္ဆာန် အသက်ချင်း အတူတူဆို ဘယ်သူ့ကို စတေးခံမလဲ”

ဆရာဝန်ပေါက်စဖြစ်သော ဒေါက်တာဇလပ်ကိုကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလေပြီ။ သူတို့ ဆေးကျောင်းသူဘဝကနေ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့အတွက် စမ်းသပ်မှုတွေကို တိရစ္ဆာန်အသက်တို့နှင့် စတေးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

“ဆောရီး. . . ဆောရီး. . . မိုး. . . ကျွန်မ စကားလောပြီး ပြောမိသွားတယ်၊ ရေလုပ်သား၊ ရေငုပ်သမား၊ ငှက်သိုက်ရှာသမား တွေရဲ့ဘဝမှာ သူတို့ ရှာဖွေလာတဲ့ပစ္စည်းကို လက်ခံပေးမယ် ဝယ်ယူပေးနိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကလည်း မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာပဲ၊ လူသားတွေရဲ့ဝမ်းစာအတွက် သဘာဝကိုက ဖန်တီးပေးထားတာပဲ၊ ဆောရီးနော် မိုး”

“ဟာ. . . ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာပြောနေလို့လဲ”

လပ်ရာ၊ ကောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

သိပ်သဘောကောင်းလွန်းသော စောမိုးလျှံကို စတွေ့ကတည်းက ခင်မင်သွားခဲ့သည်မှာ ဘယ်ရှေးရေစက်မသိ။ ခုလို သဘောကောင်းသောအပြုံးလေးနှင့် ပြောလာပြန်တော့လည်း ပိုပြီး ပင် စိတ်ထဲ ချစ်ခင်စိတ်တို့က တိုး၍တိုး၍လာချေပြီ။

“မိုးက ခွင့်လွှတ်ပေးမယ် ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို စော်ကားသလိုမျိုး ဖြစ်သွားတာမို့ လပ် တောင်းပန်တယ်နော်”

“မဟုတ်တာဗျာ. . . လပ်ပြောတာလည်း မှန်နေတာပဲ”

“ကဲပါ. . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တောင်းပန်လို့

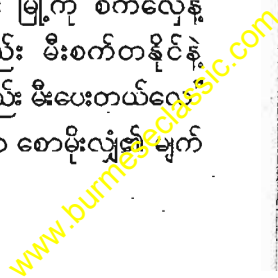
ပြီးတော့မလား၊ ကမ်းတောင် ကပ်လာပြီ. . . တော်ကြတော့”

ဒေါ်နော်အဲလောက် ကြားဝင် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူတို့စက်လှေသည် ကျွန်းသူငယ်သို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တကယ်သာယာတာပဲ. . . လူသူအရောက်အပေါက်လည်း နည်းတယ်နော်”

“အင်း. . . အပါးနဲ့ သူ့ဝန်ထမ်းတွေ ဆလုံတွေတော့ ရှိကြပါတယ်၊ ကျွန်းမှာ အနည်းဆုံး လူနေအိမ်ခြေ အစိတ်လောက်တော့ ဒို့တယ်၊ အဲဒီမိသားစုတွေရဲ့စားဝတ်နေရေးကို အဓိက တာဝန်ယူထားတာကတော့ အပါးပဲ၊ သူတို့ ပေးလာတဲ့ ပုံလဲ၊ ငှက်သိုက်၊ သားငါးဟူသမျှကို အပါးက ခိုင်ခံ့ဝယ်ယူပြီး မြို့ကို စက်လှေနဲ့ ဘင်ပို့ရောင်းချပေးတယ်၊ အအေးခန်းလည်း မီးစက်တနိုင်နဲ့ ဆောက်ပေးထားသလို ဆလုံရွာကလေးကိုလည်း မီးပေးတယ်လေ”

သူ့အပါးအကြောင်း ပြောပြနေသော စောမိုးလျှံ၏ မျက်

ဝန်း၌ ဂုဏ်ယူရှင်ပျနေသော အကြည်ခါတ်ကို ဒေါက်တာလေလ် ကိုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သို့သော် . . .

“ဒါပေမယ့် နိစ္စဓူဝ ဒီကျွန်းမှာချည်းပဲ သံသရာလည်နေမယ်ဆို ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား၊ မိုးရဲ့အမိုး ရှိလို့လား။”

ဒေါက်တာလေလ်ကိုကို၏စကားကြောင့် ရုတ်တရက်ဆိုသလို စောမိုးလျှံ၏အကြည့်ခါတ်တို့ကို တိမ်ညိုတိမ်မည်း အံ့မှိုင်းလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေသည်။

မျက်ဝန်းရိပ်တို့ ကြေကွဲမိုးရိပ်ဆင်သွားလေပြီ။ ရုတ်တရက်အဖြေကို မပေးနိုင်အောင် မွန်းကြပ်သွားပုံရသည်။

လေလ်ကိုကို သူ့ပါးစပ်သူ ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားရသည်။

ခဏခဏ ဆောရီးဟု တောင်းပန်ရတာလည်း မကောင်း။ အခြေအနေကို ထပ်မံထိန်းလိုက်သူက ဒေါ်နော်အဲလာပင်။

“ဒေါက်တာကလည်း . . . မိုးလျှံအမိုးက မိုးလျှံကို မွေးမွေးပြီး ဆုံးသွားတာလေ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီနေ့တော့ မိုးကို လေလ် ခဏခဏ တောင်းပန်ရမှာ ဖြစ်နေပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပေတော့ မိုးရေ ဟော . . . ကမ်းကပ်ပြီလား။”

“အင်း . . . ရေထဲတော့ နည်းနည်းဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ သဲသောင်နဲ့ စက်လှေဝမ်းငိုက် ထိနေပြီ”

“ဘုရားရေ”

စောမိုးလျှံ စကားအဆုံး လေလ်ကိုကို ဘုရားတလိုက်သည်။ သူသည် ရေကြောက်သူဖြစ်သည်။ မျက်နှာရှုံ့တွသွားပြီး . . .

“ပေါင်လယ်လောက်များ ရှိမလားဟင်”

“အရပ်ပုသူအတွက်တော့ ရှိနိုင်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

နောက်ထပ် ဘုရားတလိုက်ပြန်သည်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးလေးဖြစ်သွားသော လေလ်ကိုကိုကို စောမိုးလျှံ သဘောကျခွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

တော်တော်လေးကို ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ ထိပ်ပုတ်လိုက်ချင်ပါဘိဟု စောမိုးလျှံ တွေးရင်း ပြူးကြည့်နေမိသည်။

“တို့များတော့ သွားနှင့်ပြီ၊ ဖိုးခွား . . . နင့်ဇန့်သည့် ဗြဿနာ နင်ပဲ ကြည့်ရှင်းတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်နော်အဲလာနှင့် မသိတာတို့က ရေထဲ “ဇွ . ဇွ . ဇွ” နှင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ တမင် သူတို့ကို ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆီးရွက်သာသာ မျက်နှာလေးနှင့် ကျန်ရစ်ရာမှ စောမိုးလျှံတို့ မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်ဟန်လေးနှင့် ကြည့်ရင်း . . .

“ရေထဲမှာ မျှော့ရှိသလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့ . . . ပင်လယ်မျှော့တို့ ဂျပ်မြွေတို့ ရေဘဝဲတို့ . . .

အားပါး . . . အကောင်ပလောင်တွေ စုံမှစုံပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်... အင်”

ဟင်ဟူသော အာမေဇိုတ်သံကို သံရှည်လေး ဆွဲကာ ညည်းညူရင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော လေပ်ကိုကိုကို သူ ဆက်မစရဘဲ တော့ဘဲ စက်လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ကျောကုန်းပေးကာ...

“ကျွန်တော့်ကျောပေါ်တက်... ကုန်းပိုးမယ်”

ဒီကောင်လေးက သူ့ထက် ငယ်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်လို သန်မာထွားကြွင်းသည်။ အရပ်ကလည်း မြင့်သည်မို့ ပေါင်ချိန်(၁၀၀)ထက် မပိုသော သူ့ကိုယ်အလေးချိန် လောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဟု သဘောထားကာ...

“တကယ်နော်... တို့ အားမနာတော့ဘူး”

“တကယ်ပါ... အားမနာပါနဲ့”

အရပ်မြင့်သောကောင်လေး စောမိုးလျှံအတွက်က ပင်လယ်ရေက ဒူးဆစ်လောက်ပဲ ရောက်သည်။ သူ့အတွက်ကတော့ ပေါင်လယ်ပေါ့။

အို... ကိုယ့်မောင်လေးလို့ သဘောထားကာ စောမိုးလျှံ ကျောကုန်းကို တက်ခွဲလိုက်သည်။ ဂျူတီချိန်မှအပ ကျန်အချိန်တွင် ဂျင်းဘောင်းဘီသာ ဝတ်တတ်သော လေပ်ကိုကိုအတွက် ခုတော့ အနေတော်ဖြစ်သွားလေပြီ။

ရှက်သလိုလို ရှိပေမယ့် ရေကြောက်သော အကြောက်ထဲ လှမ်းမိုးနေတော့ ရှက်ရယ်ကလေး ရယ်ကာ...

“အဟင်း... ဟင်း... ကိုနိုးယား ကားတွေထဲကလိုပေါ့နော် အဟော့”

ကောင်လေးက ရယ်ကာ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ကျေနပ်နေ

လေသည်။

လေပ်ကိုကို၏အပျော်တွေက သူ့ကို ကူးစက်လေပြီထင်။ တော်တော်လေးကို ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာလည်း ကောင်း၊ အသည်းယားစရာလည်း ကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်မလေး။

“အဟင်းဟင်း... ကျွန်တော် ရေထဲ ပစ်ချလိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အိုး... ပစ်ချရဲ ပစ်ချကြည့်၊ မင်းလည်ပင်း ပြတ်ထွက် သွားအောင် ညှစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆင်နာမောင်းသဖွယ် လက်ကလေး နှင့် သူ့လည်ကို ဖွဖွရစ်ပစ်လိုက်သောအခါ...

“ဟိုး... ဟိုး... ကုန်းပို့ခက ဒါလားဗျာ”

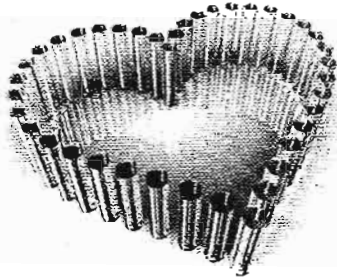
“မင်းက အိမ်ရှင်ပဲ၊ ဧည့်သည်အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာ ဆို”

“အရှုံးပေးပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး”

“ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ မောင်လေးရယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ကမ်းစပ်ပင်လယ်လှိုင်းများကို ဖြတ် ဆျော်လာစဉ်...

အခန်း(၂၃)

ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး၌ စက်လှေ ကပ်ရအလွယ်ကူဆုံးသော ပင်လယ်ရေထဲ ကျောက်ဆောင်ကင်းသည့် ကမ်းနားကို စက်လှေ များ ကပ်နိုင်သော ဆိပ်ကမ်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။

ဂိတ်ရုံလေးနှင့် လှေထိုးသား ပဲ့နင်းကြီးတို့ ကုန်သည်စု ရောင်း ဈေးဝယ်ခရီးသည်တို့ နားနေနိုင်ရန် နားနေဆောင်လေးတို့ လည်း သစ်ရိပ်အောက်၌ သူ့ဆောက်ထားပေးသည်။

ဒီနေ့စောစော သူ မြိုင်ချောင်းသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော သားတော်မောင်ကို အထူးတလည် သတိရမိသည်။

ဒီကောင့် 'ဇ' ကလည်း မသေး။

အဖေတူသားမို့ မာနက တခွဲသားပင်။
 အဖေဆီကို ကိစ္စရှိမှ ဖုန်းဆက်သည်။ 'မကိုခင်မှ ဥကိုခင်'
 စကားကဲ့သို့ သူကလည်း သားအပေါ် ရင်ထဲမှ ဖခင်တစ်ယောက်၏
 မေတ္တာဓါတ်က အပြည့်အဝ ရှိပေမယ့် နှုတ်ထွက်စကားတို့ကတော့
 ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတို့ မစွက်ဖက်သကဲ့သို့ ပရောပရီလည်း လုပ်
 မနေ။

သားနှင့်သူသည် သူစိမ်းပြင်ပြင်လိုဖြစ်ခဲ့သည်။
 ဒီနေ့တော့ သားကို သတိရလွန်းသဖြင့် အစောကြီး မြိုင်
 ချောင်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ကမ်းရိုးတန်းသုံးဖုန်း
 (CDMA- 450) ဖုန်းလေးနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
 ဦးဒီးက သားတော်မောင် မရှိ အဖေရှိရာသို့ ထွက်လာ
 သည်ဟု သိလိုက်ရတော့ သူပျော်သွားခဲ့သည်။
 အဖေကို သတိရလို့ လာတာပဲဖြစ်မည်။
 ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖော်
 ထုတ်တာပဲ ရှိမည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်သည့် အနေအထား
 ဆိုတော့ သားတော်မောင် သူ့ထံသို့ ထွက်လာသည်ပေါ့။
 ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ရသည့်သား ဖြစ်ပါစေ။ သွေးဟာ သွေး
 ပေပဲပေါ့။

သားကို သူချစ်သည်။
 ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ သားကို ဖေဖေချစ်ပါတယ်ဟု ထုတ်
 ဖော်မပြောပြခဲ့။
 ယခုတော့ ကြည့်စမ်း။
 “လား.. လား.. ငါ့သားမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု။

www.burmeseclassic.com

သူ သံသယမျက်ဝန်းနှင့် မမှိတ်မသို့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကုန်းပိုးပြီး လာတာ သူ့ရဲ့
ရင်နှစ်သည်းချာ သားလှရတနာပါ။
ရှေ့က ဦးဒီးနှုမဝမ်းကွဲ နော်အဲလာနှင့် မိန်းမငယ်တစ်
ယောက်။

နောက်မှာ သူတို့။
ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တစ်လောကလုံးကို မေ့လျော့နေပုံ
ရသည့် သားတော်မောင်တို့အတွဲကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်တို့ တလှုပ်
လှုပ် ခုန်လာသည်။

သားက ကောင်မလေးကို ကုန်းပိုးသည်။
သူလည်း အတိတ်က တစ်ချိန်တုန်းက အမြတ်ခိုးဆုံး
ကောင်မလေးကို ရင်ထဲ စွေ့ကနဲ ပွေ့ချီခဲ့ဖူးသည်။
“ဒုတ်. . ဒုတ်. . ဒုတ်”
“တောက်”

ချစ်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ လွမ်းမောခြင်းတို့၏အောက်၌ သူ့
နှလုံးသားက အမြဲတစေ ဝပ်စင်းခယနေပါလား။
ကိုယ့်နှလုံး ရင်ခုန်သံရိုင်း မြန်ဆန်လာမှုနှင့်အတူ အသက်
နှင့်ထပ်တူ မြတ်နိုးရသောမိန်းကလေးကို စက္ကန့်မလပ် သတိရနေ
သည့် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ဒေါသဖြစ်မိကာ တက်တစ်ချက် ခေါက်
လိုက်မိသည်အထိဖြစ်သွားရသည်။

သားကို တွေ့နေရသည်ပဲ။ သားအကြောင်းပဲ တွေးနေပါ
လား၊ သူ့အတွေးအိမ်ထဲ. . .
ဘာကြောင့် ဆရာမလေးကို ပြန်မြင်ရပြန်ပြီလဲ။

ဦးစောပြည့်ဝန်း ပင့်သက်ကြီးကို တလေးတပင် ချလိုက်မိ
လေသည်။

နောက် ဆိပ်ကမ်းဂိတ်ရုံလေးမှ ထွက်ကာ သားနှင့်အတူ
မိလာသော ဧည့်သည်တို့ကို ကြိုဆိုရန် သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဆင်း
သက်ခဲ့လေတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီး. . အဲ. . ဆရာ၊ ကိုဒီး ဖုန်းဆက်လိုက်လို့လား”
နော်အဲလာက သူ့အား မြင်သည်နှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးပြလိုက်ပြီး. . .
“ဆိုပါတော့”

ဟူသာ မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သည်။
ဖုန်းကို ဘယ်သူ့ဆက်သည်ဆိုသည်တို့ကို ရှင်းပြနေစရာ
ထည်း လိုမှလိုပဲ။ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် စရိုက်အရ လိုရင်းတို့ရှင်း
အပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ကောင်းပါတယ်။

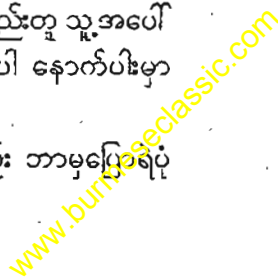
သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်က သားဆီသို့သာ ဆိုက်ရောက်နေ
သည်။

ရေလွတ်ရာသို့ ရောက်တော့ မိန်းမငယ်လေးကို သားက
ဘာမှ ချပေးလိုက်သည်။

နောက် နှစ်ဦးသား သူတို့ရှိရာသို့ ပေါ့ပါးလွပ်လပ်စွာ ပြေး
လာကြလေသည်။

သူ ရပ်တန့်ကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ သူ့နည်းတူ သူ့အပေါ်
အမြဲ ဂါရဝတရား ထားခဲ့သော နော်အဲလာကပါ နောက်ပါးမှာ
အိမ်နီးချင်း ရပ်လျက်ရှိသည်။

သူက မမေးတော့ နော်အဲလာကလည်း ဘာမှပြောရုံပဲ

မရ။

သားနှင့်မိန်းကလေး သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။
ရင်ဘတ်ကြီးက ဖားဖိုလို ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ဖြစ်နေ
သော လူပျိုပေါက် သားကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သားမျက်နှာပြင်တွင် သူ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော အရိပ်
အယောင်တွေ ယှက်ဖြာနေသည်။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရိပ်များ။

“အ. . အပါး”

မောဟိုက်နေသည့်ကြားက သူ့ကို အာလုပ်သံကြီးနှင့် ခေါ်
လိုက်သည်။

“အင်း. . .”

“သူကလေ. . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းသစ်၊ မြိုင်ချောင်း
ဆေးရုံကို ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုပါ”

“ဘာ. . .”

စောပြည့်ဝန်း၏နားထဲ မိုးထစ်ချုန်းသံတစ်ခု အနီးကပ်
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသလို ရှိလေသည်။

သူ့အသံကြောင့် မိန်းကလေးက လန့်ဖြုန်သွားပုံရသည်။

မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေး အဝိုင်းသားနှင့် သူ့အား ကြည့်

လိုက်သောအခါ. . .

“ဘုရားသခင်”

သူ့ရင်ထဲ ဘုရားတလိုက်မိပြန်သည်။

ဒီမျက်ဝန်းအကြည့်ကလည်း တူလွန်းလှသည်။

ပြီးတော့ နာမည်ကလည်း ဆင်တူဆိုတော့. .

သူ့ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာပြန်ပြီ။

“လုပ်. . ဒါ ကျွန်တော့်အပါးလေး. . ဦးစောပြည့်ဝန်းပါ”

“မိုးက မိုးအပါးနဲ့ တူတာပဲ၊ မီးကို မိုးလိုပဲ သားသမီးလို
သဘောထားပေးပါနော်”

“က. . ကလေးမက မြိုင်ချောင်းကပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အပါး”

အပါးတဲ့လား။ ရဲတင်းတာလား၊ နွေးထွေးတာလား၊ သူ

ဝေခွဲမနေအား။

“ဒါဖြင့်. . .”

“ရန်ကုန်ဇာတိကပဲ၊ မီး မိဘတွေက အငြိမ်းစား စိုက်ပျိုး
ရေး ဦးစီးအရာရှိပဲ၊ ဒီမြိုင်ချောင်းမှာတောင် ဟိုးအရင်တုန်းက
တာဝန်ကျဖူးတယ် ပြောတယ်”

မိကျောင်းမင်း၏သမီးတော်လေးက စကားပလ္လင် ခံနေ
သည်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး။

သူ့ရင်တွေက တဒုန်းဒုန်းနှင့် ငလျင်လှုပ်ခတ်နေလေပြီ။

“နာမည်တွေကကော. . .”

“ဦးကိုကိုနဲ့ ဒေါ်လှနုပါ”

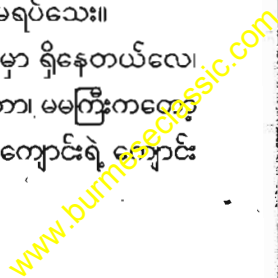
“ဟာ. . .”

စောပြည့်ဝန်းရင်ထဲလည်း သံမြည်ဟီးသွားသည်။

မိကျောင်းမင်းသမီးတော်က စကားမရပ်သေး။

“ပြီးတော့ မီး မမကြီးက နွယ်ချောင်းမှာ ရှိနေတယ်လေ၊

ဒါကြောင့် မီးက ဒီကို ပိုစတင် တမင်လိုက်လာတာ၊ မမကြီးကတော့
ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ နွယ်ချောင်းအထက်တန်းကျောင်းရဲ့ ကျောင်း

အုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိပါ”

“ဟာ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ တက်သစ်စ နေရောင်ခြည်နုနုလေး၏ အောက်ဝယ် ဘာမှမဆိုဘဲ မွန်းတည့်နေရောင် လောင်မြိုက်လိုက် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး စောပြည့်ဝန်း မိုက်ခနဲပင် မူးဝေသလို ဖြစ် သွားရသည်။

သူ့ရင်ထဲ ဒီလောက်ထိအောင် အချစ်စေတန်တို့က ကြီးမိုး ရသလား။

“အပါး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားက သူ့၏လဲပြုမတတ်ဖြစ်သွားမှုကြောင့် ရုတ်တရက် အနားရောက်ကာ လာတွဲလေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း... ”

“အပါး... ဒါဆို ခဏနားလိုက်ပါဦးလား”

ယောက်ျားရင့်မာကြီး၊ နဂိုကတည်းက တောထဲမှာသာ ကျင်လည်ခဲ့သူ သူ့အတွက် အပရိကသော စိတ်ဝေဒနာလောက်ကို ဝရုမစိုက်အား။

“ရတယ်... ရတယ်၊ စောတင်ဝင်း... စောနောင်တို့၊ ဆိုင်ကယ်လ်နှစ်စီး ယူလာပေးစမ်း”

သားလက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး တပည့်များကို လှမ်းအမိန့် ပေးလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် တည်ငြိမ်မှုကို ရရှိစေရန် စိတ်နှလုံးကို ခေတ္တ ဆုံးမလိုက်သည်။

သို့သော်... ”

ဆရာမကြီးပိတောက်ကိုကို... နွယ်ချောင်း အ. ထ. က

မှာတဲ့။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ပြေးကြည့်လိုက်ချင်သည်။ တမ်းတခဲ့ရသော မျှော်လင့်ခဲ့ရသောနေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိ

သာခဲ့ပြီ။

နှောင်းမှ ရရှိလာသော ရက်တွေဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လာလှလှကို တိတ်တခိုးလေး ခိုး

တွေ့ရလျှင်ပဲ...။

“အပါး ရရဲ့လား၊ အပါးမျက်နှာတွေ နီရဲတွတ်နေတာပဲ၊ ချက်ရှာ တက်နေတာ ထင်တယ်၊ အပါးကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ် မောင်းနဲ့၊ မိုး... မောင်း၊ အပါးကို မိုးတင်စီး၊ လပ်က ကိုယ့်ဖာသာ ခိုယ့် စီးမယ်”

ကလေးမလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စီမံခန့်ခွဲနေပြန်သည်။

အာက ကလေးမ။

အစ်မကြီးက သိုးငယ်လေး ယုန်သူငယ်လေးလို အပြစ် ထင်စင်ခဲ့သလောက်... ”

ညီမလေးက ဆရာမကြီးလိုပါလား။ ရင်ထဲ အေးတစ်လှည့် နွေးတစ်လှည့်ဖြစ်သွားသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းလာပြီမို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လျှပ်စစ်ဓါတ်စီးဝင်သလို အားအင်သစ်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။

“ရတယ် ဖိုးမူ ဖိုးခွား၊ မင်းတို့ လိုက်ခဲ့တော့၊ ငါသွားနှင့်ပြီ၊ နေ့သည်တွေအတွက် စားဖွယ်စီစဉ်ထားနှင့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟု သူပြောရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်းပင် နွယ်ချောင်းသို့ ပြေးသွားချင်
စမ်းပါဘိ။

သို့သော် . . .

သားနှင့်ညွှတ်သည်တွေအတွက် အချိန်အနည်းငယ်တော့
သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေးလိုက်ဦးမည်။

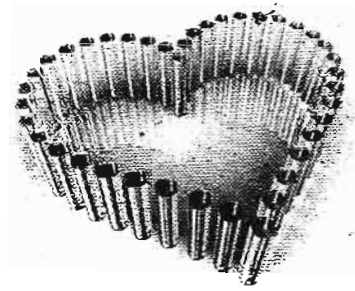
ရင်ထဲမှာတော့ လှိုက်ဖိုရင်း မျှော်လင့်စေတွေ ကပ်နေ
လေပြီ။

သားသမီးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ ရနေပြီလဲ၊
အဘွားကြီးအိုပေါက်စလေးလိုများ ဖြစ်နေပြီလား၊ မျက်မှန်ကြီး
တဝင်းဝင်း ဆံထုံးအက်အက်ကြီးနဲ့ ဣန္ဒြေတခွဲသားနဲ့ ဖြစ်နေ
လောက်ပြီ။

ဘယ်လိုပဲ ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်တွေ ဆုတ်ယုတ်
ပျက်ယွင်းနေပါစေ။

ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ အလှတရားထက်
မြတ်နိုးတွယ်တာ နောင်ဖွဲ့မှုသံယောဇဉ်ကသာလျှင် အဓိကဦး
မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရချင်စိတ်ကြောင့်သာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းထက်
ကြီးစိုး၍နေလေပြီ။

စောပြည့်ဝန်း ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းနှင်ထွက်ခဲ့လိုက်လေ
သည်။

ဓာတ်နန်း (၂၄)

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ညက အိပ်မက်ကြောင့် တရေးနိုး
အိပ်မပျော်ခဲ့တော့ ညတာက ရှည်လျားလွန်းလှသည်။

ညဉ့်ဦးယံကို လွန်မြောက်ပြီး မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်ခဲ့
သည်မို့ အိပ်ယာထတော့ (၈)နာရီပင် ခွဲလုနေပြီ။

“ဟင်း . . .”

‘စောစောအိပ်ထ ပြုကျင့်က တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ၊

ရောဂါခပ်သိမ်း ရှောင်ခွာတိမ်း၊

ကင်းငြိမ်း လွန်ချမ်းသာ’

ဟု ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘိုးဘွားမိဘတို့ ကျင့်ပေးခဲ့သော

အကျင့်တို့က အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ပြောင်းလွဲသွားခဲ့လေပြီ။
ညဉ့်နှက်သန်းခေါင်ကျော် မိုးသောက်ယံအထိ အိပ်မယော့
သည့်အခါဆိုတော့လည်း...

မိုးသောက်ယံတေးကို သီဆိုတတ်သော ငှက်ငယ်တို့နှင့်
လွဲဖယ်ခဲ့ရလေပြီ။

မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေချိုးပြီး ကော်ဖီ
တစ်ခွက်စောက် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်လောက်သာ စားပြီး ဘုရားရှိခိုး
ကာ အခန်းကို သော့ခတ်ထွက်ခဲ့သည်။

လေပင်ဆီ သွားဖို့ဖြစ်သည်။

ညက လေပင်ကို အိပ်မက်၊မက်သည်။ နောက်နှောင်း
အတိတ်က သူ့ကိုကော ဖြစ်သည်။

လေပင်ကို ပူပန်စိတ်က သူ့နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို မအေးချမ်းနိုင်
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် လေပင်ရှိရာ မြိုင်ချောင်းဆီသို့ ကားကို ကိုယ်
တိုင်ပင် မောင်း၍ထွက်ခဲ့လေသည်။ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော် ကြာခဲ့
ပြီဖြစ်၍ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကော ခေတ်မှီအဆောက်အဦး
သစ်များနှင့် အိမ်ခြေရာခြေများကအစ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့
သည်။

မည်သို့ပဲပြောင်းလဲသည်ဆိုစေဦးတော့ သူ့အာရုံထဲငယ်
အတိတ်၏ပုံရိပ်များက လွှမ်းမိုးဆဲဖြစ်သည်။

ပင့်သက်မောကို ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲ စူးနှစ်ဝင်နေသော ဆူးတစ်ချောင်းကို ဘယ်သော
အခါမှ နှုတ်ပစ်၍ ရလိမ့်မည်မထင်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မြိုင်ချောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။
ဆေးရုံဝင်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် လေပင်နေထိုင်ရာ ဝန်ထမ်း
အိမ်ယာသို့ တန်းမောင်းလိုက်သည်။

“ဟင်...”

တိုက်ပုလေး၏တံခါးမကြီးက သော့ခလောက်ကြီး ခတ်
လျက်သားနှင့် ဆီးကြိုနေလေသည်။

စိုးထိတ်မှုနှင့်အတူ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို ချက်ချင်းသတိရ
လိုက်သည်။

သူ့စီနီယာဆီများ သွားလည်နေသလား။

ထိုအတွေးကို ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်ကာ ကား
ကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးအိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့်
ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသော ဒေါက်တာသက်နှင့်က သူ့ကားကို မြင်
သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ထကြိုလေသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏အပြုံးရိပ် ခိုဝင်နေသောမျက်လုံး
နှင့် အပြုံးရိပ် ခိုတွဲနေသောနှုတ်ခမ်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ကသိ
စာအောင့် ဖြစ်ရသည်။

ဒီအကြည့်၊ ဒီအပြုံးတွေကို ကျွန်မအတွက် မဖြုန်းတီးပါနဲ့
ဒေါက်တာသက် အချိန်ကုန်ရုံပဲ ဖြစ်သွားမှာပါဟု စိတ်ထဲက ပြော
ရင်း ဣန္ဒြေအပြုံးနှင့်ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ဆရာတပည့် ဒီကိုလာသလားလို့ပါ”

“လေပင်လား... မလာပါဘူး။ အိမ်မှာ မရှိတော့ အစ်မဆီ

သွားနေသလားလို့ ထင်မိတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကို သွားတာလဲ မသိဘူး၊ အခြားမိတ်ဆွေတွေများ”
“ဟင်... ”

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏မျက်နှာပြင်ပေါ် စိုးရိမ်သော အရေးအကြောင်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားပြီး အာမေဇိုတ်သံကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုစကား ရပ်တန့်သွားပြီး ဒေါက်တာသက်နှင့်ဆီ မှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို ငဲ့လင့်မိသည်။

“ဟိုချာတိတ်ဆီ သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်ချာတိတ်လဲ”

“မြိုင်ချောင်းရဲ့နှင်းဆီခိုင်လေးဆီ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ သူငယ် ချင်းဖြစ်နေကြတယ်”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို စိုးထိတ်မှုက ပိုမိုကျယ်ဝန်းလာသည်။

“ဘယ်က နှင်းဆီခိုင်လဲ၊ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ဆရာကြီး

သူ့အိမ်ကို သိသလား၊ ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သလား”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ပွင့်ထွက်လာ

သောမေးခွန်းများက ဒရစ်ပင်မို့... .

ဒေါက်တာသက်နှင့်မှာ အံ့အားသင့်ရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့

လည်း အစ်မကြီး အမိရာ ပီသရှာသားပဲဟု တွေးလိုက်ပြီး... .

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာမကြီး”

“ဒါဖြင့် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးပါလား

ဆရာကြီး”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးမို့ ဒေါက်တာမှ ဆရာကြီးဟု ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့်

တင်ပေးလိုက်သည်။ အကူအညီလည်း လိုနေသည်ကိုး။

“ဟုတ်ကဲ့... . ခဏနော်၊ အဝတ်လဲလိုက်ပါဦးမယ်”

တီရှပ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကို ဝတ်ထားသော ဆရာဝန်ကြီး အတွက် အပြင်ထွက်ဖို့ရန်အတွက် လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားဖို့ လိုပေမည်မို့ နားလည်စွာဖြင့်... .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... . ကျွန်မစောင့်နေပေးပါ့မယ်”

“ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ပါလား”

“ရပါတယ်ရှင်... . ကျွန်မ ပန်းပင်လေးတွေ ကြည့်ရင်း စောင့်နေပါမယ်”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဆရာဝန်ကြီး၏အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ဆွင့် အလှစိုက်ပျိုးထားသောပန်းခင်းလေးကို လျှောက်ကြည့်ပေ မည် ရင်ထဲ ပန်းသဘာဝ အလှတရားတို့ကို မခံနိုင်ချေ။ ရင်ထဲ ဒေါက်တာငယ်တစ်ခု တောက်လောင်နေလေပြီ။

“ပြီးပါပြီ ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ သွားမလား”

“တလက်စထဲ ကျွန်မကားနဲ့ပဲ သွားရအောင်ပါ ဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မောင်းမယ်၊ ကျွန်တော်က လေဒီ နိုင်ဘာ ကားကို မစီးတတ်လို့ပါ”

အရေးထဲ ယောက်ျားဂုဏ်သိက္ခာ ဖိုသတ္တိကို ပြနေသေး။

‘ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ’ မို့ သည်းခံစိတ်ဖြင့် ပန်းတိုင်

ဆွတ်အောင် ကြိုးပမ်းရပေမည်ဖြစ်ရာ... .

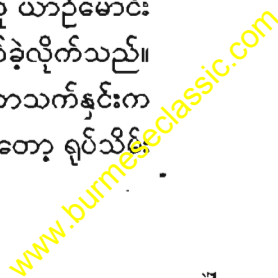
“ဟုတ်ကဲ့... . ရပါတယ်”

ကာသော့က ကားမှာပင် တန်းလန်းမို့ သူ ယာဉ်မောင်း

သူ့ကို ဝင်မထိုင်တော့ဘဲ ဘေးမှာပင် ထိုင်လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကားသော့ကိုဖွင့် စက်နှိုးရင်းက ဒေါက်တာသက်နှင့်က

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာကြီးဆိုတဲ့အခေါ် ကိုတော့ ရုပ်သိမ်း

ပေးပါ ဆရာမကြီး”

“အရေးထဲနော်” ဟု ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း အတွင်းအန္တိက္ကကို မထုတ်ဖော်တော့ဘဲ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ကားကလေးက ငြိမ်ကနဲ မောင်းထွက်လာလေသည်။

“လေလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အရွယ်ရောက်လာရုံ မကဘူး၊ အလုပ်ခွင်ပါ ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့သူဆိုတော့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်ခွင့်အရတော့ လူမှုနယ်ပယ်ထဲ သူကျင့်လည်သွားလာရမှာပဲပေါ့ ဆရာမကြီး၊ ဒီအတွက် သိပ်ပူပန်မှုတွေ မထားပါနဲ့လား”

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ကျိုးကြောင်းပြစကားကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ခေါင်းထဲ သတိတစ်ချက် ဝင်လာသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ရဲ့ရင်တွင်းမီးတောက်လောင်နေမှုကို ဘေးလူ ရိပ်စားမိလောက်အောင် သူပူပန်မိခဲ့လေသည်ထင်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ စိုးရိမ်သောကရိပ်တို့ကို အပြုံးမြဲမြံနှင့် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း...

“အဖေ အမေရင်ခွင်က လွတ်ကင်းကာစ ကျွန်မအရိပ်နားရောက်လာခါမှ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မအပေါ် မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အပြစ်ပုံမှာ စိုးရိမ်သွားလို့ပါ”

ဟု ဖော့တွေးနှင့် ဖြေလိုက်မိသည်။

“ညီမငယ်အပေါ် တာဝန်ဝတ္တရားသက်သက်နဲ့ ပူလောင်တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါထက် လေလ်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ဒေါက်တာ

သိထားတာများ ရှိသလား”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာမကြီးလိုပဲ၊ ရောက်လာတာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုတော့ သိပ်မသိပေမယ့် ကောင်လေးမိဘတွေက (K.N.U) အလင်းဝင်တွေဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်”

“ရှင် . . .”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ ရစ်တာစကေးမြင့်လွန်းသော အင်အားကြီး ငလျင်တစ်ခု လှုပ်သွားလေပြီ။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အမှောင်လောကရဲ့ ရက်စက်လှုပ်မာခါးသီးမှုကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး အမြင်မှန် ရလာလို့ အလင်းရောင်ကို ဝင်ရောက်လာသူတွေပဲ၊ သတင်းဆိုး မရှိတဲ့ မိသားစုပါ”

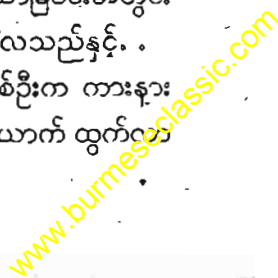
“ကောင် . . . ကောင်လေးနာမည်ကော သိသလား၊ မိ . . . မိဘတွေကော”

“အဲဒီလောက်အထိလည်း ကျွန်တော်သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ ရောဂါနဲ့ လူနာတွေအကြောင်းလောက်ကိုသာ ကျွန်တော့် memory (မှတ်ဉာဏ်)က လက်ခံတတ်လို့ပါ”

ဒေါက်တာသက်နှင့်က ရွန်းရွန်းဝေနေသလောက် တုံ့ပြန်ရွန်းဝေနိုင်သူက ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဖြစ်နေလေသည်။ ရင်ထဲ မီးတောက်မီးလျှံက ဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ မီးညွှန်က ကြီးသည်ထက် ကြီးလာလေပြီ။

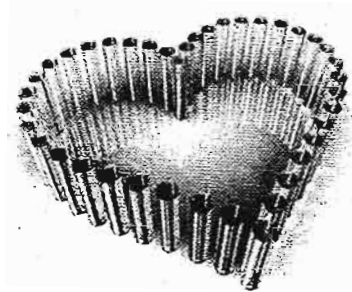
သို့နှင့် ခေတ်မီလှပသကဲ့သို့ ခန့်ထည်သောခြံဝင်းအတွင်း အိမ်ကြီး၏ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ကားရပ်လိုက်လေသည်နှင့် . . .

ပန်းခြံထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသော မာလီနှစ်ဦးက ကားနားရောက်လာသည့်အပြင် အိမ်ထဲမှလည်း လူတစ်ယောက် ထွက်လာ

သောအခါ. . .

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ လဲပြိုမတတ်
ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အခန်း(၂၅)

စောပြည့်ဝန်း သူ၏ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကို အမှီသဟဲ
ပြုပြီး ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောက်ဂူအိမ်ကလေးကို သဘော
အကျကြီးကျကာ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ပျော်မြူးနေသော မိန်းကလေး
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟာ. . . တကယ်ပဲ အေးစိမ့်ပြီး နေလို့ကောင်းလိုက်တာ
နော်၊ Air-con မလိုဘူး၊ ကျောက်နံရံတွေကို ဖောက်ထားတဲ့ ပြတင်း
ပေါက်ကနေ ပင်လယ်ပြာနဲ့ ကောင်းကင်ကြီး ထိစပ်နေတာကို
ကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးလုံးကြောင်းကို သဘာဝ
ခုမိတယ်နော် မိုး၊ နောက်ဆိုရင် အပါးလက်ခံရင် တို့အမြဲလာလည်

www.burmeseclassic.com

ချင်တယ်၊ မမကြီးကိုပါ ခေါ်လာရမယ်”

Non-stop (မရပ်မနား) ဒရပ်ပင် သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောနေတတ်သော ဒီကလေးမလေး သူ့အစ်မကြီးနှင့် စရိုက်မတူတာကတော့ သေချာသည်။

မျက်လုံးအနက်ကလေးနှင့် အသားအဝါရောင်ပြေးသော ဖြူသည့်အရောင် ဆံပင်ဖျော့ဖျော့စင်းစင်း။ ဒါပဲ အစ်မနှင့် တူသည်။ ကျန်တာက . . .

“ဘုရားသခင်. . .”

စောပြည့်ဝန်းရင်ထဲ ဘုရားသခင်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တ၊လိုက်မိလေသည်။

“ဆရာမကြီးသာ လိုက်လာမယ်ဆိုရင် လပ်ကို ကျွန်တော် အပတ်စဉ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“တကယ်လား. . . ကတိပေးမလား”

“ပေးတယ်”

“ဒါဖြင့် တံဆိပ်နှိပ်မယ်၊ စာချုပ်ချုပ်မယ်”

ကလေးနှစ်ယောက် လက်ချောင်းလေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဦးသား ရယ်မောကြသောအခါ စောပြည့်ဝန်း၏မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

ရယ်လိုက်တော့ သူ့ရုပ်သွင်နှစ်ခုကို သူ့မြင်လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေးနှင့် မေးအလယ်တံညှိ တညှိ၌ ခွက်ဝင်သွားသော အချိုင့်လေး။

သူ့ကဲ့သို့ပင် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပါရှိနေသည်။

ဘုရားသခင် ပေးသော လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခုဆိုက ဒီလောက်တောင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူရသလား။

စောပြည့်ဝန်း၏ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်မှု သံစဉ်တီးဝိုင်းက အရှိန်အဟုန် မြင့်လာသည်။

အကြည့်ကို လွဲဖယ်ပြီး နော်အဲလာ ရှိနေမည့် ထမင်းစား ဆောင်သို့ သူ့လျှောက်ခွဲလိုက်လေသည်။

“အဲလာ”

“ဟုတ်. . . ဗိုလ်. . . ဆရာ”

နော်အဲလာ၏အကျင့်က ခုထက်ထိ မပျောက်နိုင်သေးချေ။

အင်းလေ. . . ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ဆိုတာ ဝေဒနာသည် တွေအတွက် ရှည်လျားလွန်းလှပေမယ့် သာမန်လူတွေအတွက်က တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ဆိုတာ ခဏလေးပင်။

“နှင့် ဇလပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိတာ ကြာပြီလား”

“ဆေးရုံမှာ လာပြီးအမှုထမ်းတဲ့နေ့ကမှ သိတာပါ ဆရာ”

“သူ့အစ်မကိုကော မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးဘူး. . . ကြားတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ချောတယ်၊ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ အပျိုကြီးမို့ ဇီဝကြောင်တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ ဆရာသိချင်ရင် ကျွန်မ ချက်ချင်းစုံစမ်းပေးပါမယ်”

“နေပါစေတော့”

စောပြည့်ဝန်းရင်ထဲ ကြည်နူးရိပ်တို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာလေပြီ။ ‘အပျိုကြီး’ တဲ့လား။

“ဟား..”

ရင်ထဲ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

သေချာပါတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးဦးစီးဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကိုကို။ ဟိုယခင်က မန်နေဂျာဦးကိုကို၊ ဇနီးက ဒေါ်လှနု။ ဒီလောက်အထိ တိုက်ဆိုင်စရာမရှိ။

“ဖိုးခွား”

“ဗျာ.. အပါး”

“အပါး ကိစ္စရှိလို့ မြိုင်ချောင်းကို သွားရမယ်”

သူ့ ဧည့်ခန်းကို ရောက်ရောက်ချင်း သားဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သားက အံ့အားသင့်သွားပုံရသလို မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ ဧည့်သည်တွေ ခေါ်လာတာကို မကျေနပ်လို့များလား။

“အပါးကလည်း.. ဧည့်သည်တွေ ပါလာတာကို ဧည့်မခံဘဲနဲ့”

“အဲလာ ရှိတာပဲ၊ အဲလာ..”

“ရှင်.. ဆရာ”

“ကလေးတွေကို နင်ကောင်းကောင်းပြုစုလိုက်ပါ”

“ဟုတ်..”

“ငါ မနက်ဖြန် ပြန်လာမယ်၊ အဲဒီအခါမှ မင်းတို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ကျေနပ်တော့နော် ဖိုးမူ”

အပါး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးရင် မပြင်တတ်သောစရိုက်ကို သိပြီးသားမို့ စောမိုးလျှံ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ထုံးစံအတိုင်း

အပါးကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်၌ သွားရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ရန်လိုစွာဖြင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ကြည့်နေလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကို မိုးလျှံအပါးကိုတစ်လှည့် မိုးလျှံကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ပြုံးကာ..

“အပါး သွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ မီးတို့ကို ဧည့်သည်လို သဘောမထားပါနဲ့၊ အန်တီအဲလာ ရှိတာပဲ”

စောပြည့်ဝန်း လေပ်ကိုကိုကို အားနာသောအပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါသွားမယ်၊ လိုတာရှိရင် အဲလာနဲ့ဖိုးခွားကို ပြောပါ၊ ပျော်ပျော်နေပါ မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အပါး”

အပါးတဲ့လား။ အပါးမဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့။ ခဲအိုတော်ရမှာ.. အဟား။

စောပြည့်ဝန်း မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး အပြုံးရိပ်တို့ ယှက်သန်းသွားပြီး ကျောခိုင်းပြီး သွက်လက်ကြံ့ခိုင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

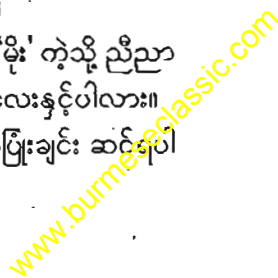
“အိုး..”

စောပြည့်ဝန်း၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း မှင်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လေပ်ကိုကိုမှာ သူ့မျက်ဝန်း၌ ထင်ဟပ်ကျန်ရစ်သော

အပါး၏အပြုံးရိပ်ကို အံ့ဩပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အပါးက ပြုံးလိုက်သည့်အခါ သူ့သား ‘မိုး’ ကဲ့သို့ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းဖွေးဖွေး မေးစေချိုင့်ခွက်လေးနှင့်ပါလား။

သူနှင့် ဒီသားအဖ ဘာကြောင့်များ အပြုံးချင်း ဆင်နာပါ

လိမ့်၊ ရှေးရေစက်တွေကြောင့်ပဲ ထင်ပါသည်။ နောက်တစ်နည်း ပြောနိုင်သေးသည်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့်ပဲဟု...။

အပါး... မိုး၏အပါးကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ရ သည်ကိုက သူ့နှလုံးအိမ်ကို နွေးထွေးစေသည်။

“မိုး...”

“ဘာလဲ”

“မိုးအပါးက မိုးပြောသလို လူ့ခွဲစာကြီး မဟုတ်ပါဘူး ချစ်ခင်စရာကောင်းပါတယ်”

“အင်း... ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတဲ့လူ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ထဲ ရှိသေးတယ်”

စောမိုးလျှံက ပြောလိုက်သည်ကို ဒေါ်နော်အဲလာက ကြား ဝင်ကာ...

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ကောင်လေးရယ်၊ ဆရာက သူ့ ဖီလင်နဲ့သူ နေတတ်လို့ပါ။ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး လက်အောက်ငယ် သားတွေအပေါ် ညှာတာတတ်ပါတယ်”

ဆရာတပည့်လို ဖြစ်နေဟန်တူသော နော်အဲလာသည် သူ့ဆရာကို ချစ်ကြောက်ရိုသေတတ်ကြောင်းကိုလည်း ဇလပ်ကိုတို့ ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးလျှံ၏အပါးကို ဒေါ်နော်အဲလာကဲ့သို့ ပင် သဘောထားမိလေသည်။

“ပြောတော့ဗျာ... ခင်ဗျားတို့အားလုံးကတော့ အပါးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် သူ လူဆိုးဖြစ်ရတယ်”

ဟု စောမိုးလျှံ မကျေမနပ် မြည်တွန်လိုက်လေတော့သည်။

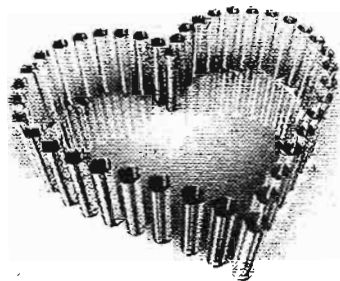
ဇလပ်ကိုကိုနှင့် နော်အဲလာက စောမိုးလျှံ၏ကျွမ်းကျင်မှု တို့ ကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“တကယ့် ကလေးဆိုးကြီးလို့ပဲ”

ဟုလည်း ဇလပ်ကိုကို မှတ်ချက်ပြုလိုက်လေသည်။

မြပုလဲခင်

အခန်း(၂၆)

“ဆရာမကြီး နေကောင်းရဲ့လားဗျာ၊ မျက်နှာက နီမြန်းနေတာပဲ၊ ပရက်ရှာများ တက်နေသလားလို့ပါ။ သွေးတိုးရှိသလား”

“အင်း... နည်းနည်းပါးပါးပါ”

“နေပူတယ်... အထဲထဲ ဝင်နေပါလား ဆရာမကြီးရယ် ဒေါက်တာသက်နှင်း၏ဂရုစိုက်နေမှုကို သတိပြုမိလိုက်တော့မှ တဖက်သား၏ဂရုစိုက်ခံ အခြေအနေကို မလိုလားသောကြောင့် သူပြောသည့်အတိုင်း စက်လှေ၏ဝမ်းအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လှေဦးက ရေများကို ခွဲကာ ဖြာစေသောကြောင့် လွင့်

သာသော ရေမှန်လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ၏ဖွဲ့တည်မှုကို နေရောင်ခြည်က လင်းလက်ပုံပိုးစေသည်။

လူ့ဘဝဇာတ်ခုံဆိုတာလည်း ဤကဲ့သို့ပါပဲလား၊ ကြမ္မာလှေဦးက ခွဲလိုက်လျှင် ဘဝရေလှိုင်းတို့ ခွဲဖြာပြီး သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးတည်ရှိကြပေမည်ပေါ့။

ဒေါက်တာပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ လှိုင်းဝယက် ထနေမှုက သယ်လိုမှ မငြိမ်းသတ်နိုင်ချေ။

“ဆရာဝန်ဆိုတော့ မြင်မြင်သမျှလူကို ကိုယ့်လူနာပဲ ထင်ဆတ်သလို မျက်နှာပြင်ပေါ် အရောင်လေး ပြောင်းလွဲသွားတာနဲ့ ရောဂါရဲ့ အရိပ်အယောင်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ရဲ့တာဝန်စည်းကမ်းအရ လူနာက ခွင့်မပြုရင် ကုသခွင့် မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဒေါက်တာသက်နှင်း၏သွယ်ဝိုက်သောစကားကြောင့် ဒေါ်တောက်ကိုကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ကျန်းမာနေ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာရောဂါဝေဒနာမှ မရှိပါဘူး”

သူ့အပြုံး မပီပြင်ဘူးဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ခြိမ်းနေသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင်း၏ တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချသံကို သူ့အကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင်း၏ရင်တွင်းကို သူ့ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်ခဲ့ရသည်။

အသက်အရွယ်အရရော အတွေ့အကြုံအရပါ ဆန့်ကျင်ဘက်

www.burmeseclassic.com

ဘက်က မိမိအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိမရှိဆိုတာကို အလိုအလျောက် သိမြင်တတ်သော ဝမ်းတွင်းပါပညာကို မိန်းမသားအချို့က သိရှိကြလေသည်။

ရွှေလျားနေသော တိမ်တိုက်တို့နည်းတူ ဒေါက်တာသက်နှင့်၏နှလုံးသားသည်လည်း လှုပ်ခတ်ရွှေ့လျားနေလေပြီ။ တိမ်ပန်းချီ ပုံရိပ်ဆင်ချင်သလို နှလုံးသားပုံရိပ်၌ သူ့အား ထည့်သွင်းစီရင်ချင်နေပြီကို ရိပ်စားမိသောကြောင့်. . .

“ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ”

“အငယ်လေး. . . အင်း. . . ငယ်လေး၊ အငယ်မဆိုတာ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ချစ်စနိုးအမည်လေးပါ။ လေပ”

“အငယ်လေးလို့ ခေါ်တာလေး နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်”

ဒေါက်တာသက်နှင့်က စကားဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . အငယ်လေးရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ ဒေါက်တာ၊ သူက သိပ်ကို ကလေးဆန်ပါတယ်”

“အလုပ်ခွင် ရောက်တော့လည်း လူကြီးဖြစ်လာပါတယ် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ စေတနာနဲ့ ဝါသနာက သူ့ကို အကောင်းဆုံးအထောက်အကူ ပေးနေပါတယ်၊ တော်ရှာပါတယ်၊ တစ်ခါလောက်တော့ လေ့လာကြည့်ပါလား”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုရင်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားရလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ လေပကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်

ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာပဲ။

“ကျွန်မမှာ အဲဒီလောက် အချိန်တွေ မရှိပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာပဲ အနီးကပ် သွန်သင်ပေးပါလို့ ကျွန်မ ထပ်မံအပ်နှံပါတယ်”

ဒေါက်တာသက်နှင့် ရင်ထဲကလည်း အလိုလို သိနေသည်။ ဒီဆရာမကြီးကလည်း အဖွေးမြင် အပင်သိပုံရသည်။ သူ့ထံဦးတည်လာမည့်မြားဦးကို လမ်းလွှဲပေးနေပြန်ပါပြီ။

“ဒီနေရာ ကျွန်းစုတွေ အရမ်းများတာပဲနော်”

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ခပ်တွေတွေ စူးစိုက်ကြည့်မှုကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ငေးမောကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ဘိတ်ကျွန်းစု(မြိတ်ကျွန်းစု) ဆိုတော့ ချားမှာပေါ့၊ စက်လှေတွေလည်း များတယ်”

“ခု ကျွန်မတို့ သွားနေတာက ကျွန်းသူငယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မရောက်နိုင်သေးဘူးလား ဒေါက်တာ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲက မီးတောက်မီးလျှံက ငြိမ်းဖို့ နေနေသာသာ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာလေပြီ၊ ရင်တွင်း ကလီစာများကို ကျွမ်းလောင်စေလောက်သည်။

ရင်ထဲ တမြေမြေ ပူလောင်မှုကြောင့် အပြုံးကို ဖန်တီးရတာလည်း မောပြီ။

နာမည်တော့ မသိပါ။ လူကိုတော့ သိနေခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲက ဓါတ်ပုံကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မူးဝေ လဲပြိုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရ

www.burmeseclassic.com

သည်။

ချက်ချင်းတော့ ထိုလူက မှတ်မိပုံ မရချေ။

နောက်တော့ နာမည်နှင့်လူ့ဆက်စပ်တွေးမိသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ကျွန်းသူငယ်ကို လိုက်ရန် ကူးတို့ဆိပ်အထိ ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်ဆင်းကာ ကျွန်းသူငယ်ကို သွားဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

စောဒီးတဲ့။ တစ်ချိန်က တောတွင်းတစ်နေရာက(K.N.U) တပ်ခွဲတစ်စု၏ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသော စောပြည့်ဝန်း၏ကိုယ်ရံတော်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလဲ အမြဲစောင့်ကြည့်ပေးခဲ့သူပေပဲ။

ဦးစောဒီးက ဒေါက်တာသက်နှင့်ကြောင့် နှုတ်မှ ဘာစကားမှ မကျွံဘဲ လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်တို့ကို ချက်ချင်းပင် လိုက်လံလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ ဆိပ်ကမ်း၌ပင် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဆရာမကြီး”

“ရှင်...”

ရင်ထဲ မီးတောက်မီးလျှံ၏ငြိမ်းသတ်မှုကို မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့်အဆုံး အတွေးရေယဉ်ကြော မျောပါနေစဉ် ဒေါက်တာသက်နှင့်က အသံပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆရာမကြီးကို အားမရဘူး၊ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာများ ရှိနေပါသလဲ၊ ကုစားရ ခက်နေရင် ကျွန်တော့်ကို ဖျှံဝေတိုင်ပင်ပါလားဗျာ၊ ရိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ဆရာမကြီးကို ကြည့်ရတာ လဲပြိုတော့မယ့်သဏ္ဍာန်မျိုး ပေါက်နေလို့ပါ”

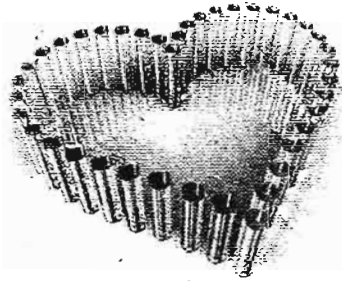
ဟီးကနဲ ချက်က ဟစ်အော်ငိုကြွေးလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။ ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက် မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲဖို့ရာ တာစူနေပြီ။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော် ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသော ဝေဒနာက အလေ့အကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ ဘာမှမဟုတ်သလိုပင်။

“ဆရာဝန်ပီပီ မြင်သမျှကို လူနာလို့ပဲ ထင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာစကား မှန်နေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြီးယောင်သန်းကာ ဖြေလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲ စူးစူး ခူရှ နာကျင်လိုက်ပါဘိ။

အခန်း(၂၇)

“စောဒီး... ပြော”

“ဗိုလ်ကြီး... ဗိုလ်ကြီးရဲ့ဆရာမူ အိမ်ကို ရောက်လာတယ်”

“ဟင်...”

“ခုပဲ ဆိပ်ကမ်းကနေ စက်လှေနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတို့ဆီ ထွက်လာပြီ”

စောဒီး၏ နှုတ်ကျိုးနေသော ဗိုလ်ကြီးကိုတော့ ပြင်မရဘဲ ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒီအတိုင်းပဲ လွတ်ထားလိုက်သည်။ အယူမှားလက်နက်ကိုင် အမှောင်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းရင်း ပြည်သူတွေ

ဒုက္ခပေးခဲ့သမျှတို့ကို အမြင်မှန်ရပြီး အခြေအနေပေးသည်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ယူကာ အလင်းနယ်ပယ်သို့ ရောက်ပြီး ကောင်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကာ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

ပြည်သူတွေအတွက် အတိတ်ကြွေးကို ပေးဆပ်နေပြီ။ သို့သော် သူ့ကို တပည့်တပန်းဟောင်းများက ဗိုလ်ကြီးဟု ခေါ်ပြီး အရိုအသေ ပေးသည်ကိုပင် သူမကြိုက်တော့။ သာမန်ပြည်သူထဲက ပြည်သူဘဝနှင့် တိုင်းပြည်ကို ကျရာနေရာက အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သည်။ ပေးဆပ်ခဲ့သည်။

သို့သော် နှလုံးသားထောင့် တစ်နေရာက အမြဲတေလေးတတော့ သူ့ဘဝကြီးကို အထီးကျန်အောင် ဆက်လက်ပို့ဆောင်ပေးနေဆဲပင်။

“ဘာ...”

“နံပါတ်သုံးမိုးလျှံနဲ့ပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူပါသေးသလဲ”

“မြိုင်ချောင်းက ဆေးရုံအုပ်ကြီး”

“အိုး... ဒါပဲလား၊ မင်းကို မှတ်မိသွားသလား၊ ဘာတွေပြောသွားသေးသလဲ”

တောဘုရင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကျားကြီး၏အသည်းက ထည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြွေလုလုဖြစ်တတ်သေးသည်ပဲ။

ဒရစ်ပဲ သူ့မေးခွန်းများကို စောဒီးကလည်း တစ်ခုမကျန် ပြောပေးရှာလေသည်။

“မှတ်မိပုံ ရပေမယ့် ဘေးလူပါတော့ ဘာမှမပြောသွားပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေမှန်း မသိတော့”

www.burmeseclassic.com

ဘာမှမမေးလိုက်ပါဘူး ဝိုင်းကြီး”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းတာဝန်ကျေထွယ်၊ မောင်ညို . . . မိုးလျှံသုံးကို ကြည့်စမ်း၊ တွေ့တာနဲ့ အဲဒီစက်လှေနား ကပ်ပြီးလိုက် သွား”

“ဟုတ် . . .”

ကျားကြီး၏ရင်အစုံ တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေလေပြီ၊ မြိုင်ချောင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့တူ။ သူတို့ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲ။ ဪ . . . ကလေးမရဲ့ဆေးရုံအုပ်ကြီးပေပဲ။ ကလေးမဆီကို ဆရာမူ လိုက် အလာမှာ မတွေ့လို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး အကူအညီနဲ့ တဆင့်စီ စုံစမ်း ရောက်လာတာပဲဖြစ်မည်။

ဟု ဆက်စပ်တွေးရင်း သူ့ဖာသာသူ ကောက်ချက်ချကာ ပျော်မြူးသွားလေသည်။ အပျိုကြီး ဇီဇာကြောင်တယ်တဲ့လား အဟား . . . အဲလာ ပြောတာ မှန်မှာပါ။

စောပြည့်ဝန်း ပြီးယောင်သန်းသွားလေသည်။ သို့သော် တောတွင်း ကျင့်သားရခဲ့သော သူ့မျက်ဝန်းက သိမ်းငှက်အသွား ဖြန့်ကျက်ကြည့်တော့ ပင်လယ်ပြာပြာ တစ်နေရာက မိုးလျှံသုံး စက်လှေကို သွားတွေ့လိုက်လေသည်။

ရင်ထဲ လက်နက်ကြီးတို့ ပေါက်ကွဲလေပြီ။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . သူတို့၊ ဝိုက်ပြီးပြန်ကွေ့၊ ဘေးက ခုန် လိုက်”

ကပ်လိုက်လျှင် လှေဦးခွဲလှိုင်းဂယက်တို့၏ ဒဏ်ကြောင့် မိုးလျှံသုံးလှေလူးသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

ရေကြောက်သော ဆရာမူလေး ရင်ထိတ်ကာ မိုးကြောင့်

သွားမှာကို မလိုလား။

စက်လှေပေါင်းမိုးအောက်က လိုက်လာလေသည်ထင်။

ဆရာမူလေး၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူး။ ဇလပ်ကိုတို့ဆိုတဲ့ ညီမလေးနဲ့ ဆက်နွယ်မှု ကြောင့် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်မှာပါ။

ရင်ထဲ ပူတစ်လှည့် နွေးတစ်လှည့်နှင့် ဝေဒနာအစုစုကို ခံစားရင်း စောပြည့်ဝန်းသည် မိုးလျှံသုံးစက်လှေကို မမှိတ်မသုန် စူးစမ်းကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

သူ့ပိုင် စက်လှေများစွာရှိသည်။

ထိုစက်လှေများကို မိုးလျှံဟုသာ အမည်ပေးပြီး အမှတ်စဉ် များ တပ်ခဲ့လေသည်။

သူ့ရဲ့မျိုးဆက်က ဒီကောင်လေးပဲ ရှိသည်ကိုး။ တောတွင်း

တစ်နေရာ သောက်စားမူးယစ်ရင်း ဆရာမူလေးကို လွမ်းသမျှ ယစ် ခန္ဓာရည်နှင့် အသည်းကို စိမ်ကာ ကုစားခဲ့ပါသော်လည်း မူးတာက တောတစ်ခြား၊ ရင်နှင့်အောင် လွမ်းရသည်က တစ်ခြားဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။

ထိုကြားထဲ သူ့ကို တစ်ဖက်သက် ချစ်နေခဲ့သော ရဲ့မေ

အိမ်အယ်စတာအား မူးမူးနှင့် ဆရာမူလေးအမှတ်နှင့် အမြင်အာရုံ ထွေပြား ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်အပြည်နှင့် ဆက်ရက်မလေး ညီဝါ မှားညားမိလေသည်။

ကိုယ်က ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့လည်း ငယ်သားအပေါ်

သူ့လွန်သောအမှားကို တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ အယ်စတာကိုယ်ဝန်ထုတ်

www.burmeseclassic.com

နော်အဲလာ အကူအညီနှင့် မွေးစဉ်မှာပဲ သားလည်း လူ့လောက ရောက်၊ အယ်စတာလည်း တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဝေဒနာ ဒုက္ခဆို က လွန်မြောက်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံရှိ အဖဘုရားသခင် အခေါ် တော် ရှိသည့်အတိုင်း ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သားမိုးလျှံကို နော်အဲလာနှင့် စောဒီးလက်ဝယ် အပ်ပြီး သူနှင့် ဝေးရာမှာ ထားခဲ့သည်။ သူတို့လူမျိုး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ငါ အယူဝါဒမှိုင်းထဲ နောက်ထပ်ဆယ်နှစ်ခန့် နစ်မြောမှိုင်းမိခဲ့လေ သည်။

စောဒီးက အရင်လက်နက်ချ အလင်းဝင်အသွား၌ စောမိုး လျှံလေးကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

မှုန်ရီဝေနေသော သူ့ခေါင်းထဲ အယူဝါဒစွဲတွေ ကွယ် ပျောက်ပြီး နိုင်ငံတော်၏စေတနာအမှန်ကို သိလာတော့ လက်နက် နှိငြိမ်းချမ်းရေး လဲလှယ်ကာ အလင်းကမ္ဘာသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေ သည်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ အလင်းရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် နှလုံးသားကတော့ အစွဲအလန်းတည်းဟူသော အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူ လှနတ်သမီး စေတန်လေး၏အချစ်နွဲ့မှု ရုန်းထွက်မရသည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင်။

“ဆရာမူရယ် . . . အပျိုကြီးတဲ့လား၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုတဲ့လားကွယ်၊ ဟား . . . ဖဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်၊ သားတော်နဲ့ ဆရာမူ လေးရဲ့ဆုံစည်းခွင့်ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ”

စောပြည့်ဝန်း ရင်တွင်း သာယာကြည်နူးရိပ်များ ဖွဲ့တည်

ကြောင့် တောင်းဆိုတွေပင် ချွေနေမိလေပြီ။

စက်လှေမောင်းရင်းမှ မောင်ညိုက သူတို့၏သူဌေးကို

ကြည့်မိလေသည်။

သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတွေ့ခဲ့ဖူးသော အပြုံးရိပ်တို့ ထို သူဌေး၏မျက်နှာပြင်မှာ အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရှိနေရလေပြီ။

“ဗုဒ္ဓေါ့ . . . သံမဏီလူသားကြီးမှာ ခံစားချက်တို့ ရှိပေ သားပဲ၊ မြင်ရခဲတဲ့အပြုံးပဲ၊ ငါကံကောင်းပြီထင်တယ် . . . ထီထိုးဦးမှ”

ဟဲ့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးကာ မောင်ညိုလည်း ကျေနပ် သွားလေသည်။

“မောင်ညို”

“ဗျာ . . . သူဌေး”

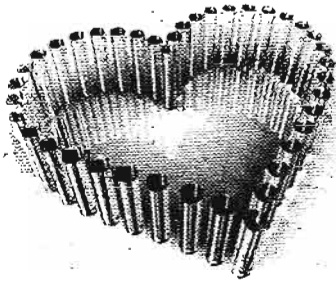
“ဟိုစက်လှေကို ကျော်ပြီး သူငယ်ဆိပ်ကို အရင်ကပ်နှင့်ရ အောင်”

“ဟုတ် . . .”

စောပြည့်ဝန်း ရင်လှိုင်းတို့ တသိမ့်သိမ့် ခုန်လျက်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၈)

စက်လှေက ရပ်သွားပြီ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုတို့ လှေဝမ်းထဲကအထ လှေ ရုတ်တရက် အလူးတွင် . . .

ဘေးနံရံကို ကိုင်ကာ ထိန်းထားလိုက်သည်။ ဒေါက်တာသက်နှင့် ရင်ခွင်ထဲတော့ အရောက်မခံနိုင်။ ဒေါက်တာသက်နှင့် ကလည်း စိုးရိမ်တကြီး . . .

“ရရဲ့လား ဆရာမကြီး”

“ရ . . . ဟင် . . . ဗိုလ်ကြီး”

တွေ့ရလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေလျက် ယခုလို မြန်မြန်

ဆန်ဆန် မိမိလှေပေါ်အထိ တက်ကြိုသော စောပြည့်ဝန်းကို မြင်လိုက်တော့မှ . . .

နှင်းဆီငုံလွှာ နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွှာက တမ်းတမ်းတတ အာမေဇိုတ်ကလေး ထွက်လာသည်။

မျက်ဝန်းတို့က မျက်ရည်ပုလဲဥတို့ တွဲခဲ့လာသည်။

“ဆရာမူ . . .”

လူကြမ်းကြီး ကျားဘုရင်ကြီး၏အံ့ပုန်းခံစားချက်တို့က ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

နှလုံးသား အက်ကွဲကြေမွနေသော အသံဖြင့် ‘ဆရာမူ’ ဟု ခေါ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲအသွင်း။

ဆရာမူဟု အခေါ်ခံခဲ့ရသော ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ တမ်းတလွမ်းမောခဲ့ရသမျှတို့ကလည်း ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် ဆွဲယူရစ်ပတ်ယူငင်သော သန်မာသော လက်မောင်းနှစ်ဖက်၏ အောက် ရင်ခွင်ဝပ်ကျင်းကြီး၌ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငို။

အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို ဘုမသိဘမသိ ငေးကြည့်ရင်း ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ မပွင့်မိမှာပင် ကြွေကျသွားသော အချစ်ပန်းကို နှမော့တသဖြစ်ရာက အလိုက်တသိ ကျောခိုင်းပြီး စက်လှေပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်။

ဩော် . . . ငယ်ချစ်ဟောင်းတွေ ထင်ပါရဲ့၊ မပြောင်းလဲသော၊ ဟောင်းမသွားသောအချစ်တွေဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေများ ရှိခဲ့ပါလိမ့်။

ဒါကြောင့်လည်း ချောမောလှပပြီး ကျက်သရေရှိသော အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိအောင် ရုပ်ခန္ဓာအဆင်းအပြင် ဂုဏ်အရေ

အရည်အချင်းပါ ရှိသော ဆရာမကြီးဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဒီအသက်
အရွယ်အထိ ကုန်ကြွေးတစ်ခွဲသားနှင့် အပျိုကြီးမမ လုပ်နေခဲ့တာကိုး။

အင်း... လောကကြီးက စိန်ကဲ၊ ကျောက်ကဲထက် လူကဲ
က ခတ်ရခက်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပေစွတကား။

ဂုဏ်ပကာသနဟူသော ခြုံလွှာ၏အောက်မှာလည်း
လူမသိ သူမသိ ကွယ်ဝှက်တိမ်မြုပ်ထားသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ
များစွာရှိပေမည်ဆိုတာ။

ဟူး... ဒါကြောင့် ဆရာမကြီး၏မျက်လုံးများက သူ့
အကြည့်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာကိုး။

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ ဆေးပညာ ရောဂါပေဒ အသိများ
ကိုသာ ရိုက်သွင်းခဲ့သောဦးနှောက်က ဘဝက ပေးသော ပတ်ဝန်း
ကျင်က ပေးသော အချစ်ဒဿန၏လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း တွေ့မြင်ကာ လူမှုရေးနယ်ပယ်၏ သံဝေဂ အသိတစ်ခု
ကို တွေ့မြင်လက်ခံယူလိုက်ရလေပြီ။

ဟော...။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာကြိုသော အုပ်စုတစ်စုကို လှမ်းတွေ့
လိုက်ရသည်။

သူ့ဂျူနီယာ ဒေါက်တာလေဝပ်ကိုကိုနှင့် ကောင်ကလေး။
စစ္စတာ နော်အဲလား၊ ပြီးတော့ နှာ့စ်မသီတာတို့ဖြစ်သည်။

ကောင်ကလေး တနည်းအားဖြင့် ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့်
နှင်းဆီခိုင်လေး၏ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဖြစ်ဟန်တူသော ဦးစောဒီး
က အကြောင်းကြားလိုက်တာပဲဖြစ်မည်။ သူတို့ကို လာကြိုနေကြ
သည်။

“ဆရာ... မမကြီးကော မပါဘူးလား”

သူ့ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသည်နှင့် လေလံကိုကိုက
အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်လေသည်။

ထို့အတူ...။

“အပါးကော...။”

ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်လေးကလည်း အမေး။
မေးခွန်းနှစ်ခုက သံပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့်အတွက်ကတော့ ဖြေစရာ တစ်ခု
တည်းပါ။

“စက်လှေပေါ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းမလာကြသေးတာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ကောင်ကလေးနှင့် သူ့ဂျူနီယာက အတိုင်အဖောက် ညီ
နေသည်။ သူကလည်း ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ရသော နှလုံးသား
ကြောင့် ဘုဘောက်ကျချင်နေပြီပို့...။

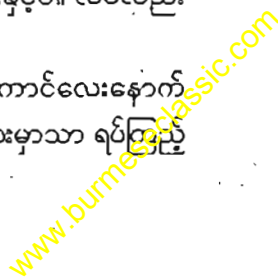
“သိချင်ရင် သွားကြည့်ကြ”

ကောင်လေးတို့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်သွားကြ
သည်။

နောက်မှ ကောင်လေးက...။

“အန်တီ... ဒေါက်တာကို ခေါ်သွားနှင့်ပါ။ လပ်လည်း
လိုက်သွားလေ၊ ကျွန်တော်သွားကြိုလိုက်မယ်”

ရေကြောက်သော လေလံကိုကိုက ကောင်လေးနောက်
ခလိုက်တော့။ ရေလွတ်ရာ သဲသောင်ကမ်းနံဘေးမှာသာ ရပ်ကြည့်

ကာ ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဆရာ နေပူတယ် . . . သွားနှင့်မလား”

“နေရိပ်က စောင့်ကြတာပေါ့”

ကောင်ကလေး မိုးလျှံသုံးစက်လှေဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။

စက်လှေပေါ်မှ လူကြီးဆင်းလာသည်။ နောက် ဆရာမကြီးကို စွေ့ကနဲ ပွေ့ကာ ရေထဲ ဖြတ်ကျော်လာလေသည်။

ကောင်ကလေး ရေထဲ ရိပ်ကာ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးများက အရပ်မြင့် ခန္ဓာကိုယ် ခန့်ခန့် ထည်ထည် ပုရိသနှင့် သူ၏ရင်ခွင်ထဲက နွဲ့နှောင်းသွေ့ပြောင်းသော ကုတ္တိယတို့ထံသို့ စုပြုံရောက်နေသည်။

ကုတ္တိယက သူ့အရှက်သည်းသောမျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း စတော်ဗယ်ရီရောင် ပြေးနေလေသည်။

ပုရိသကြီး၏မျက်နှာကတော့ ဤကမ္ဘာတွင် သူ့လောက် ကံကောင်းမည့်သူ မရှိသည့်အလား ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်လွှမ်းသောမျက်နှာနှင့် . . .

“အပါး . . .”

ရေလွတ်ရာသို့ ရောက်သည်နှင့် . . .

“လွတ်”

ဟု ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုက ရုန်းတော့ စောပြည့်ဝန်း သတိဝင်ကာ ခြောက်သွေ့ရာ သဲသောင်ပြင်လေး၌ ချပေးလိုက်သည်မှာ ညင်ညင်သာသာလေး။

ရေထဲမှ သူတို့နှင့် တောက်လျှောက်လိုက်ပါလာသော စောမိုးလျှံ။

“အပါးနဲ့ လေပ်မမကြီးက အယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပါ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

မိမိအစ်နေသောမျက်ဝန်းက ကြေကွဲမိုးပွင့်တို့ ချွေချထားပြီး မှန်း သိသာလေသည်။

စူးစမ်းသောမျက်ဝန်းများကို ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော စောပြည့်ဝန်းက ရင်ဆိုင်ကာ . . .

“နည့်သည်တွေ နားရအောင် အိမ်ကို တစ်ခါတည်း သွားကြမယ်၊ ဖိုးခွား ကားပေါ် ခေါ်ခဲ့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီး ထင်တယ်၊ အသက်ကြီးပြီ ထင်တာ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာကို ကျွန်တော် စောပြည့်ဝန်းပါ”

ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဖာန်ပန်အပြည့်အဝနှင့် သူ့အား တမ်းပေးလာသောလက်ကို ဒေါက်တာသက်နှင့် တလေးတစားပင် ပြန်ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရင်း . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ဒေါက်တာသက်နှင့်ပါ၊ ဦးစောပြည့်ဝန်းသတင်းကို ကြားဖူးပါတယ်၊ ခုလိုတွေ ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဒေါက်တာသက်နှင့်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ် . . .

“မိုး . . . ဘာတွေလဲ”

“နိုး . . . ကျွန်တော်လည်း နားမလည်တော့ဘူး”

လူငယ်နှစ်ဦး၏ခေါင်းချင်းဆိုင် တွတ်ထိုးမှု ရင်းနှီးမှု အနေ

www.burmeseclassic.com

အထားကို ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသူ ဒေါက်တာပိတောက်ကိုကိုက
လေပ်ကိုကိုအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး လက်ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲကာ . .

“ကျွန်မတို့ မလိုက်တော့ဘူး . . . ပြန်တော့မယ်”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုက ထိန်းမရချေ။

အမူအယာများ ပျက်ယွင်းလျက်ရှိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာမ၊ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ အေးအေး
ဆေးဆေး ပြောကြပါ။ ကျုပ်လည်း ဆရာမကို ပြောစရာစကားတွေ
ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ဆရာမကြီး၊ ဦးစောပြည့်ဝန်း ပြောတာ မှန်
ပါတယ်။ ဆရာမကြီးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေတယ်”

ဒေါက်တာသတ်နှင်းက ကြားဝင်ထောက်ခံပေးလိုက်
သည်။

စောပြည့်ဝန်းက ဒေါက်တာသတ်နှင်းကို ကျေးဇူးတင်
သောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်နော်အဲလာကလည်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ပင်လယ်စာတွေ ဖွယ်ဖွယ်
ရာရာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ နေ့လည်စာကိုလည်း
သုံးဆောင်ပါဦး၊ ကလေးတွေလည်း ဆာနေကြပြီ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပင့်သက်ကို ရွိုက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ
မှာ ကလိစာတို့ ပြောင်းဆန်နေအောင် လှုပ်ရှားသွားရလေသည်။

လူကြားထဲမှာပင် တမ်းတလွမ်းမောခဲ့ရသော စောပြည့်
ဝန်း မျက်နှာကို ခိုးအကြည့် မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့ မလွဲဖယ်ဘဲ . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ခဏတဖြုတ်တော့ နားကြတာပေါ့
သွားရမှာ ဝေးသလား”

“ကားနဲ့ဆိုတော့ နီးပါတယ်”

ခရီးကြမ်း သုံးနိုင်သော Surf ကားကို ပူးပူးကပ်ကပ် စီး
သည်။ ရှေ့ခန်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးကို ဦးစားပေးတင်ပြီး အလယ်ခန်း
၌ ဆရာမကြီး အလယ်ထားပြီး စောပြည့်ဝန်းနှင့် လေပ်ကိုကိုက
တစ်ဖက်တစ်ချက်။ နောက်ခန်း၌ ဒေါ်နော်အဲလာနှင့် မသိတာ။

“မမကြီးလက်တွေက အေးစန့်နေတာပဲ”

လေပ်ကိုကိုက မမကြီး စိတ်တို စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်နေ
သည်။ မမကြီးကို ခွင့်မတောင်းဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ကျွန်းသူငယ်
ကို လာခွဲမိသည့်အပြစ်က မသေးချေ။ ငယ်ကြောက်၊ ချစ်ကြောက်
ရှိသေ ဖြစ်ရသောကြောင့် မျက်နှာချိုသွေးရန် ကြိုးစားသည်။

“ကိုယ်ကော ပူလား”

“နေကောင်းပါတယ် . . . ငယ်လေးကို အရမ်းစိတ်ပူလို့ပါ။
မပြောမဆိုနဲ့ ခရီးထွက်သွားခဲ့တာကို . . . နောက်ပြီး . . .”

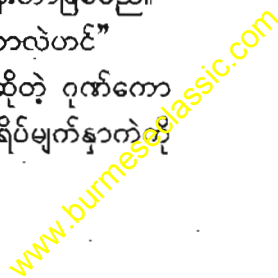
သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ ဟူသောစကားက ပြောမထွက်
ပါချေ။

သူစိမ်းတွေဆို ပို၍တော်သေးသည်ဟုပဲ ပြောရမလား။
အခြေအနေတွေက သပွတ်အူသဖွယ် ရှုပ်ထွေးနေသည်
တိုး။

ကလေးတွေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အခြေအနေကို အချိန်မီ
အုပ်မိတာကပဲ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးလွန်းတာဖြစ်မည်။

“မမကြီးနဲ့အပါးက ဘယ်တုန်းက သိတာလဲဟင်”

လေပ်ကိုကိုက အခုချိန်မှာ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကော
သာကော သတိမရ။ သူ့အစ်မကြီး၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ့တို့

ကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ် မေးနေလေသည်။

“ကြာ. . ကြာပါပြီ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ရင်ထဲ လက်ရှိအနေအထားကို မေ့ပျောက်ပြီး အတိတ်လွင်ပြင်ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသော အခါ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသော ဆူးတစ်ချောင်း၏နစ်ဝင်မှုကြောင့် စူးစူး ရှရှ နာကျင်သွားလေသည်။

အတိတ်ကို ပြည်ဖူးကား ချခဲ့သော ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်ပြရ လျှင် သူ့အပေါ် လေဝ် မည်ကဲ့သို့များ မြင်လေမည်နည်း။

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စောပြည့်ဝန်း သူ့ဆရာမလေးကို ခိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းနှင့်အတူ စကားတွေ တသီကြီး စာစီနေမိ သည်။

လူကြမ်းကြီး၏နှုတ်ကြမ်းမှ စကားလုံးလှလှလေးတွေ ထွက် နိုင်ပါ့မလား။

အပျိုစင် ဆရာမကြီးနှင့် မုဆိုးဖို သားတစ်ယောက်အဖေ သူနှင့် ထိုက်တန်ပါ့မလား။

ဆရာမလေး. . . ခုတော့ ဆရာမကြီးပေါ့၊ သူ့ရဲ့ဂုဏ် သြီးနှိမ်းသွားနိုင်သလား။ ချစ်ရာမရောက် နှစ်ရာလည်း ရောက်နိုင် သည်။

စောစောက ရေကြောက်သော ဆရာမကို ယခင်တုန်းက လိုပင် သူ့ပွေ့ချိခဲ့မိသည်။ ဆရာမ၏အရှက်သိပ်သည်းသောမျက်နှာ လေးကြောင့် သူ့ရင်အစုံ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ရလေသည်။

ခုလည်း ကြေကွဲရိပ်တို့ တန်ဆာဆင်မှုကြောင့် ပြိုမလိုဇို

ဖြစ်နေသော ဆရာမလေး၏မျက်နှာကို မြတ်နိုးတမ်းတခြင်းများစွာ နဲ့ ခိုးကြည့်ရင်း ပင့်သက် တိတ်တခိုး ချလိုက်မိလေသည်။

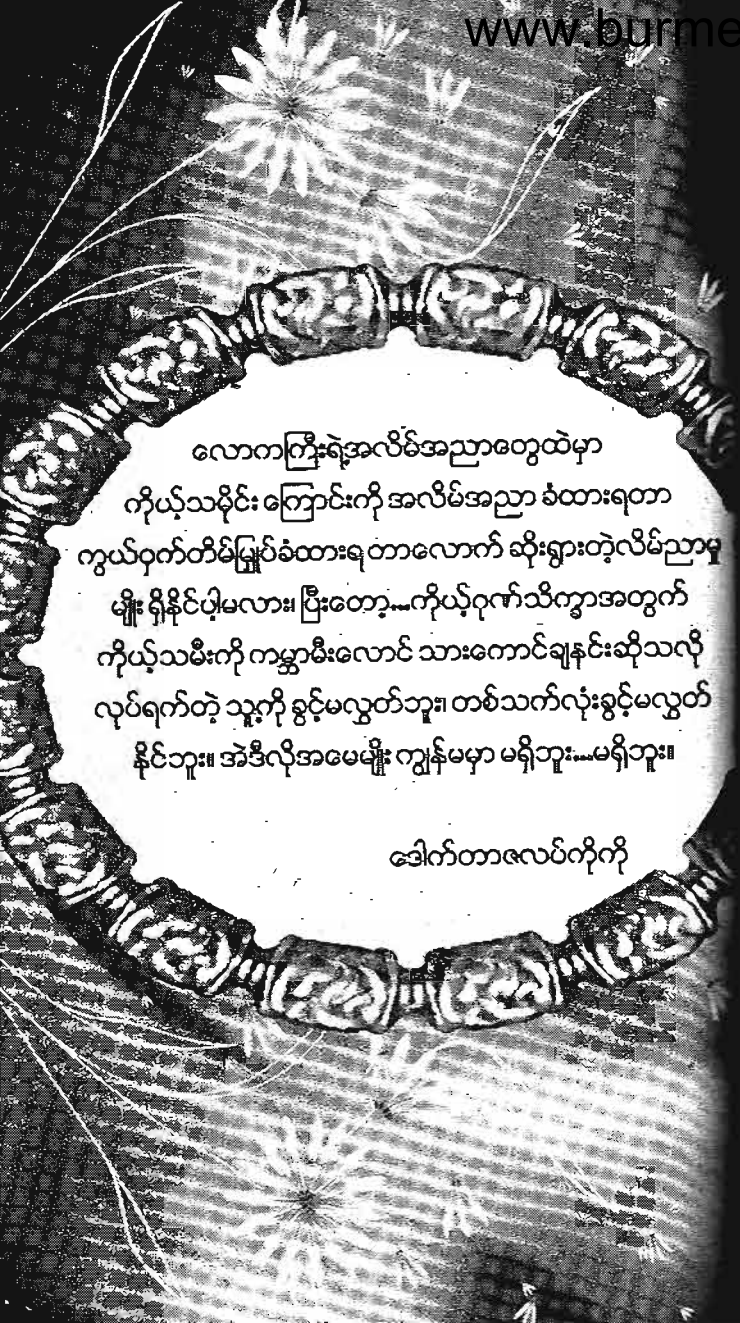
ကားတွင်းရှိ လူများ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ လူမှုရေးစည်းကမ်းအရ ဦးစောပြည့်ဝန်းနှင့် ဒေါ်ပိတောက် ကိုကို၏ဆက်နွယ်မှုကို ထပ်မမေးကြပေမယ့် သိလိုနေကြပြီး အတွေး ခန့်မှန်းခြေတို့ဖြင့် ရမ်းသမ်းလျက်. . . ။

www.burmeseclassic.com

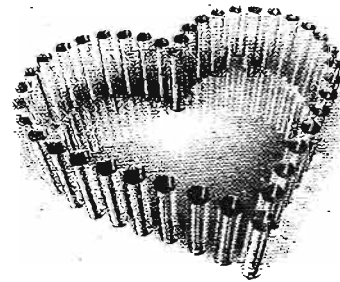

အိုင်း (၄)

လောကကြီးရဲ့အလိမ်အညာတွေထဲမှာ
 ကိုယ့်သခိုင်းကြောင်းကို အလိမ်အညာ ခံထားရတာ
 ကွယ်ဝှက်တိမ်မြုပ်ခံထားရတာလောက် ဆိုးရွားတဲ့လိမ်ညာမှု
 မျိုးရှိနိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့...ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်
 ကိုယ့်သမီးကို ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချုန်းဆိုသလို
 လုပ်ရက်တဲ့ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးခွင့်မလွှတ်
 နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုအမေမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး...မရှိဘူး။

ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို

အခန်း(၂၉)

“မမကြီး... ပြောလေ”
 သိသင့်သိထိုက်တဲ့လူဟာ နှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း
 အရေးကြီးဆုံးက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလေသည်။
 သူတစ်ယောက်တည်းကို ဖွင့်ချလိုက်လျှင် နောက်ဆက်တွဲ
 အခြေအနေများကို သူကပဲ ဆုံးဖြတ်သွားပေလိမ့်မည်။
 “ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့မယ် ဆရာ”
 “ပြင်လေ... ဆရာမူတို့ ဆာရောပေါ့”
 ထိလိုက်လျှင် ကြွေသွားမှာကိုစိုး၊ နေထိလျှင် နွမ်းသွားမှာ
 စိုးသလို ကိုယ်မြတ်နိုးသောပန်းကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်

ကြည့်သလိုမျိုး စောပြည့်ဝန်းကလည်း ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို ငေးလျက်။

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း ဧည့်သည်ပမာ ဦးစားဖေးခံနေရသော ဒေါက်တာသက်နှင့်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းအလှကိုသာ စိတ်ဝင်စားသယောင်ယောင် ပြုနေရပေမယ့် သူ့အာရုံက စောပြည့်ဝန်းတို့သားအဖနှင့် ဆရာမကြီးတို့ ညီအစ်မဆီ၌သာ။

“ခဏနော် . . . ကျွန်မနဲ့လေပ် တစ်နေရာရာမှာ စကားသွားပြောခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပြီလေ”

ဦးစောပြည့်ဝန်း ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

စောမိုးလျှံက လူကြီးတွေကို နားမလည်။ လိုက်ကြည့်ရင်း ဦးနှောက်တွေ ခြောက်နေပြီ။

သို့သော် သူ့နားလည်တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

အပါးရင်ထဲက အမြဲတေအချစ် ရှိနေသည်ဆိုတာ ထိုအချစ်က ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု . . .

“ကျွန်တော်လာရင် နေတဲ့အခန်းမှာ ပြောကြပါလား၊ အပြင်မှာ လေစိမ်းတွေ တိုက်တော့ လပ်အသားတွေ မည်းကုန်ဦးမယ်”

စောမိုးလျှံ၏ဂရုစိုက်မှုနှင့် လပ်ဟု သုံးစွဲလိုက်မှုကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို သွေးပြောင်းပြန်စီးသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ရင်ထဲလည်း ဘုရားတ၊မိသလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဒါဖြင့် မိုးလိုက်ပို့ပေး”

‘မိုး’ တဲ့လား။ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာ ဘယ်အထိ ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘုရား . . . ဘုရား။ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ ခုခေတ် ကလေးတွေ၏ရင်းနှီးမြန်း၊ ချစ်လွယ်၊ မုန်းလွယ်မှုဟာ ဒီလောက်အထိ မမြန်ဆန်ပါစေနဲ့။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ကြိတ်ကာ ဆုတောင်းရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် လေပ်လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲဆုတ်ကာ စောမိုးလျှံ အိပ်ခန်းသို့ လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဆရာမကြီးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြပါ”

စောမိုးလျှံ တံခါးလေး အသာစေ့ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ပြင်ပဧည့်ခန်း၌ ရှိနေသော ယောက်ျားသုံးယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ် မိုးလျှံအိပ်ခန်းအတွင်း၌ လေပ်ကိုကိုက မိုးလျှံကုတင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သောအခါ . . .

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ထစမ်း၊ ဒီကုတင်မှာ ထိုင်စရာလား၊ နင် ဒီကို ဘယ်နှစ်ခေါက်တောင် ရောက်ဖူးပြီပြီလဲ”

စိုးရိမ်သောကတွေ ဗလောင်ဆူနေပြီဆိုတော့ အကောင်းဆုံးသော စကားလုံးတွေဘာတွေ ရှာဖွေမရွေးချယ်နေနိုင်အား။

“ခုမှ ရောက်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး၊ ဒီကုတင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မထိုင်ရတာလဲ”

ဖြေရင် ပြီးနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် စာကြည့်စားပွဲကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူထိုင်ရင်း . . .

“လေပ် . . .”

“ရှင်. . .”

“ငါပြောမယ်. . . သေသေချာချာ နားထောင်”

“ဟုတ်. . .”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အစိတ်ကျော် နင့်ကို မမေ့သေးတဲ့အချိန် ကာလပေါ့။ ဖေဖေက မြိုင်ချောင်းမှာ စိုက်ပျိုးရေးမန်နေဂျာအနေနဲ့ တာဝန်ကျတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငါက ဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်း ဝန်ထမ်းစိတ် အပြည့်ရှိတဲ့ဖေဖေက ငါ့ကို တက္ကသိုလ် မတက်ခင်စပ်ကြား မူလတန်းပြ ဆွဲခန့် ဆရာမ ဝင်လုပ်စေခဲ့တယ်။ ပထော်နီဆိုတဲ့ရွာကလေးမှာ တာဝန်ကျခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်က ဒီဘက်ပိုင်းမှာ သောင်းကျန်းသူတွေ ခါးပြဲတွေ ရှိနေခဲ့ တယ်.”

ပိတောက်ကိုကို၏ အတွေးပုံရိပ်တို့ အတိတ်လွင်ပြင်သို့ သမင်လည်ပြန် ရောက်ရှိလာသောအခါ. . .

ရင်ဘွင်း. . . လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းခဲ့ရသော သောကအစိုင် အခဲတို့ကို တစ်စစီ တစ်စစီ ဖွဲ့ခြေရင်း ဝေဒနာတို့ကို ရှင်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။ ဇလပ်ကို အတိတ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်သည်။

“... လူမသိ သူမသိ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ရွာက သိတယ်။ ဒီတော့ ပထော်နီရွာမှာ ဖေဖေတို့က ဆက်မထားတော့ဘဲ ရန်ကုန်ကို မေမေနဲ့အတူ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ တက္ကသိုလ်ဖွင့်ရင် ဆက်တက်ဖို့ပေါ့”

“ဒါဆို အဲဒီသူပုန်ဗိုလ်ကြီးကို မကြီး သိပ်မုန်းတီးပြီး သတ်ပစ်ချင်မှာပေါ့နော်”

သူပုန်ဗိုလ်ကြီးကို ဘယ်သူရယ်လို့ ထုတ်ဖော်မပြောထား

သဖြင့် ဇလပ်ကိုကိုမှာ ဒေါသစိတ် ခံပြင်းစိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ကာ ဖြတ်ပြောလိုက်သေးသည်။

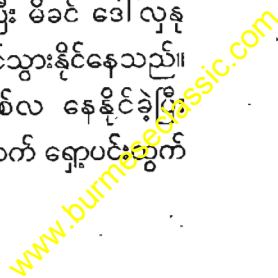
ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ နင့်ကနဲ နာကျင်စိုးထိတ်သွား ခုသည်။

သို့သော် ဇာတ်လမ်းကို ဇလပ်ကိုကို ပြီးဆုံးအောင် နား ထောင်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးလေသည်မို့. . .

သူပုန်ဗိုလ်ကြီး၏အမည်ကို ချန်လှပ်ထားလိုက်သေးသည်။ “သိပ်မကြာခင်မှာပဲ. . .”

ဃ နာ ဇ ၂၃

ပိတောက်၏အနေအထားကို ကြည့်ပြီး မိခင် ဒေါ်လှနု ဗိုရိမ်သွားသည်။ အစားအသောက်ပျက်၊ စားနိုင်သွားနိုင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငေးငိုင်းသည်မှအပ တစ်လနှစ်လ နေနိုင်ခဲ့ပြီ။ တက္ကသိုလ်ဖွင့် တက်ရန်ဆိုပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ရှော့ပင်းထွက်

ကာ အစတွေ ဝယ်လိုက်၊ ခေတ်ပေါ် ပုံဆန်းဆန်းလေးတွေ ချစ်လိုက်နှင့် (K.N.U) သောင်းကျန်းသူတို့၏စခန်းသို့ ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်မျှ အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးသည်ဟူသော အတိတ်ဆိုးကို မေ့ပျောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့ ကံကြမ္မာဆိုးက ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။
ပိတောက် စက်ချုပ်ရင်းမှ မူးလဲကျသွားလေသည်။

Family Doctor (မိသားစုဆရာဝန်) လည်းဖြစ်၊ ညီမဝမ်းကွဲလည်း တော်စပ်သော ဒေါက်တာယမင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာယမင်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် ဒေါ်လှနုကို လက်တို့ခေါ်တာ အိပ်ခန်းတံခါးပိတ် ကြိတ်၍ သတိပေးရလေသည်။

“မမနု . . . ပြဿနာတော့ တက်နေပြီ”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ယမင်းရယ်၊ ဘုရား . . . ဘုရား” ငါထင်သလို မဟုတ်ပါစေနဲ့”

ဒေါ်လှနု ထိတ်လန့်မှုက ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သည့်အလား ဖြစ်သွားသည်။

“မမနု”

ဒေါက်တာယမင်း ပြောမထွက်ရက်။ တံတွေးမျိုးချလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါ်လှနု အသက်ကလည်း ငယ်မှမငယ်တော့ဘဲ။ (၄၇) နှစ်ကျော်၍ (၄၈)နှစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာချေပြီပဲ။ အတွေ့အကြုံ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲတို့ကို ကောင်းစွာအကဲခတ်တတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

သူတို့ခေါင်း ဆင်နင်းခံရမည့်စကားမျိုး ကြားရတော့မည်တို့ အလိုလို သိနေသည်။

“ပြောမယ့်စကားသာ ရဲရဲပြောပါ ယမင်း၊ ဒါမှ မမနုတို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ဆက်လုပ်လို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမနု၊ သုံးလတောင် ရှိနေပြီ”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ဒေါ်လှ လဲပြိုမကျအောင် အနီးရှိ နံရံကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

“ကောင်လေးဘက်နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး အမြန်ဆုံး ပေးစားလိုက်တော့ပေါ့ မမနုရယ်၊ ဘယ်သူလဲ . . . ကျွန်မ ကြားဝင်အောင်သွယ်နားဖောက်ပေးမယ်၊ မမနုသမီးကို သေသေချာချာ မေးကြည့်”

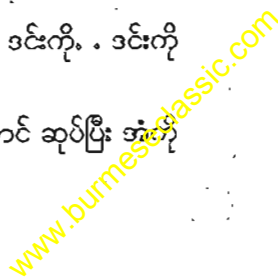
ဒေါက်တာယမင်းလို ညီမဝမ်းကွဲ မပြောနှင့်၊ တစ်အိမ်တည်းနေ တအူတုံဆင်းသော ပိတောက်အစ်ကိုနှင့် မောင်လည်း ပထော်နီရွာ၌ ပိတောက်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အသိမပေးဘဲ ကြိတ်၍သာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြေရှင်းခဲ့သည် ဇာတ်လမ်း။

အခု နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းက တားမရဆီးမရ ဖြစ်တော့မည်။

ဒေါ်လှနု မျက်ရည်တာကျိုးရင်းက သမီးအတွက် ရင်ထူမနာ ဖြစ်ရလေသည်။

“ငါ့သမီးရဲ့အဖို့စင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ဒင်းကို . . . ဒင်းကို အမှုန့်ချေပစ်ချင်တယ်”

ဒေါ်လှနု လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အံ့တို

တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“မမနဲ့ စိတ်ထိန်းပါ။ ပိတောက်ကို သေသေချာချာ မေးပါဦး”

“ယမင်း”

“ရှင် . .”

“နင် နိုင်ငံခြား သွားမှာဆို”

“ဟုတ်တယ် မမနဲ့၊ ဒယ်ဒီတို့က ခေါ်နေတယ်။ ဟိုမှာ စာဆက်ဖတ်ပြီး ပါရဂူဘွဲ့တွေ ထပ်ယူစေချင်တယ်”

“ငါတို့သားအမိ လိုက်မယ်၊ ပတ်စ်ပို့စ်လည်း ရှိပြီးသား ဆိုတော့ သက်တမ်းတိုးစရာရှိ တိုးမယ်၊ အဲဒါ နင်ကူညီရမယ်”

ဒေါက်တာယမင်း ရုတ်တရက် ပြောင်းလွဲသွားသော အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူကို နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်လှနုသည် B.A နှင့် ဘွဲ့ရပြီးသော်လည်း အလုပ် မလုပ်၊ ခင်ပွန်းဦးကိုကို ပြောင်းရွှေ့ရာသို့ လိုက်ပါပြီး ဇနီးကောင်း အိမ်ရှင်မ ကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ပါရမီဖြည့်ကာ လိုက်နေခဲ့သည်။

ယခုအခါမှ မိဘပိုင်အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး သားအမိတွေ နေကြသည်။ သားကြီးဝဏ္ဏကိုကိုက အိမ်စိတ်ကနေပြီး သားငယ်တ ကိုးတန်းကျောင်းသားသာ ရှိသေးသည်။ ပိတောက်ကိုကိုကတော့ ဆယ်တန်းဖြေပြီး တက္ကသိုလ်တက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဒေါ်လှနုက . . .

“မိန်းကလေးဆိုတာ အလုပ် လုပ်လုပ်မလုပ်လုပ်၊ အိမ်တွင်းမှုပညာကို တတ်ထားရမယ်၊ ဒါမှ အိမ်အလုပ်သမားတွေထံ

လည်း ဟာကွက်မရှိ နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင်မှာ၊ အလုပ်တကာ အလုပ်ထဲမှာ မီးဖိုချောင်အလုပ်၊ အိမ်မှုကိစ္စအလုပ်လောက် ရှုပ်ထွေးတာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီပညာကို ကောင်းစွာတတ်ထားရင် ဒီမိန်းကလေးဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ပုခက်လွှဲသော မိခင်ရဲ့လက်ဟာ ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စာဆိုလိုပေါ့”

ဟူသောစကားကို ချီကာ ပိတောက်ကို အိမ်တွင်းမှုပညာ လက်ချာ(သင်ခန်းစာ)များ ပေးနေစဉ်၌ ဝင်လာသောပြဿနာကို ဒေါ်လှနု၏လျှပ်တပြက် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပိတောက်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လုပ်မှာသာ လုပ်ပေးစမ်းပါအေး၊ ပြီးမှ နင့်ကို ငါပြောပြမယ်”

ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သော်လည်း အရင်းအချာကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည့်အတွက် . . .

“ငါ နင့်အစ်ကိုဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်၊ ငါ့အကြံကို သူ့ဆီက အတည်ပြုချက် ရယူပြီးရင် ငါတို့ နင်နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ နှုတ်လုထားပါ ယမင်း”

ဒေါက်တာယမင်း မကျေမနပ်ဖြင့် . . .

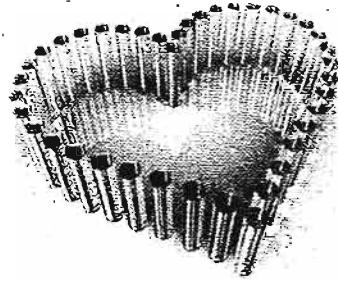
“ဒီစကား ကျွန်မကို ပြောစရာလား မမနဲ့၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ကိုယ့်အကျိုး ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစေတဲ့ အလုပ်မျိုး ကျွန်မလုပ်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ပိတောက်ဟာ ကျွန်မတူမကျွန်မသမီးဆိုလည်း မမှားပါဘူး”

ဒေါ်လှနု၏မျက်ရည်များ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့လေပြီ။

မိခင်တစ်ယောက်၏အားမာန်သတ္တိတို့က သူ့၌ အပြည့်ရှိနေလေသည်။

သားသမီးအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ပင် ပေးဖို့ ဝန်မလေးတတ်သော မိခင်တစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းနှင့် ခွန်အားက သူ့၌ အပြည့်အနှက် ရှိနေလေပြီဦး . . . ။

အခန်း(၃၀)

ဦးကိုကို ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးအနေနှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

အမေရိကားမှ ဖုန်းသံလေးတွေကလည်း မကြာခဏဆိုသလို သတင်းဖြန့်စေခဲ့သည်။

“သားကြီး . . သားငယ် . . လာဦး”

“ဗျာ . . ဖေဖေ၊ လာပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . လာပါပြီ ဖေဖေ”

သားနှစ်ယောက်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ရောက်လာကြသည်။ သူ့စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်

မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသော ဦးကိုကိုက . . .

“သားတို့ . . . နွားအိုနောက်ကျသား ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးသလား”

သားငယ် သီဟကိုကိုက (၉)တန်းကျောင်းသားမို့ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ် ရှိနေစဉ် . . .

ဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား ဝဏ္ဏကိုကိုက “ကြီးမှ မိန်းမတွေ သွေးဆုံးသားဆုံး ဖြစ်တတ်တာမို့ အသက်ကြီး မိန်းမသားတွေ သွေးဆုံးခါနီးအချိန်မှာမှ ကံပေါ်ပြီး သားသမီး ထပ်ရတာမျိုးတွေ ခေါ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ဖေဖေ”

ဦးကိုကို သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း ဝမ်းသာအားလေသံမျိုးနှင့် . . .

“သားကြီးပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်းတို့အမေက မင်းတို့အတွက် ညီမလေးလား ညီလေးလား မသိဘူး လက်ဆောင်ဆေးတော့မယ်တဲ့”

“ဗျာ . . .”

ဝဏ္ဏကိုကိုမှာ ဝမ်းသာရမည်လား ဝမ်းနည်းရမည်လား မသိဖြစ်သွားသည်။ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်ပင် ရှိနေလေပြီ နောက်ထပ်ညီငယ် ညီမငယ် ရဦးမည်ဆိုတော့ . . .

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“သားတို့အတွက် သိပ်အရေးမကြီးလှပေမယ့် ဖေဖေ မေမေတို့အတွက် generation-gap (မျိုးရိုးပီက္ကာဟမူ အသက်အပိုင်းအခြား ကွာဟမှု) ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

သားကြီးက ဆေးပညာ လေ့လာသင်ယူနေရသော ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပီပီ ဆေးပညာအမြင်လေးနှင့် ပြောလာသည်။

“နောက်ပြီး အသက်ကြီးမှ မွေးဖွားလာတဲ့ကလေးဟာ ဉာဏ်ရည်မမှီတာတို့ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဦးကိုကိုက ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဖေဖေတော့ ထင်တာပဲ”

“ဖြစ်လာခဲ့ရင်ကော”

“ကံကြမ္မာကိုပဲ ပုံချပြီး သားသမီးကိုတော့ မပြယ်နိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနဲ့ ချစ်သွားကြတာပေါ့”

သားကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဘာမှဆက်မပြောတော့။ (၉)တန်းကျောင်းသား သားငယ်လေးကတော့ ကလေးပီပီ

“မမကြီးက သားခေါင်းကို ခဏခဏ ခေါက်တယ်၊ ညီမလေး ဆိုရင်လည်း သားတို့ကို တွိုကျအနိုင်ကျင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် သားတော့ ညီလေးပဲ လိုချင်တယ်”

ဟု သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်မြူးနေလေသည်။

ဦးကိုကိုက ရင်ထဲဝေဒနာခဲကို ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်ထားရင်း မျက်နှာပြင် အပြုံးရိပ် ဆင်ကာ . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . အိမ်သားတွေနဲ့ အမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းတွေကို သားတို့ကပဲ သတင်းပေးလိုက်တော့၊ ဒါ မင်္ဂလာသတင်းပဲ”

ဟု ပြောပြီး စားပွဲဘက်သို့ သူ့ဆံ့လည်ကုလားထိုင်ကို လှည့်လိုက်လေတော့သည်။

သားတွေကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်နှင့် ဦးကိုကို၏မျက်နှာသည် ပြိုယောင်မိုးနွယ် ညှိုးရိပ်ဆင်သွားလေသည်။

သမီး တစ်ဦးတည်းသောသမီး သားနှစ်ယောက်ကြားက ပါလာသည့် သမီးမိန်းကလေးမို့ အချစ်ပိုရသည်။

သူ့ ချမှတ်ပေးလိုက်သော လမ်းပေါ်မှာ သမီးလေးဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျရောက်ရလေသည်မို့ သမီးအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်က သူတို့လင်မယားပင်။ ထို့ကြောင့် သမီးဘဝကို မညှိုးနွမ်းအောင် အကောင်းဆုံးသော ပေးဆပ်မှုများနှင့် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ငွေကြေးဂုဏ်ဒြပ်တို့ဖြင့် အရာရာကို ဖုံးကွယ်ကာ ပထော်နီရွာကလေးမှ ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နေ့တွင် (K.N.U) ညောင်းကျန်းသူတို့ ဖမ်းဆီးခံပြီး နှစ်ပတ်မျှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရသော ဆွဲခန့်မူလတန်းပြဆရာမလေး ပိတောက်ကိုကို၏အမည်းစက်ကို ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် ငွေကို ပုံအောသုံးကာ ဖန်တီးခဲ့သည်။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျခဲ့သည့်အဖြစ်ပင်။ သို့သော် အားတင်းလိုက်သည်။

လောကဇာတ်ခုံကြီးကို ကံကြမ္မာပဲ ကြီးဆွဲတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကံကြမ္မာဆိုးက ကြီးရှုပ်လာရင်တော့ လူတွေကပဲ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကြီးကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ဖန်တီးပြီး ကကြီးဆင်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါ လူတွေရဲ့အမှားလား။

ကိုယ့်သားသမီးရဲ့အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ဖန်တီးကာကွယ်ပေးတာ မိဘရဲ့ကြီးမားသော စွန့်စားမှုကြီးပါဟု ဦးကိုကို

ရင်နှင့်အမျှ မချိမဆန့် တွေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ မျက်ရည်များကလည်း ခမ်းခြောက်သွားလေတော့သည်။

ဧ ဧ ဇ ဇ

နောက်(၂)နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်လှနုမှ ရင်ခွင်ပိုက် တစ်ခါလည် သမီးလေးနှင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ပိတောက်ကိုကိုကတော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာပင် အဒေါ်ဒေါက်တာယမင်း မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး စီမံခန့်ခွဲမှု ဘာသာရပ်နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့အဆင့် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး (၇)နှစ်ခန့်အကြာတွင်မှ မြန်မာပြည်သို့ ခြေပြန်ချလေသည်။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် အထက်တန်းပြဆရာမ (ပြင်ပ-စေလီဆာစေ)ရာထူးရယူ ချင်းပြည်နယ်၊ ထိုမှ (၇)နှစ်အကြာ ကံချင်ပြည့်

www.burmeseclassic.com

နယ်သို့ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်၊ ထိုမှတဖန် (၅)နှစ်အကြာ အထက်တန်းပြကျောင်းအုပ်ရာထူးနှင့် နွယ်ချောင်း အ. ထ. ကသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

တနင်္သာရီတိုင်း နွယ်ချောင်းဆိုတော့ အတိတ်က အချိန် မည်းတို့သာ လွှမ်းမိုးမခံချင်သဖြင့် ငြင်းပယ်ရန် စဉ်းစားလိုက်သေး သည်။

သို့သော် နှစ်ပေါင်းအစိတ်ဆိုတော့လည်း အားလုံး မေ့ ပျောက်လောက်ပါပြီ။

ခေတ်တွေ စနစ်တွေ ပြောင်းလဲတိုးတက်နေပြီ။ ခေတ်မှီ တိုးတက်နေသော လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ လုံခြုံရေး အခြေအနေ များကြောင့် သူ့စိတ်ကို သတိပိုင်းဖြတ်ကာ နွယ်ချောင်းသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျှော်လင့်ထားသလို ယုံကြည်ထား သလိုပင်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ခန့်က နွယ်ချောင်းလယ်စိုက်ရှင်း ၏မန်နေဂျာ ဦးကိုကို၏သမီး ဆွဲခန့်မူလတန်းပြဆရာမလေး ပိတောက်ကိုကိုဆိုတာ မြိုင်ချောင်းကပင် မမှတ်မိကြတော့။ သူတို့ နေထိုင်ရာ နွယ်ချောင်းဆိုတာ ဝေလာဝေး။

တာဝန်ကျခဲ့သော ပထော်နီရွာလေးသို့ ယောင်၍မျှပင် ခြေဦးမလှည့်တော့။

ရင်မှာ အနာတရနှင့် အမြဲတစေ အိပ်မက်ဆိုး၏ ခြောက် လှန်ခြင်း ခံခဲ့ရသော ပထော်နီရွာကို ရင်ထဲ၌သာ တစ်ယောက် သောသူနှင့်အတူ မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ယခုတော့...

လေပ်ကိုကို နွယ်ချောင်းဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုသော သတင်းစကားကြားကတည်းက အတိတ်တစ္ဆေ၏ခြောက် လှန်မှုကို တထိတ်ထိတ် ခံစားရင်း စိုးကြောက်ခဲ့ရာမှ...

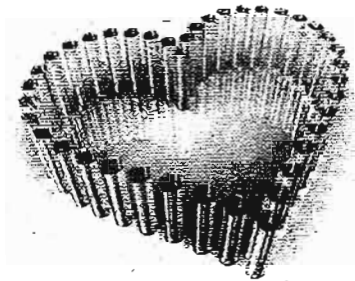
အတိတ်ရနံ့တို့ကိုလည်း ပြန်လည်ရှုရှိုက်ခံစားနေမိခဲ့လေ သည်။

ယခုတော့ ရနံ့၏နောက်ကွယ်က ကပ်ငြိပါလာသော ရုပ် ခြုပ်တို့၏အကောင်အထည် ဘွားကနဲ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့ သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းခဲ့ရ သော အမြူတေကို ဖွင့်ဟလိုက်လေရင်း အတားအဆီးမဲ့ သောက မြစ်တို့က ဝေါကနဲ စီးဆင်းထွက်လာလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၁)

ဉာဏ်ကောင်းသော၊ စာတော်သော၊ အကင်းပါးသော
ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုအတွက် ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်
သူဖြစ်ရာ ရင်မှာ စူးစူးရှရှ နာကျင်လာပြီး...

“ဒါ... ဒါဖြင့် မမကြီးကိုယ်ဝန်က မေမေဆီ ကူးပြောင်း
လိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား၊ မီးမေးတာ မှန်မှန်ဖြေပေးပါ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်ရည်သုတ်ပြီး လေပ်ကိုကိုကို
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ သတ္တိနည်းစွာ ရှောင်ပုန်းနေ၍မရတော့။

အဓိက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖွင့်လှစ်မပြုလျှင် စောမိုးလျှံနှင့်
လေပ်ကိုကို ဟူသော လူငယ်နှစ်ဦး၏ချစ်ခင်တွယ်တာမှုမေတ္တာ

စွန်းထေးသွားလျှင်... ဘုရား... ဘုရား။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို လေပ်ကိုကို၏စူးရှသောမျက်ဝန်းကို
ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... နင်ဟာ ငါ့ဝမ်းနဲ့ ကိုးလသွယ် ဆယ်လ
မှာ ဖွားခဲ့ရတဲ့ ငါ့သမီးပဲ”

လေပ်ကိုကိုနားထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းချခံလိုက်ရသည့်
နှယ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟတ်... ဟား... ဟား... ဟား၊ သိပ်တော်တဲ့အမေပေါ့၊
ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုအတွက် သားသမီးရဲ့ဘဝကို အမှောင်ချခဲ့တယ်
ပေါ့”

မျက်ရည်တာကျိုးရင်းက ခနိုးခနွဲ့ ရယ်ကာ အငေါ်တူး
သော မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ လေပ်ကိုကိုကို အံ့အားသင့်စွာ
ကြည့်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူး သမီး... မဟုတ်ဘူး”

“သမီး... ဘာသမီးလဲ၊ လူကြားထဲမှာ ရှင့်သမီးအဖြစ်
မထုတ်ဖော်ရဲလို့”

“ဘုရား... ဘုရား... သမီး မဟုတ်သေး...”

လေပ်ကိုကို၏ကြမ်းတမ်းလာသောစကားကြောင့် ဒေါ်
ပိတောက်ကိုကို တာဆီးရန် ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။

“ဘာ... ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မအဖေ
သူပုန်ပိုလ်ကြီးက ဘယ်သူလဲ... တောထဲ...”

လေပ်ကိုကိုအသံ ရုတ်တရက် ပြတ်သွားသည်။ လျှပ်
တပြတ် စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် အဖြေကို ရှာတွေ့သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

စောစောက ဆိပ်ကမ်းမှာ အပါးက မမကြီးကို ပွေ့ချီလာ သောပုံရိပ်။

“ဪ... သိပြီ... သိပြီ ဦးစောပြည့်ဝန်းဟာ ကျွန်မအဖေ ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ဖြေပါ... ဖြေပါ... မြန်မြန်ဖြေပေးပါ။ ကျွန်မရင် ထဲ မီးတောက်နေပြီ၊ မိုးရဲ့အပါးဟာ ကျွန်မအဖေ မဟုတ်လား။”

ဇလပ်ကိုကို၏ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသော နှလုံးသားက ဝေဒနာဆိုးကို လက်မခံနိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကွဲလျက် ရှိချေပြီ။

“အင်း...”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ခေါင်းညိတ်ရင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဒါမှလည်း သမီးနှင့်စောမိုးလျှံတို့၏ဆက်ဆံရေးကို ဟန့်တားနိုင် မည်။

“ဟော်... ဟော့... ဟော့”

ငိုရင်း သရော်သံ ပြုနေလေသည်။ ဇလပ်ကိုကို၏နှလုံး သားနုနုက နာကျင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း...

သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယောင်၍မျှပင် အိပ်မက် မမက်ဖူးသော ဘဝဆိုးကြီးတစ်ခုပါလား။

“ဒီမှာ ဆရာမကြီး”

“သမီး မှားမယ်၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်စမ်း”

“တော်ပါ... ရှင့်ရဲ့အတ္တအတွက်”

“ဘာ... ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

“မပိတ်နိုင်ဘူး... ရှင့်တို့...”

အပြစ်မဲ့သောသမီးလေး ဆင်ခြင်တဲ့ ကင်းမဲ့သွားခိုက်

အမေကို 'ရှင်' ဟု သုံးစွဲလာခြင်းအတွက် အမေက ခွင့်လွှတ်လေ သူက ငရဲရလေလေဖြစ်မည်ဖြစ်ရာ လက်မြန်သော ဒေါ်ပိတောက် ကိုကို၏ညာဘက်လက်ဝါးတစ်ဖက် မြောက်တက်လာသည်။

“ဖြန်း...”

“တိတ်စမ်း... ငါလော်လည်ဖောက်ပြားပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမို့လို့လား၊ မိဘကို မစော်ကားနဲ့၊ ငါပြောချင်တာက...”

ဇလပ်ကိုကို အံ့အားသင့်ကာ ဆွံ့အသွားပြီး ဒေါ် ပိတောက်ကိုကိုကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်တောင်တောင် လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ဝ လှံစူးခံလိုက်ရလေပြီ။

“သမီး... အမေပြောချင်တာက”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို သမီးကို ပွေ့ပိုက်ချော့ရင်း နှစ်သိမ့် ရန် အလို့ငှာ အနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ဇလပ်ကိုကို နောက် ဆုတ်ရင်း...

“ရှင်... ရှင်... အနားတိုးမလာနဲ့၊ ကျွန်မ ကြောက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ စိတ်နာတာက လောကကြီးရဲ့အလိမ်အညာတွေကိုပါ”

ဇလပ်ကိုကို မျက်ရည်တွေ ဒလဟော စီးကျလာသည်။ သူ့ကျောပြင်နှင့် အခန်းတံခါး ထိစပ်သွားသည်မို့ သူ့နောက်ဆုတ်မှု လည်း ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုနှုတ် အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ် သွားသည်။ နာကျင်လိုက်သည့် နှလုံးသား။ စူးအောင့်လာသည့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်နှင့် ဖိကာ အသက်ရှူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက် လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... လောကကြီးရဲ့ အလိမ်အညာတွေထဲမှာ ကိုယ့်သမိုင်းကြောင်းကို အလိမ်ခံထားရတာလောက် ကွယ်ဝှက် တိမ်မြုပ်ခံထားရတာလောက် ဆိုးဝါးတဲ့လိမ်ညာမှုမျိုး ရှိနိုင်ပါဦး မလား၊ ပြီးတော့... ”

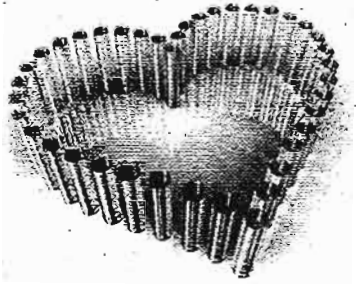
ဇလပ်ကိုကို မျက်ရည်ကြောင့် ဝေဝါးလာမှုကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ဖယ်ရင်း ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို နာကျည်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကိုယ့်သမီးကို ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း လုပ်ခဲ့တဲ့သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုအမေမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး... မရှိဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးလက်ကိုင်ဘုလုံးကို ဆွဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲမှ တစ်ရိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသော ဇလပ်ကိုကိုကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို လိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ခေါင်းတို့သည် မူးနောက်လာပြီး စိတ်သွားတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မသယ်ဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ရင်မှာ စူးအောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေပြီး သကာလ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံကာ ဘိုးကနဲ လဲကျသွားလေ တော့သည်။

“သမီး... ”

လွှဲလောကကြီးနဲ့လည်း ခေတ္တအဆက်အသွယ် ပြန် တောက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၃၂)

ညှော်ခန်းထဲမှ ယောက်ျားသားသုံးဦးသည် မလှမ်းမကမ်း၌ နို့သောအခန်းမှ ဒေါ်သတကြီး ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည့်နောက် စောဇိုလျှံက လူငယ်ပီပီ ဘယ်လိုမှ ဆက်လက် သည်းခံခြင်းကို မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ထိုင်နေရာမှ ထပြီး သူ့အိမ်ခန်းတံခါးဝနားသို့ ရောက်သွားစဉ် ဝုန်းကနဲ သွေး ဖျတ်လှမတတ် ပြေးထွက်လာသော ဇလပ်ကိုကိုနှင့် ဝင်တိုးသည်။ မျက်ရည်ကလည်း အရွဲသားဖြစ်သည်။

“လုပ်... ”

“ဟင်... ”

www.burmeseclassic.com

“လေပ် ဘာဖြစ်...”

ဧည့်ခန်းမှ လူကြီးနှစ်ဦးကလည်း လိုက်ထလိုက်သည်။
စောမိုးလှူက လေပ်ကိုကိုနောက်သို့ ဖြည်းလိုက်သွားသည်။
စောပြည့်ဝန်းက ချက်ချင်းပင် စောမိုးလှူအခန်းသို့ ဝုန်း
ကနဲ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဧည့်သည်ဖြစ်နေသော ဒေါက်တာသက်
နှင့်ကသာ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဆက်နေရနိုး။ စောပြည့်ဝန်းနောက်သို့
လိုက်ရနိုး၊ လူငယ်လေးနှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ရနိုးနှင့် ယောင်
ချာချာ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်... .

“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ... ဒီမှာ ဆရာမ... ဆရာမကို
ကယ်ပါဦး၊ အဲလာ... .”

ဦးစောပြည့်ဝန်း၏ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံ
ကြောင့် ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ခြေလှမ်း ဦးတည်ရာနေရာ ရသွား
သကဲ့သို့ မီးဖိုထဲမှာ ဧည့်သည်တွေအတွက် ထမင်းစား စားပွဲရည်ကြီး
၌ ပင်လယ်စာ ဟင်းမျိုးစုံလင်ကို ပြင်ဆင်ပြီး ယပ်ခတ်ကာ စောင့်
ဆိုင်းနေသော နော်အဲလာလည်း ယပ်တောင်ကို မသိတာလက်ထဲ
ထည့်ပြီး ဒေါက်တာသက်နှင့် ဦးတည်ရာသို့ သူလည်း လိုက်သွား
လေသည်။

ထိုစဉ် စောပြည့်ဝန်းမှာ ကြမ်းပြင်ထက်မှ ဒေါ်ပိတောက်
ကိုကိုကို ပွေ့ချီပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

တော်သေးသည်။ ဒေါက်တာနှင့် စစ္စတာက သွားလေရာ
ရာ ယူဆောင်တတ်သော လက်ဆွဲအိတ်၌ သွေးပေါင်ချိန်စက်နှင့်
တစ်ခါသုံးအပ်နှင့် အရေးပေါ်ဆေးအချို့ ပါရှိသောကြောင့်... .

“heart-attack ဦးစောပြည့်ဝန်း”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာသက်နှင့်က အတွေ့အကြုံ
များသော ဆရာဝန်ပီပီ နှလုံးကို ဖိကာ ပုတ်ခတ်နှိုးခြင်း၊ ဒေါ်နော်
အဲလာကလည်း ချက်ချင်း ရေငုတ်ဝတ်စုံမှ အောက်စီဂျင်ဗူးကို
ယူကာ တပ်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားရာ၌ စောပြည့်ဝန်းကလည်း ကူညီလေ
သည်။

မသိတာကလည်း ချက်ချင်းပင် လိုအပ်သည်တို့ကို
ပိုင်းဝန်းကူညီပေးလေသည်။

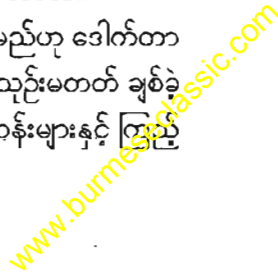
မပေးလို့မရ။ တောထဲအမှောင်ထဲ၌ ကျားတစ်ကောင်လို
မာကျောသောအသည်းနှင့် ကျင်လည်ခဲ့သူ လူဆိုးဗိုလ်ဟောင်းကြီး
စောပြည့်ဝန်းမှာ ဇောချွေးများ ပြန်ပြီး လက်များပင် တုန်ရီနေပါ
လား။

နားကျပ်နှင့် နှလုံးခုန်နှုန်းတိုင်း၊ နှာငွေ့မှ အခိုးအငွေ့လေး
များ အောက်စီဂျင် ပေးထားသောခွက်ကို လာဟပ်သည်ကို တွေ့
လိုက်ရမှ ချွေးသီးနေသော ဒေါက်တာသက်နှင့်လည်း ပင့်သက်
ရွိုက်လိုက်နိုင်တော့သည်။

နောက်မှ လိုအပ်သော ဆေးသွင်းကုသမှုကို ဒေါ်နော်
အဲလာအား ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

အခြေအနေတွေ ယခုလောက်အထိ ရုတ်တရက် ပေါက်
တဲ့ ပြင်းထန်သွားရသည့် အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ။

တစ်ခုခုတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိလိမ့်မည်ဟု ဒေါက်တာ
သက်နှင့် မှန်းဆရိပ်မိနေသကဲ့သို့ အသည်းပျက်သွင်းမတတ် ချစ်ခဲ
ရလွန်းသူလေးကို လွမ်းငွေ့မပြေနိုင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်

ရင်း စိုးရိမ်စိတ် ပိုနေသော ဦးစောပြည့်ဝန်းမှာလည်း ဘာမှ ဂယနဏ သိပုံမပေါ်။

အကြောင်းအရင်းမှန်ကို သိသူမှာ လောလောဆယ်တော့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနိုင်သည်။

နှလုံးသား အတိုက်အခိုက် ခံရလောက်အောင် ထိခိုက် သွားသော ဒေါ်ပိတောက်ကိုနှင့် . . .

ဝုန်းကနဲ ပေါက်ကွဲ မျက်ရည်တာကျိုးပြီး ကျားနာမလေး သဖွယ် ပြေးထွက်သွားသော လေပိကိုကို။

သူတို့နှစ်ဦးပဲ သိမည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ သိလိုသောစိတ်က တားမရတော့။

“ဆရာမကြီး စိတ်ချရပါပြီ၊ စစ္စတာ စောင့်ကြည့်ပေးပါ။

ကျွန်တော် ကလေးတွေနောက် လိုက်သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဦးစော ပြည့်ဝန်းကော . . .”

“ကျွန်တော် ဆရာမကို စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟုတ်ပေသားပဲလေ။ သူ့အသည်းအသက်က သူ့ရဲ့

ဆရာမလေး(ဆရာမ)ပေါ် မှတည်နေသည်ပဲ။

“ကောင်းပြီ . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

စောပြည့်ဝန်း ရုတ်တရက် ဒေါက်တာသက်နှင့်လက်တို့ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓေါ့ . . . တောဘုရင်ကြီးရဲ့လက်ကလည်း အေးစက်လို့ပါ လား။

လူတွေဟာ ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး၊ နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့

တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ခံစားတတ်ကြပါလား။

ချစ်လွန်းသူအတွက် သောကဝေဒနာ စိုးရိမ်မှုဝေဒနာ သည် ထပ်ထူထပ်မျှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ဆရာမ အခြေအနေ စိတ်ချရပါတယ်နော်”

“စိတ်ချရပါပြီ . . . မကြာခင် သတိပြန်ရလာမှာပါ။ စောင့်ကြည့်နေပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသက်နှင့် စောပြည့်ဝန်းတို့ကို ထားခဲ့လိုက်လေ သည်။

ဂူအိမ်ထဲမှ ထွက်လာတွင် ပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက် ခတ်လာသော လေပြင်းပြင်းတို့၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝေ့ဖက်ကြိုဆို

မှုကို သူ ကျေနပ်စွာဖြင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။ လှပသောပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းဆွတ်တော့မယ်ဟု ရည်

ခွယ်ရုံရှိသေး ပိုင်ရှင်က ပေါ်လာတော့ လက်ရှက်ကာ ပြန်ရုတ်သိမ်း ခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ပေကိုး။

လေကို ဝဝရှုရှိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ကစား ချိတ်သည်။ ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေးရှိ အပင်ကြီးအောက်မှာ

အူငယ်နှစ်ယောက်။

ငိုရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသောလေပိနှင့် ကျောက် အစ်ရုပ်သဖွယ်ဖြစ်နေသော မိုးလျှံ။

ထူးတော့ ထူးသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ တရွေ့ရွေ့နှင့် အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
လေပ်ကိုကို၏စကားတို့ကို လေ့ပြည်တို့က သယ်ဆောင်
လာလေသည်။

“မိုး.. နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း မောင်လေး၊ ငါ သူပုန်ဗိုလ်
ကြီးရဲ့သမီးဖြစ်နေခဲ့တာကိုလည်း မတုန်လှုပ်ဘူး”

ဟ.. ဒါဘာစကားလဲ။ ဒေါက်တာသက်နှင့် တုန်လှုပ်
သွားသည်။ အသံကြားရပြီဆိုတော့ ရောက်နေရာ ချုံကွယ်၌ပင်
ရပ်နားထောင်နေမိလိုက်သည်။ ဒါ လူမှုရေးစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်
တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သိသင့်သိထိုက်လို့ သူသိခွင့်ကြီးစားတာ။

ပြီးတော့ လူနာ၏သမိုင်းကြောင်းကို သူသိထားသင့်လို့ပါ
လေဟု ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မရှက်မိစေရန် ဆရာဝန်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အားပေး၍နေလေပြီ။

“နင်နဲ့ငါ ခုဆို အဖေတူအမေကွဲ မောင်နှမ၊ ဒါကို မသိကြ
ဘဲ ရင်းနှီးမိကြတယ်၊ စိတ်ဝင်စားမိကြတယ်၊ ဒီထက်ပိုသွားရင် .
ဟာ.. ဟာ.. ငါဆက်မပြောခဲ့တော့ဘူး၊ ရှော့ခ်(Shock) ဖြစ်သွား
နိုင်တယ်၊ ကံကြမ္မာက ငါတို့မောင်နှမကို ရုတ်တရက် ကယ်တင်
လိုက်တာ၊ ဒါကို ငါ အသည်းအနားဆုံးပဲ”

မျက်ရည်ကျရင်း ပေါက်ကွဲနေသော လေပ်ကိုကိုက ဘာတို့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မြင်တွေ့ပုံမရ။ ရင်ထဲ ရှိသမျှသော ခါးသီးမှု မှန်သမျှ
ကို လွှင့်ပစ်နေလေတော့သည်။

ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဝေဒနာဆိုတာ ရင်မှာ သို့မဟုတ်
ထားလျှင် အခိုင်အခဲကြီး ထုထည်ပမာဏ များလာပြီး နှလုံးသားထိ
ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် ဝါးမျိုသွားနိုင်သည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့် အခြေအနေနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်
လိုက်မိလေသည်။

“မမကြီး.. မမကြီးဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေအတွက် အမေ
အရွယ်ကို ငါလည်း အမေဖြစ်စေချင်ခဲ့လို့ တကောက်ကောက် လိုက်
တွယ်ကပ်ခဲ့တဲ့ မမကြီးဟာ တကယ်တမ်းတော့လည်း ငါ့အမေ
အရင်းတဲ့လား.. ဟာ.. ဟာ၊ ငါ့သမိုင်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲ
အမှောင်ချထားပြီး သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ငါ့ဘဝကို နင်းချေခဲ့တာ၊
မောင်လေးမိုး.. နင်နဲ့ငါမောင်နှမ.. မောင်နှမ၊ မသိခဲ့ပါလား..
ဟား.. ဟား.. ဟား”

ငိုရင်းရယ်၊ ရယ်ရင်းငို ပြောနေသော လေပ်ကိုကိုအတွက်
အပန်းဖြေစရာ ရင်ခွင်ဝပ်ကျင်းတစ်ခုတော့ လိုအပ်နေလေပြီ။

“အဟမ်း.. အဟမ်း”

ယခုမှ ချောင်းဟန်သံ ပေးရင်း ချုံကွယ်မှ ထွက်ကာ လေပ်
ကိုကိုတို့နှစ်ဦးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

စောမိုးလျှံက သူ့အား လှည့်ကြည့်သည်။ ကောင်ကလေး
၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လွှမ်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

ကောင်ကလေး ဘယ်သူ့အတွက် ငိုတာလဲ၊ လေပ်ကိုကို
တဲ့သို့ သူ့အတွက်သူ ငိုခြင်းပေပဲလား။

“အတော်ပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အပါးဆီ သွားချင်
တယ်၊ မမလပ်ကို ဂရုစိုက်ပေးပါ”

ကောင်ကလေးက သူ့မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်
လိုက်ပြီး တုံ့ပြန်ချက်ကိုပင် မစောင့်ဘဲ သူတို့တို့ ထားရစ်ခဲ့ကာ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

လေပ်ကိုကိုက သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဆရာ . . .”

ငိုသံပါကြီးနှင့် မျက်ရည်ပြွန်းသောမျက်ဝန်းနက် အရွဲသားနှင့် ကြည့်လေသည်။

“ဘာလဲ ဂျူနီယာရယ်၊ ခုလည်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဟင့် . . . ဟင့်”

တွယ်ရာမဲ့နေသော ဝေခွဲမရစိတ်နှင့် သောကဝေနေသော သူ့ဂျူနီယာလေး စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို မည်ကဲ့သို့ ထွက်ပေါက်ပေးရမည်နည်း။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက တန်းလျားတစ်ခု ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ တည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟော . . . ပုလဲမွေးမြူရေး ထုတ်လုပ်ရေးနေရာ ထင်တယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်”

သူ့ဂျာကင်အိတ်ကပ်ထဲမှ မွေးပွဲလက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ကာ ဂျူနီယာလေးမျက်နှာပြင်သို့ ထိကပ်ပေးလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကို ယူကာ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“မသွားဘူး . . . ပြန်ချင်တယ်”

ခုချိန်မှာ ဝေဒနာသိပ်သည်းဆ ပြင်းထန်နေသူကို ကန်ကွက်ဆန်ကျင်၍ မရနိုင်ကြောင်း သိထားသည့် ဆရာဝန်ကြီးက . . .

“ဒါဖြင့် ပြန်လေ၊ ဆရာ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးမယ်”

“ဒီက စက်လှေပိုင်ရှင်ကြီး သားအဖကို သံတော်ဦး သွားတင်ရဦးမှာလား”

လေပ်ကိုကို မကျေနပ်ချက် မှန်သမျှကို ဖွင့်ထုတ်ပစ်နေလေသည်။

“ဪ . . . လေပ်လေးရယ်၊ သူတို့ကို သွားမပြောဘဲ သူ့အလုပ်သမားတွေကို ကိုယ်တို့ သွားခိုင်းလို့ရမလား”

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် မသွားတော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြေပေါ် ကုန်းထနေသော လက်ပံပင်စည်ကြီးပေါ်သို့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာသက်နှင့်လည်း ညာတာပါတေးနှင့် လေပ်ကိုကို နံဘေး၌ ကပ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“သဘောပဲ . . . ခင်ဗျားလေးသဘော ပြောစမ်း၊ အမိလေးပြောချင်တာ မှန်သမျှ ပြောစမ်း”

“လောကကြီးက မတရားဘူး၊ မဟုတ်ဘူး . . . လူတွေက မတရားတာ”

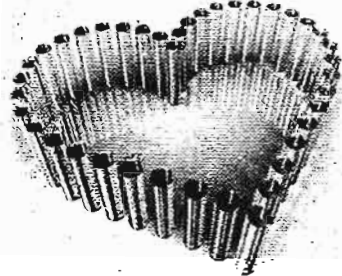
“ဘယ်လို မတရားတာလဲကွ”

လေပ်ကိုကို၏သောက မှန်သမျှကို ဖျာဝေခံစားယူပေးဖို့ရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့် ဒေါက်တာသက်နှင့်စကားကို follow (နောက်လိုက်) ပြုပေးလိုက်လေသည်။

ဂျူနီယာလေး ဝေဒနာအလုံးစုံကို ရင်ဖွင့်ပေတော့ဟု . . .

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၃)

“ဆရာမ... လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ မမလေဝံနဲ့ ဆရာ ရှိတယ်၊ သွားခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးပါ”

စားမည့်သူ ကင်းမဲ့နေသော ထမင်းဝိုင်းကြီးအနီး ယပ်တစ်ချောင်းနှင့် ယင်မလာစေရန် တံယမ်းယမ်း လုပ်နေသော သူ့မှာ ပြုဆရာမလေး မသိတာတစ်ယောက် ထွက်ပေါက်ရသွားသည့် အလား ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားလေသည်။

ဆင်လယ်စာမျိုးစုံကို ကြော်တန်တာကြော်၊ လှော်တန်တာ လှော်၊ ပြုတ်တန်တာပြုတ်၊ သုတ်တန်တာသုတ်နှင့် ဟင်းအမည်မျိုးစုံ စုံလင်သော ထမင်းစားပွဲကြီးမှာ စားသုံးမည့်သူတို့၏ ဥပေက္ခာဖြင့်

ခြင်းကို ခံရသဖြင့် မျက်နှာငယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“အန်တီ... ထမင်းဝိုင်းကြီး ကြည့်ထားပေးပါဦး”

ဆရာမကြီးအနား၌ အနီးကပ်ဆုံး ရှိနေသောအပါးမှာ သူ့အသံ ကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

ဒေါ်နော်အဲလာက...

“အေး... အေး”

ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းထပြီးထွက်သွားလေသည်။

စောမိုးလျှံ အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်သည့် အပါး။ သူ့အား တစေ့လေးမှပင် လှည့်မကြည့်။

ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေ ပြောကြတာပဲဖြစ်မည်။

“မကိုခင်မှ ဥကို ခင်သည်” တဲ့။

သူပင် မမြင်ဖူးခဲ့လိုက်သော အမိုးကို အပါးလုံးဝချစ်ပုံမရ။ အမိုး သေဆုံးခြင်းကိုလည်း တသသ လွမ်းပုံမရချေ။

မမလေဝံအမေကိုတော့ သူ့ဘဝမှာ သူ့အသက်နှင့် ထပ်တူ ချစ်မြတ်နိုးပုံရသည်။

ကြည့်စမ်း...။

ဆရာမကြီး မေ့မော့နေသလို သူလည်းပဲ မေ့မော့နေပါသေး။

ဆရာမကြီးသာ သေသွားရင် အပါးလည်း ခေါက်ကနဲ သေသွားတော့မည့်အတိုင်းပင်။

စောမိုးလျှံ ရင်တွင်း မကျေနပ်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသော

www.burmeseclassic.com

လည်း ချက်ချင်းဖြေသိမ့်လိုက်နိုင်လေသည်။

သူက မလပ်ကဲ့သို့မဟုတ်၊ တိမ်မြုပ်ကွယ်ဝှက်ခံဘဝထဲ ကြီးပြင်းရသူမှ မဟုတ်လေပဲ။

အပါးရဲ့လိုအပ်ချက်ကို သူမှ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဘဲ၊ အင်းလေ... သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပါး စိတ်ချမ်းသာမှုကို သာ ဖြည့်ဆည်းပေးရမည်။ ဒါမှ သားသမီးကောင်းတို့၏ဝတ္တရားဟု ပဲ သူခံယူလိုက်သည်။

“အပါး”

“ဘာလဲ ဖိုးခွား... ထိုင်လေ”

“ဆရာမကြီးအခြေအနေက”

“heart-attack ရတာတဲ့၊ စောစောက သတိရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးအရှိန်နဲ့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီ”

အပါးအကြည့်က ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုထံမှ လုံးဝမရုပ်သိမ်းဘဲ သူ့အား ဝတ်ကျေတန်းကျေ စကားဆိုနေတာ နှင့် တူလေသည်။

စောမိုးလျှံ ပင့်သက်ရွှက်ရင်း...

“အပါး သိပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အပါးနဲ့ အန်တီ ကွဲသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ် ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ...”

ထိုအခါမှ အပါး၏ဦးခေါင်းက နောက်ပြန်လည်လာ သည်။ နားမလည်နိုင်သောမျက်ဝန်းနှင့်...

“ဘာတွေကိုလဲ... မင်း ဘာကို သိထားတာ ရှိလို့လဲ”

“သိထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနမှ သိခဲ့တာ”

“ဘာလဲ”

“အပါးတို့ သောင်းကျန်းသူတွေလက်ထဲက ဒေါ်ပိတောက် လွတ်မြောက်သွားပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်ပိတောက်မှာ အပါးနဲ့ ငြိစွန်း ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ရသွားခဲ့တယ်တဲ့”

“ဘာ...”

ယခုမှ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကြီး ဟန်မပျက် မိန့်မိန့် ကြီး မနေနိုင်တော့။ ဝုန်းကနဲ ထလိုက်ပြီး အသံက တအံ့တဩ တိန်းထွက်လာလေပြီ။

“အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို ဒေါ်ပိတောက်က ရအောင်မွေးခဲ့ပါ တယ်၊ အဲဒီကလေးဟာ မမလုပ်ပါပဲ”

“ဘာ... ဖိုးမူ... ဖိုးမူဟာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... အပါးရဲ့သမီး... အပါးရဲ့ ဖိုးမူစစ်စစ်ပါပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို မလပ်က ခုမှ သိရပြီး မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲသွား တာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာမူလေးရယ်”

လူဆိုးကြီး၏အသည်း ယခုမှကြွေလေပြီ။ ပို၍ကြွေလေပြီ။

အောက်စီဂျင်ပိုက်တို့ ကင်းလွတ်သွားပြီး နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်မောကျနေသော ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏လက်ကလေးကို ဆွဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာနှင့် အပ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ပိတောက်က မလပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နီးစပ်မှုကြောင့် မီးချိမ်ပြီး လိုက်လာတာ ဖြစ်မယ်၊ ဦးဒီးကိုလည်း မှတ်မိလိုက်ပုံ ရတယ်”

www.burmeseclassic.com

ပါးစပ်ပေါင်းတစ်ရာ ရှိတာတောင် ပြောစရာစကား မရှိ
သလို လူဆိုးငိုလ်ကြီးဟောင်း စောပြည့်ဝန်း ခံစားလိုက်ရလေပြီ။

ဖြစ်ရလေ။ သူ့နှလုံးသားကိုမှ သူတိုယ်တိုင် အရက်စက်
ဆုံး အကြမ်းတမ်းဆုံး ဝေဒနာတွေ ပေးခဲ့တာပါလား။

“ခွင့်လွတ်ပါ ဆရာမူလေးရယ်... ခွင့်လွတ်ပါ။ ကျုပ်ကို
ခွင့်လွတ်ပေးပါ”

စောပြည့်ဝန်း၏ မျက်ရည်စက်တို့ကို မမြင်တွေ့လိုသဖြင့်
စောမိုးလျှံ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

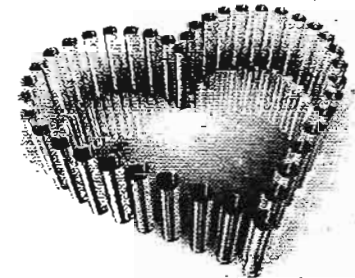
လူကြမ်း၊ လူဆိုးငိုလ်ကြီးမှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်
လာလျှင် မျက်ရည်ကျသည်အထိ ကြေကွဲတတ်ပါလား။

သူ့အပါးကို ကြည့်ပြီး စောမိုးလျှံ ခွင့်လွတ်လိုက်လေသည်။
ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဗိုက်က ဆာလာပြီ။ ဘယ်သူမှလည်း ထမင်းလာစားဖို့
အရိပ်အယောင်တွေ မပြု။

ဒေါက်တာသက်နှင့်ကကော မလပ်ကို နားချနိုင်ပါ့မလား။
စောမိုးလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“လောကဇာတ်ခုံကြီးက ဆန်းကြယ်လိုက်တာ” ဟုလည်း။

အခန်း(၃၄)

ဘယ်လိုမှ နားချ၍ မရသည့်အဆုံး ဒေါက်တာသက်နှင့်က
စောမိုးလျှံကို ခွင့်တောင်းပြီး ဇလပ်ကိုကိုနှင့် နှစ်မသိတာနှင့်အတူ
ပြန်သွားနှင့်ခဲ့လေသည်။

လူနာကိုတော့ အခြေအနေ ဝင်ကြည့်ပေးပြီး စိတ်ချရပြီ
ဖြစ်သည့်အတွက် ဒေါ်နော်အဲလာကို အပ်နှံပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

စောမိုးလျှံက သူနာပြု မသိတာအား ထမင်းချိုင့် ထည့်
သွားစေခဲ့လိုက်သည်။

ခုချိန်ဆိုလျှင် ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏အစိမကို ချောမော
ကာ ထမင်းကျွေးနေလောက်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

ကောင်းပါတယ်လေ...။

ဒါ အကောင်းဆုံးနဲ့ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော ချစ်ခြင်း အလင်္ကာတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

အပါးကတော့ သူ့ဆရာမူလေး သတိမရမချင်း ရေ တစ်ပေါက်တောင် သောက်မည့်လူမဟုတ်။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လူတရပ်မျှအမြင့်ရှိသော ပြတင်း ပေါက် တံခါးဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် တီး ခတ်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ သီဆိုပစ်လိုက်လေ သည်။ စံလင်း၏သီချင်း။

“ချစ်သူရေ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ xxx တို့ရင်ထဲ xxx မပြောနဲ့တော့ လေ xxx စကားအဖြစ်နဲ့ ပြောရရင် xxx ခဏနဲ့သာ ပျောက်ကွယ် နေမယ် xxx အသည်းထက်မှာ ကမည်းထိုးမယ် xxx ဘဝ ဘဝတွေ ပြောင်းရွှေ့စေဦး xxx”

xxx ချစ်သူရေ xxx ချစ်ခဲ့မိတဲ့ တို့ရင်ထဲ မပြောနဲ့တော့ လေ xxx ချစ်ခြင်းရဲ့တစ်ခြားတစ်ဖက်မှာ xxx အချစ်တွေသာ ဆက်တည်နေမယ် xxx ပြုံးစမ်းပါ မောင့်ချစ်သူ xxx မင်းအပြုံးကို ဖူးတွေ့ချင်လို့ xxx”

ပျံ့လွင့်လာသော သီချင်းသံစဉ်စာသားလေးကို နားဆင် ရင်း စောပြည့်ဝန်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဒီကောင် သူ့ကို သက်သက်ရိနေတာဟုလည်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေသာ စီးဆင်းရစ်ခွေနှောင်ဖွဲ့ နေလေသည်ဆိုတော့...။

“သမီး...”

သား၏ဂီတသံစဉ်ကပဲ ကောင်းလွန်းလို့လား။ နှလုံးသား ချင်း တိုက်ဆိုင်သည့်သံစဉ်တွေမို့လားမသိ၊ အတိုက်အခိုက် ခံထား ခြင်း ခံရသော နှလုံးသားကို ပြန်လည်ရှင်သန်နိုးထလာစေလေ သည်။

“ဆရာမူ...”

ဦးစောပြည့်ဝန်း ဝမ်းသာအားရ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ခေါ် လိုက်သောအသံက ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ရင်ထဲသို့ စီးဆင်းနှစ်ဝင် သွားလေရာ လေးလံနေသောမျက်ခွံတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းရိပ်ဝယ် တစ်ချိန်က ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲ နှစ်ဝင်ခဲ့သော သူ့ရင်ထဲက အချစ်ဆူးကြီးပါလား။

“ဗိုလ်... ဗိုလ်ကြီး”

“စောပြည့်ဝန်းပါ... အလင်းထဲက သာမန်ပြည်သူ့ စော ပြည့်ဝန်းပါ ဆရာမူ”

“သ... သမီးကော...”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဖိုးမူဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သို့သော် ဇလပ်ကိုကိုဟာ သူ့ရဲ့သမီးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဇလပ်ကိုကို ခေါ် သူ့ရဲ့ဖိုးမူလေးဟာ အမေအပေါ်တောင် အစာမကြေ ဖြစ်နေ ခဲ့တာ သူ့လိုလူ၏သမီးအဖြစ်ကိုဆို ပိုပြီးခံယူရဲမည် မဟုတ်ပေ။ ဒါကြောင့် သူ့မတွေ့ရဲသေး။ ထို့အပြင် ဆရာမူလေးကို စိုးရိမ်ပြီး စိတ်မချတာလည်း ပါလေသည်။

“ပြောလေ... သမီးကောလို့”

www.burmeseclassic.com

ဆရာမူလေး ပိတောက်ကိုကိုဟာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူ့အတွက်တော့ ဆရာမူလေးပါပဲ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ခန့်က ဆရာမူလေးပါ။

ဆရာမူလေး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရုန်းထဖို့ ကြိုးစားတော့ Drip သွင်းထားသော ပိုက်တန်းလန်းများကြောင့် ဆရာမူလေးကို ထခွင့်မပေးဘဲ လွမ်းမောတမ်းတခဲ့ရသော အနမ်းပွင့်လေးကို နဖူးပြင်ထက်နှင့် ပါးပြင်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ခြွေချပေးခဲ့သည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ရင်ထဲဝယ် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ကျော်က ခံစားမှုမျိုး ရင်ထဲ စီးနှစ်ဝင်လာ လေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကလည်း . . . ”

ရှက်ရွံ့စိတ်ကလေးနှင့် တွန်းဖယ်ပြန်တော့လည်း အားက မပါ။

“ကျုပ်ကြောင့် ပင်ပန်းခဲ့တာတွေကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားလေး ကျုပ်ဘဝအတွက် ကျုပ်ကိုယ်ပွား ကျုပ်သွေးသားကို ထုဆစ်ပုံသွင်းခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျုပ် ဆရာမူလေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ”

ခေါင်းကို မက ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူကာ ပွေ့ပိုက်ထားတော့လည်း ရင်တွင်း လူမသိသူမသိ အနံ့ပုန်းအပူနှင့် သောကချော်ရည် ပင်လယ်ကြီးထဲ ကူးခတ်ခဲ့သမျှတို့မှ လွတ်ကင်းသွားအောင် တာဖောက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပင်လယ်ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။

မျက်ရည်ပူတို့ တစ်ဖိုစိမ့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထွက်လာသမျှ သောကမျက်ရည်ပူတို့ကို ဒိုင်ခံ ပါးနှင့် အပ်ကာ ဖယ်ရှားပေးသူက တစ်ချိန်က လူဆိုးဗိုလ်ကြီးပင်၊ ရင်ထဲ အလိုလို သိနေသော မေးခွန်းလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ဖိုးခွားအမေက နော်အယ်စကာမှတ်လား”

“အင်း . . . ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“သိတာပေါ့ . . . အဲဒီကတည်းက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်မကို သတ်ပစ်ချင်နေတဲ့စိတ်၊ ရှင်ကြီးကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့အချစ်တို့ကို ကျွန်မတွေ့ခဲ့တာပဲ”

“အချစ်ရယ် . . . ကျုပ်ဘဝမှာ အချစ်ဟာ တစ်ခုထဲပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေ ပြောပြလည်း ဆရာမူ ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောလည်း မပြောပြတတ်ဘူး”

“ထားပါ . . . သမီးကောဆို”

“သမီးတို့ ပြန်သွားပြီ”

“ဟင် . . . သမီးတို့ဆိုတာ”

“ဒေါက်တာသက်နှင့် သီတာနဲ့ အတူပြန်သွားတာ၊ ဖိုးမူကို အချိန်အနည်းငယ်တော့ ပေးလိုက်ပါ။ နှစ်အစိတ်တောင် လိမ်ညာခံထားရသူရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုအတွက်တော့ အချိန်နည်းနည်း ထပ်ပေးရတာ တရားပါတယ်”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်သည်။ သမီးအဖေ ပြောတာ ဟုတ်နေသည်ပဲလေ။ သမီးအတွက် အချိန်ပေးရမည်။ နောက်ပြီး ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကိုလည်း ဖွင့်ဟဖို့ အချိန်ပေးရဦးမည်။

“ဖိုးခွားကကော . . . ”

www.burmeseclassic.com

“ဖိုးခွားကတော့ သူ့လောကနဲ့သူ နေသားတကျ ဖြစ်နေပါပြီ။ အဖေတူသားဆိုတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်. . . ခဏနော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခေါင်းကို မပြီး ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးပေါ်တွင် အသာအယာ ပြန်ချထားပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော တစ်ချိန် အမှောင်လမ်းက လူကြီး၏ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း ဒေါ်ပို့တောက်ကိုကိုရင်မှ ဝေခွဲမရ ဒွိဟစိတ် များရလေပြီ။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအရ အလင်းဝင်(K.N.U) သောင်းကျန်းသူ ဗိုလ်ကြီးနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ဖြစ်သင့်ပါသလား။

သူ့နှလုံးသားကတော့ ဘာကြောင့် နှစ်အစိတ်ကျော်ကာလအတွင်း အစားမထိုးနိုင်ခဲ့သနည်း။ နှလုံးသားကမည်းထက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်သွားခဲ့သော အချစ်ဆူး နှုတ်မရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာသိနေခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ မိခင်က ပြောပေမယ့်. . .

မိမိ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သတို့သားလောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားရတော့မည်။ လိမ်ညာဖုံးကွယ်၍လည်း လက်မထပ်လို့

ဤသတ္တကမ္ဘာကြီး၌ လူတွေဟာ လောကကြီးကို ဘယ်လိုပဲ အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးကြပါစေ၊ သူကတော့ အိမ်ထောင်ဘက်တိုနွားမရွံ့ပိတ် လုပ်ပြီး လက်ထပ်မယူနိုင်။

ဒါတောင် နှစ်အစိတ်လုံးလုံး ဂုဏ်ပကာသန ဂုဏ်ဖြစ်အရေခွဲအောက်မှာ သူ လော်မာဖောက်ပြားခဲ့၍မဟုတ်ခဲ့ပဲ တံကြမ္မာဆိုး၏ ဒဏ်ပေးသော အတိတ်ဘဝဝဋ်ကြွေးကြောင့် ရရှိလာသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်အုပ်မိုးထားခဲ့သည်။

ယခုတော့. . .

လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိလေတော့. . . သူ့အချိန်ကျတော့ ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သမီး. . . အငယ်လေးက သူ့အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမလား။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်းတာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး သမီးရယ်။

တောတွင်းသူပုန်နဲ့ ရခဲတဲ့ကလေးရယ်လို့ လူပုံအလယ်မျက်နှာငယ်စွာ ကြီးပြင်းရမယ့်အနေအထား၊ သမီးဘဝမှာ စိတ်အနာတရ မရရှိအောင် အဖိုးအဖွားနဲ့ မိခင်ရင်းရဲ့စေတနာတွေနဲ့ ဖန်တီးခဲ့တာပါ။

ဒီဖန်တီးချက်တွေကြောင့် သမီးလေးဘဝဟာ ငြိမ်းချမ်းသာယာခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ သမီးရယ်။

အမည်းစက်တွေ စွန်းထင်းနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးထက်စာလျှင် ဂုဏ်သရေရှိပြီး နာမည်ပျက် လုံးဝမရှိတဲ့ အဘိုးအဘွားရဲ့ သက်ကြီးချိန်မှ ရတဲ့ကလေးအဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းခဲ့သလဲ သမီးရယ်။

သမီးလေးအတွက်ပါ။

သမီးလေးအတွက် မေမေရင်ထဲက ပေးအပ်ခဲ့တဲ့စေတနာ အစစ်အမှန်တွေပါ။

ရင်ထဲ၌ သမီးကို ရှင်းပြမိသည်။

သမီးနားကို အစ်မကြီးအနေနဲ့ ကပ်မိရင် အသည်းတွေ အရည်ပျော်ပြီး သမီးရယ်လို့ ပွေ့ပိုက်မိပြီး ငိုမိမှာစိုးလွန်းလို့ ရင်

www.burmeseclassic.com

နာနာနဲ့ ခပ်ခွာခွာ နေပြီး အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို၊ ဆရာမတစ်
ယောက်လို မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ဆိုဆုံးမမိတာတွေကလည်း
ချစ်လွန်းလို့ပါ။

ဝါးကို ဖျက်တာ ဝါးမြက်၊ မြေးကို ဖျက်တာ အဘိုးအဘွား
ဆိုသလို သမီးလေးကို အဘိုးအဘွားက သနားချစ်ပိုပြီး အလိုလိုက်
လွန်းလို့ အမေကပဲ အစ်မကြီးနေရာက ဗီလိန်လုပ်ပြီး ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း ခပ်တန်းတန်း လုပ်ခဲ့ရတာပါ။

ဒါကို သမီးလေး စိတ်ခုနေခဲ့ပြီး မေမေ့ကို မုန်းတီးနေခဲ့တာ
လား။

“ဆရာမ”

ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို Drip သွင်းထားခြင်း
မရှိသော ဘယ်လက်နှင့် သုတ်လိုက်သည်။

အရွယ်အနေတော်ရှိသော ကတ္တီပါဗူးတစ်ဦးကို ကိုင်
မြှောက်ကာ သူ့ကုတ်အနီး ကပ်၍ ဒူးထောက်ကာ တောင်းဆို
လိုက်သူက တစ်ချိန်က သူ့ဘဝကြီးကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော စော
ပြည့်ဝန်း။

“ကမာကောင်လေးတွေရဲ့ အမြဲတေ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့
ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ သဘာဝ ပုလဲလုံးစစ်စစ်တွေပါ။ ဆရာ
မလေးနဲ့ ပြန်ဆုံစည်းခွင့် ရခဲ့ရင် ပေးအပ်မယ်လို့ ရည်စူးပြီး သိမ်း
ထားခဲ့တာပါ။

ဒါနဲ့ ခေါင်းမှာလည်းပန်၊ လည်မှာလည်းဆင်၊ ရင်မှာလည်း
ဆွဲ၊ နားမှာလည်း ပန်ဆင်၊ လက်မှာလည်း ဆင်မြန်းနိုင်ပါတယ်။
မင်းပြောတဲ့ အလင်းရောင်မှာ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေမို့ သိပ်သန့်စင်

ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝဟာလည်း အလင်းရောင်မှာမို့လို့ မင်းကို လက်
ထပ်ခွင့် တောင်းပါတယ်။ ဆရာမ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မျက်ရည်စက်တွေ
က အလိုလို ကျဆင်းနေရာမှ . . .

အလုပ်ခွင်၌ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ကိုသာ အမြဲဝတ်တတ်
ပြီး ပြင်ပချိန်၌ ကော်လံပါသောအင်္ကျီကိုသာ ဝတ်တတ်ခဲ့သည့်
ပိတောက်ကိုကို Drip သွင်းထားသောအပ်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

စောပြည့်ဝန်း ထရပ်ကာ တားဆီးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်
နောက်ကျသွားလေပြီ။

Drip ပုလင်းကလည်း ကုန်ခါနီးမို့ စောပြည့်ဝန်း လက်
လျှော့လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . ခဏလေး”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို လည်ပင်းစေ့ထားသော အင်္ကျီ၏
အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အမြဲတစေ ကိုယ်နှင့်မကွာ
သိမ်းဆည်းထားသော ဆွဲကြိုးလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဟင် . . .”

သူ့ဘက်က ပြစ်ရာ ချစ်သက်သေတွေပါ။

ရင်သွေးနှင့် သူ့ကိုယ်မှာ အမြဲတစေ လည်မှာ ရင်တပ်၍
သိမ်းဆည်းခဲ့သော စောပြည့်ဝန်း ပေးခဲ့သော ချစ်သက်သေ
လက်ဆောင် လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် ဆွဲကြိုးလေးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ အမြတ်တနိုး ကိုယ်နဲ့မကွာ သိမ်းဆည်းဆင်မြန်းခဲ့
တဲ့ ရှင်လက်ဆောင်လေ”

www.burmeseclassic.com

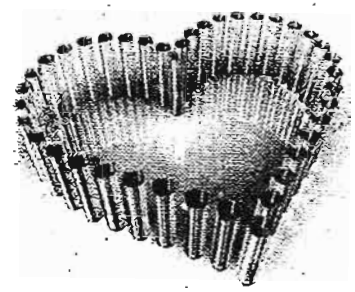
“အချစ်ရယ်”

လူဆိုးငိုလ်ကြီး အသည်းတွေ မွေ့ကြွသွားခဲ့ရလေပြီ။
အချစ်ချင်း ယဉ်ကာပြိုင်ကြစတမ်းဆိုလျှင် ဣတ္ထိယ မိန်းမ
သားတွေ၏အစွဲအလန်းနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးမားတတ်မှုကို သူတို့
ပုရိသတွေ လက်မြောက် အနှုံးပေးတတ်ရလိမ့်မည်ဆိုတာကို လက်
မခံ၍မရတော့၊ စောပြည့်ဝန်း လက်ခံလိုက်ရလေပြီ။

သူ့ရင်ထဲ အမြဲတစေ တည်ရှိခဲ့သော အချစ်အမြူတေ
လေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ကမ္ဘာကြီးကို ခေတ္တခဏ မေ့လျော့သွားသော
အနေအထားကြောင့် စောပြည့်ဝန်း အလင်းလောကသို့ ရောက်
လာချိန်မှစပြီး ကိုယ်တိုင် သမုဒ္ဒရာကြမ်းခင်းအထိ ငုပ်လျှိုးကာ
ရှာဖွေခဲ့သော သဘာဝ ပုလဲစစ်စစ်ရတနာတို့မှာ ကတ္တီပါဗူးငယ်ထဲ
မျက်နှာငယ်စွာ ပြည့်လွမ်းလျက်ရှိတော့သည်။

အချစ်နှင့် စတင်ခဲ့သောကမ္ဘာသည် အချစ်နှင့်သာ နိဂုံး
ချုပ်တတ်သည်ဟုလည်း...။

အခန်း(၃၅)

ဒေါက်တာသက်နှင့် ကလေးဆိုးကြီးလိုဖြစ်နေသော ကျား
နာမလေး ဒေါက်တာလေပ်ကိုကိုကို ချော့မော့ကာ...။

“ထမင်းစားလိုက်ပါဦး... ဒါက ကမာချက်ဟင်း ထင်
တယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ် ဆရာမ”

ဒေသလေသံလေးနှင့် ဒေသချက် ဟင်းလျာများကို
ကောင်းစွာရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမာယားကို ချက်ထား
သော ဟင်းကလေးကို လေပ်ကိုကို ထမင်းပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေး
ရင်း ပြောလိုက်သည်။

လေပ်ကိုကို၏ငင်ယော်တောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကျွဲသွား

www.burmeseclassic.com

လေသည်။

“ကမာ. . .”

စာတော်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သူမို့ ဗဟုသုတ ကြွယ်
လေသည်။

ပုလဲလေးတွေဖြစ်ဖို့ အသားအနာခံကာ မျက်ရည်စတွေ
နှင့် သဘာဝ အမှိုက်စ(သို့မဟုတ်)မွေးပုလဲတွေ ရဖို့ မွေးမြူရေး
ကမာတွေဆိုလျှင် ဖန်တီး ဝတ်ဆံလေးတွေကို အရည်တွေ ညှစ်ထုတ်
ဖုံးအုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းမှ လူတို့အတွက် အဖိုးတန်ပုလဲ
ရတနာဖြစ်တည်လာလေသည်ကို ကောင်းစွာသိထားသည်မို့. . .

“ဟင်. . . ကမာကောင်လေးတွေရဲ့အသား မစားရက်
ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငုံးကောင်ချက်၊ ဒါက ငါးမန်းတောင်ဟင်းချို့ ရှာမှ
ရှားနော်၊ ဒါ ငါစီဖောင်းသုတ်ကိုစား၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် ကမာ
ဟင်းကို မစားရက်တာလဲ”

ဒေါက်တာသက်နှင်း အခွင့်သာခိုက် သူ့ဂျူနီယာလေး
မိခင်အပေါ် အမျက်တော်ပြေစေဖို့ နားသွင်းရန် နိဒါန်းပျိုးလိုက်
သည်။

ဗိုက်ဆာနေပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာလေလုပ်ကိုကို ဟန်
မဆောင်နိုင်တော့။ သူ့ရှေ့ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ဇွန်းခက်ရင်းကို
ကောက်ကိုင်ပြီး ငုံးကောင်ချက်ကို ခပ်ထည့်ပြီး ထမင်းနှင့် စားလိုက်
လေသည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မို့ ထင်သည်။ ချိုဆိမ့်ကာ အရသာ

ရိုလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဒေါက်တာသက်နှင်းလည်း ဘာမှထပ်မေးမနေတော့။
နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်း မဖော်တမ်း ငွေကာ လွေးလေတော့သည်။

မသိတာကတော့ သူတို့တွေ သောကဝေနေချိန်မှာ ငါဝမ်း
ပူဆာ မနေသာကြတော့သဖြင့်. . .

“သူတို့က သူတို့အပူနဲ့သူတို့ ရှိပါစေတော့၊ ငါတို့က သူတို့ရဲ့
လိုအပ်ချိန်မှာ ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးရဦးမှာမို့ ခွန်အားပြည့်အောင်
အာဟာရကို ဖြည့်တင်းထားနှင့်မှ၊ သီတာ. . . စား”

ဆိုကာ ဦးစောပြည့်ဝန်း၏မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကြိတ်ရွှံ့စား
ထားနှင့်ကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ရှောင်ရှောင်ပင် ထမင်းစား
ခေါ်သည်ကို ငြင်းဆန်ပြီး ဝေးဝေး၌ နေပေးလိုက်သည်။

ငိုထားသော ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲထားတာတို့နှင့် ဆာ
လည်း ဆာနေပြီဆိုတော့ မောမောနှင့် နှစ်ပန်းကန် ကုန်အောင်
စားပစ်လိုက်လေသည့် လေလုပ်ကိုကိုကို ခိုးကြည့်ရင်း ဒေါက်တာ
သက်နှင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ကမာရဲ့အသားက မခါးပါဘူး. . . စားကြည့်ပါလား”

“ဟင်အင်း. . . မစားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . သနားလို့လား”

“အင်း. . .”

“ဘာလို့ သူ့မှ ကွက်ပြီးသနားရတာလဲ၊ ကျန်တဲ့အကောင်
တွေ ရေသတ္တဝါလေးတွေလည်း အသက်နဲ့ပဲဟာ”

“ဆရာကလည်း. . . မကြားဖူးဘူးလား”

ဒေါက်တာသက်နှင်း နဲ့အချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာကြားဖူးရမှာလဲ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဆိပ်အတောက် မဖြစ်ပါဘူး”

“ဆရာကလည်း. . သီချင်းလေးတောင် ရှိသေးတယ် လေ၊ ခင်မောင်တို့ ဆိုတာလား မသိဘူး၊ ဘာတဲ့. . . ပုလဲလေးတွေ ဆိုတာ ကမာကောင်လေးတွေရဲ့ မျက်ရည်ပဲ ခင်. . ဒါကြောင့်သာပဲ လည်မှာ မဆွဲစမ်းပါနဲ့ခင်. . ဆိုတာလေ ပုလဲလေးတွေ ရဖို့ မိခင် ကမာကြီးက အသားအနာခံ မျက်ရည်လေးတွေနဲ့ ဖွဲ့တည်ပေးလို့ ပုလဲလုံးလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကိုလည်း အနာခံ ခွဲထုတ်ပြီး ပေးခဲ့ရရှာတယ်။

နောက်ပြီး သူ့အသားကိုပါ စားဦးမယ်ဆိုတော့”

ပြောရင်းပြောရင်း လေပ်ကိုကို၏အသံလေး တိမ်ဝင်သွား သည်။ ကမာကောင်လေးကို သနားသွားတာလား။

အချိန်ကျပြီမို့ ဒေါက်တာသက်နှင့် သူ့ဒဿနကို ရိုက် သွင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ဒါ သတ္တလောကရဲ့သဘာဝပဲ၊ လူဆိုတဲ့ အင်အားကြီးသတ္တဝါက အင်အားနည်းတဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့တိရစ္ဆာန် ဆိုတဲ့ သတ္တလောကသဘာဝကို ဖန်တီးခြယ်လှယ် အနိုင်ယူ အသုံးချ တာ သဘာဝပဲ၊ ဒါကို သနားနေတတ်ရင် ဆရာဝန်တို့လည်း ဆရာ ဝန် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

လေပ်ကိုကို သူ့အား မျက်ရည်ဝေသီလာသော မျက်ဝန်း နက်နှင့် စိုက်ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းကတော့ အမေတူပဲ။ ကျွန် တာတွေ အမေတူပဲ။

“ရက္ခလောကကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ပိတောက်ပင်ကို ကြည့်

သူ့ခမျာ နေပူချိန်မှာ အရိပ်အဖြစ် မိုးပေးပြီး မိုးလေး တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ကျတော့ ပန်းအဖြစ် ပွင့်လေးရတယ် သတ္တဘုရင် လူသား တွေက အပွင့်ရဖို့ ကိုင်းကိုလည်းချိုင့်၊ အခက်တွေကိုလည်းချိုးနဲ့ ပိတောက်ပင်လေး ဘယ်လောက်နာကျင်စွာ အခဲရခက်လှိုက်မလဲ ဂျူနီယာရယ်. . . တွေးကြည့်ပါဦး၊ သူ့သာ ရုပ်အပြင် နာမိပါ ရှိမယ် ဆိုရင် နာကျင်လွန်းလို့ လူးလို့မိမိရှိကနေရှာမှာပဲ”

လေပ်ကိုကို ဒေါက်တာသက်နှင့်စကား၏ ဆိုလိုရင်းကို နားလည်ပါသည်။ သူလည်း ခပ်ပါးပါးလေးပဲဟာ။

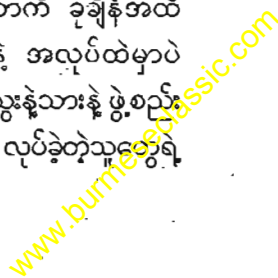
“လင်ကောင် မဖော်ပြနိုင်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် သူပုန်ငိုလ်ရဲ့ သမီးဆိုတာထက် အရာရှိကြီးဦးကိုကို ဒေါ်လှနုတို့ရဲ့သမီးထွေးလေး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိစေဖို့ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်မနာခံခဲ့ရဘူး၊ မျက်ရည်မခဲခဲ့ရဘူးလို့ လေပ် ထင်နေသလား၊ စွပ်စွဲချင်နေတာ လား”

လေပ်ကိုကို ရင်ထဲ စူးစူးနှင့်နှင့် နာကျင်စွာ ခံစားနေရ လေပြီ။

“အဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟုတ်ပါမလား ဆရာရယ်၊ သူ့အပျိုဂုဏ် မပျက်ချင်လို့”

မျက်ရည်ကျရင်း ရယ်ရင်းမှ သူ့ရင်ထဲ ကြွင်းကျန်ရစ်နေ သော သံသယဆူးကို ဆွဲနှုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားကြည့်လေသည်။

“အပျိုဂုဏ် မပျက်ချင်ရင် ဒေါ်ပိတောက် ခုချိန်အထိ အပျိုကြီးအဖြစ် ရပ်တည်ပြီး အထီးကျန်စွာနဲ့ အလုပ်ထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ထားပါမလား၊ လေပ် စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သွေးနဲ့သားနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူခင်သူ ပရိပို့စ် လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေရဲ့

ကမ်းလှမ်းချက် မပြောခဲ့၊ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကိုတောင် လွဲဖယ်ပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲ သူ့ချစ်ဦးသူနဲ့ သူ့ရင်သွေးအတွက် သူ့ဘဝကို စတေးခဲ့တယ်ရယ်လို့ကော ဂျူနီယာနည်းနည်းလေးမှ အတွေးမဝင်ကြည့်ဘူးလား၊ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ခေတ္တခဏ ဝင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

သူ့ခံစားချက်ကိုပါ စွက်ဖက်ပြီး ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုဘက်မှ သက်သေထူခဲ့လေသည်။

သူ့အချစ် မပွင့်ခင်မှာပင် ကြွေသွားခဲ့ရပေမယ့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို သူ့လေးစားချစ်ခင်သွားရမည်ပင်။ ချစ်တတ်သောနုလုံးသားကို အနိုင်ယူကာ ဘဝကို အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ရပ်တည်ခဲ့သော မိန်းမသားမို့ သူ့ လေးစားနေမည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဟင့်... ဟင့်”

သူ့ဂျူနီယာကတော့ ငယ်မူငယ်သွေး ကလေးစိတ်ကလေးနှင့် ငိုဖို့ကလွဲပြီး မရင့်ကျက်ရှာသေး။ ထိုစဉ်...

“ကရင်... ကရင်... ကရင်”

Undated ဖြစ်နေသော ဖုန်းမြည်သံ ထည့်သွင်းထားသည့် ဇလပ်ကိုကို CDMA-450 ကဒ်ဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟယ်လို... ဟင့်... မေကြီး”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျလေပြီမို့ ဇလပ်ကိုကို မိခင်အမည်ခံထားသော အဘွားဒေါ်လှနု၏ဖုန်းမို့ ငိုရင်းရှိုက်ရင်း ယနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နှပ်ချေးတွေလည်း ထွက်သမို့ နှပ်သံတွေ နှောကာ ပြောပြနေလေတော့သည်။

ဒါကို လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာဖြင့် ဒေါက်တာသက်နှင့် ထမင်းစားခန်းမှ ဖယ်ခွာထွက်ပြီး လသာဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာခင် မုန်တိုင်းနောက်က လေပြေလေညင်းဆိုသလို ဇလပ်ကိုကို၏ရင်ဘတ်တွင်းသို့ ကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်သစ်နှင့်အတူ လင်းလက်တောက်ပသော ရောင်ခြည်သစ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာတော့မှာပါဟု သူ့ကောင်းစွာယုံကြည်လေသည်။

ဤကမ္ဘာလောကကြီး၏ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်ရှိ လူတိုင်းကိုယ်စီမှာ ဝေဒနာကိုယ်စီ ရှိကြလေသည်မှာ...

တစ်ခါတစ်ရံ...

စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၊ ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းများထက်ပင် တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ ပို၍ဆန်းကြယ်လှပါတကားဟုလည်း ဒေါက်တာသက်နှင့် သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ရင်ထဲ မိန်းမသားတစ်ဦး၏အချစ်နှင့် မေတ္တာသစ္စာကို တန်ဖိုးထားတတ်သော ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုကို စိုးရိမ်စိတ်ကလေး မပြယုတပြယ်မို့ ကျွန်းသူငယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ရန် တာရှုလိုက်လေတော့သည်။

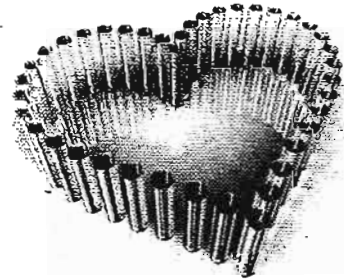

အပိုင်း (၅)
အမေရိကန်၏
ပျက်စီးမှု

နောက်ဆုံးထွက်သက်ကလေးကို
 အချစ်ဆုံးသူ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုရင်းမှ
 အေးချမ်းစွာဖြင့် ပြုံး၍ထွက်သွားချင်ပါသည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို

အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်တည်ပြီးသွားလျှင် ပယ်ဖျက်၍
 မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အစွဲအလန်းကြီးသူ
 မိန်းမသားတို့၏ရင်တွင်းမွေးရာပါ အမြဲတေတစ်ခုပါ။

အခန်း(၃၆)

အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်တည်ပြီးသွားလျှင် ပယ်ဖျက်၍ မရနိုင်
 တော့ဘူးဆိုတာ အစွဲအလန်းကြီးသူ မိန်းမသားတို့၏ရင်တွင်း မွေး
 ရာပါ အမြဲတေတစ်ခုပါ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ အချစ်နှင့်အတိပြီးခဲ့သော နှလုံး
 သား။

မေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့ရသော သူ့နှလုံးသား။

တစ်စစီ ကြေမွနေသော နှလုံးသား အပိုင်းအစတို့ကို
 စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ ကရုဏာဖြင့် အလုပ်တာဝန်တို့ဖြင့် မွမ်းမံ
 ဘျားကန် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းခဲ့ရသော နှလုံးသား။

ယခုတော့လည်း အနစ်နာခံ ပေးဆပ်ရကျိုး နပ်လေပြီ။
“အမိုး..”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရုတ်တရက် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်ဟု မထင်လောက်အောင် အံ့ဩကာ ယောင်နနလေးပင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

စောမိုးလျှံ။

သူ့ကို ပြုံးကာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သော စောမိုးလျှံ။

ဦးစောပြည့်ဝန်းက သားဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ရင်ဝယ် ဆို့နှင့်သွားခဲ့လေသည်။

သားအပေါ် သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သားသည် လမ်းမှားမရောက်ခဲ့ပါချေ။

“အမိုးလို့ ကျွန်တော်ခေါ်သွားမှာကို လက်ခံနိုင်သလား”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်မှာ နင့်ကနဲဖြစ်သွားပေမယ့် နာကျင်ခြင်း မဟုတ်တော့။ ပီတိကြောင့် ဖျော်ဝင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်မို့ ကြည်နူးမှု မျက်ရည်စတို့က မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြုတစ်ပြုတစ်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ခေါင်းကလေး ဆတ်ကနဲအညိတ် တွင် ပြုတစ်မျက်ရည်တို့က ကြွေလွင့်သွားရလေသည်။

စောမိုးလျှံ ကျေနပ်ပါသည်။

မိခင်ရင်းက သူ့ကို မွေးရင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီပဲ။ မိခင်ရင်ခွင်ဆိုတာ သူ့ဘာမှန်းမသိ။ မရရှိခဲ့လေတော့ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးသော မိခင်ရင်ခွင်သစ်ကိုသာလျှင် သူ တန်ဖိုးထား

တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်နှင့် သူ့ရင်မှာလည်း ပေါ့ပါးသွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“အမိုး”

“ပြောလေ ဖိုးခွား”

ကာလဒေသ လိုက်ပြီး ချစ်သူခေါ်သကဲ့သို့ ဖိုးခွားဟုပင် သုံးလိုက်သည်။

ချစ်သူ၏သားဟာလည်း သူ့သားပေပဲပေါ့။

ချစ်သူ၏ဖိုးခွားဟာလည်း သူ့ဖိုးခွားပေပဲပေါ့။

“အပါးကို လက်ထပ်လိုက်ပါဗျာ၊ အပါးဘဝကြီးဆက်လက် အထီးကျန်နေမှာ ကျွန်တော်မလိုလားပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ညာလက်ကို ဆွဲရင်း သူ့ဆရာမူလေးနားမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွါနိုင်ဖြစ်နေသော အပါး၏ညာလက်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူ့အပါးကို သူ့နှုမ္မောစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိ။ ကျေးဇူးပင် တင်ရဦးမည်။

အပါးကြောင့် အမိုးသစ်၊ အစ်မစစ်ကို ရရှိခဲ့ပြီပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အပါး။

“အမိုး... အပါးကို လက်ထပ်ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အပါးကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ဝေဒနာတွေအားလုံး နိဂုံးချုပ်ပေးပါ။ အပါးရဲ့ဘဝဟောင်းကို မေ့ပျောက်ပေးပါ။ အပါးမှာ အမျိုးသားရေး အယူဝါဒစွဲတွေ မရှိတော့ပါဘူး၊ အလင်းထဲက ပြည်သူပြည်သား စစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

လူ့ဘဝ၏သမိုင်းကြောင်းဆိုတာကလည်း အရေးကြီးလေ
တော့ အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချထားသော ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အပါးကို မကြည်ဖြူနိုင်မှာလည်း စိုး
ကြောက်နေသေးသည်။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို နားလည်ပါသည်။ စောမိုးလျှော်၏
ဆိုလိုရင်းကို နားလည်ပါသည်။

အံ့ချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ဖူးသော
ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းလျနေပြီဖြစ်သော သူ့နှလုံးသားလိပ်ပြာလေး
လည်း ချစ်ကြင်မြတ်နိုးရသူ၏မေတ္တာရိပ်မှာ မှေးမှိတ်အိပ်စက်ချင်
သည်။

နောက်ဆုံးထွက်သက်လေးကို အချစ်ဆုံးသူ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ
နားခိုရင်းမှ အေးချမ်းစွာဖြင့် ပြီး၍ ထွက်သွားချင်ပါသည်
ထို့ကြောင့်...

ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ကတိပေးလိုက်သည်။

“အလင်းထဲ ရောက်လာဖို့ မင်းအပါးကို အမိုး တောင်းဆိုခဲ့
ဖူးပါတယ်၊ ဒါကို မင်းအပါး မှတ်မိမှာပါ”

“မှတ်မိပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း ပါတယ်၊ တကယ်
အမြင်မှန် ရတာလည်း ပါပါတယ်၊ နိုင်ငံတော်အတွက် အုတ်
တစ်ချပ် သဲတစ်ကျင်း မဖြစ်ရင်တောင် သဲတစ်ပွင့်အနေနဲ့ ပေးဆပ်
ချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

လူကြမ်းကြီး၏နှုတ်ထွက်စကားတို့က နုရွှနေလေပြီ၊ အမြဲ
တေ ရှိရာ အမြဲတေ စုရလေပြီပေါ့။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုလက်က ဦးစောပြည့်ဝန်းလက်တို့

တုံ့ပြန်ကာ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ကတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဆို အပါးကို အမိုးက နောက်ဆုံး ဘဝနေဝင်ချိန်အထိ
လက်တွဲခေါ်ငင်သွားမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမိုး၊ ဒါဖြင့် အပါးနဲ့အမိုး ထမင်း
စားကြရအောင်၊ ပြီးရင် မမဆီ လိုက်သွားကြမယ်၊ မမက အမိုးရဲ့
မေတ္တာကို နားလည်သွားပါပြီတဲ့၊ ဒေါက်တာဆီက ဖုန်းလာတယ်”
“ဟုတ်လား”

“သမီးက တတ်လွယ် နားလည်လွယ်တဲ့ ဉာဏ်ရည်ထက်
မြက်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဘာကြောင့် သမီးရဲ့သမိုင်းကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ခဲ့ရသလဲ
ဆိုတာ သမီးနားလည်သွားလောက်ပါပြီ”

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ပီတိမျက်ရည်လေးက လျှံတက်လာ
သောအခါ...

ဦးစောပြည့်ဝန်းက မခံမရပ်နိုင်။ ဘယ်လို မျက်ရည်အမျိုး
အစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်ကြောင့် သူ့ဆရာမလေး မပင်ပန်းစေ
ချင်။

ထို့ကြောင့် ညင်သာစွာဖြင့် ပါးချင်း အပ်ကာ ဖယ်ရှားလေ
တော့...

“အို... ဖိုးခွားရိုတယ်လေ”

ဆရာမလေး ရှက်ယောင်ဝဲပြီး တွန်းထုတ်လေသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကလို မျက်ဝန်းနှင့် မဝံ့မရဲအပြုံးလေးတွေက
ပေါင်းအစိတ်ကျော် ကြာသည့်တိုင်အောင် ရှင်သန်နေဆဲပါလား

ဦးစောပြည့်ဝန်း မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

www.burmeseclassic.com

“သိပ်ကို ချစ်ခဲ့သလို ချစ်နေဆဲပါ။ နောက်ဆုံး ကောင်းကင်
ဘုံ ရောက်တဲ့အထိ ဆက်ချစ်သွားမှာပါ ဆရာမ”

ဟူသော လူဆိုးဗိုလ်ကြီးဟောင်း၏ရင်တွင်းရှိကံသံကို
ထမင်းစားခန်းသို့ သွားနှင့်ပြုဖြစ်သော စောမိုးလှုံ၏အကြားအာရုံ
ထဲသို့ ထိုးထွင်းဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အချစ်စစ်တို့၏ဆန်းကြယ်မှုကို ကိုယ်တွေ့မကြုံသေးတော့
စောမိုးလှုံ နားမလည်သေး။

သို့သော် အချစ်စစ်နှင့် ချစ်တတ်သူတိုင်းကို သူ လေးစား
တန်ဖိုးထားပါသည်။

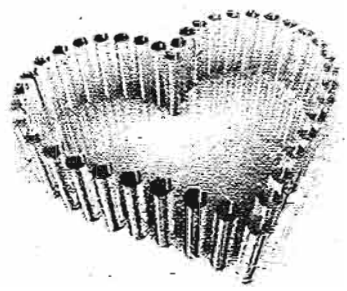
ထို့ကြောင့် ဆရာမကြီးပိတောက်ကိုကိုလက်ထဲ သူ့အပါး
ကို ကြည်ဖြူစွာဖြင့် အပ်နှင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သူ့ခွင့်ပြုခြင်းကို ဘုရားသခင်ကလည်း ကောင်း
ချီးပေးမှာပါ။ လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု ပေးမှာပါ။

ထိုလက်ဆောင်ကောင်းက ‘သူ’ တောင့်တသော လက်
ဆောင်ကောင်းဖြစ်ဖို့ကို ဘုရားသခင်ထံ သူ ဆုတောင်းယူမည်။

ထိုဆုကတော့ . . .

သူ့ချစ် ကိုယ်ချစ် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်ရသော
ခေတ်သစ် ‘ခေ’ လေးတစ်ယောက်သာ . . . ။

အခန်း(၃၇)

နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာ . . .

လောကဇာတ်ခုံ၌ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်မရနိုင်ခဲ့။
ပေါ်ပေါက်သွားတော့လည်း လျှို့ဝှက်ရခြင်း၏အကြောင်း

ကြောင့် အကျိုးတရားဖြစ်ထွန်းရသည်ပင်။

သို့သော် . . .

ရန်ကုန်မြို့ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်၏မင်္ဂလာခန်းမကြီး တစ်နေ
ရာ၌ အခါတော်ပေး အချိန်ကျရောက်သည်နှင့် . . .

မင်္ဂလာ သတို့သား၊ သတိုးသမီးမောင်နှံတို့ ဂုဏ်သင်္ချေရှိ
ဦးညှပ်ရိသတ်အပေါင်းတို့၏အလယ်သို့ နှစ်ဖက်မိဘအဖွဲ့များ

www.burmeseclassic.com

ခြံရံလျက် ဝင်ရောက်လာ လှမ်းကြွလာချေပြီ။

မင်္ဂလာ သတို့သား သတို့သမီး၏နောက် သတို့သားအရံက စောမိုးလျှံနှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး၊ သတို့သမီးအရံက မော်ဒယ်လ် မိန်းမချောလေးနှစ်ဦး၊

ပြီးတော့မှ သတို့သား ဒေါက်တာသက်နှင့်၏ မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သော အထူးကုသမားတော်ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦး၊ သူတို့နောက်မှ သတို့သမီး ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော အငြိမ်းစား ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကိုကိုနှင့် ဇနီးဒေါ်လှနု၊

၎င်းတို့နောက်မှ ဒေါက်တာသက်နှင့်၏အစ်ကိုကြီး အင်ဂျင်နီယာတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊

ယင်းတို့နောက်မှ ဒေါက်တာလေပ်ကိုကို၏အစ်မကြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုနှင့် ခင်ပွန်း ဦးစောပြည့်ဝန်းတို့ဖြစ်လေသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးကွယ်ထားချင်။

သို့သော် ရှိရင်းစွဲ အနေအထားအတိုင်း ဆက်လက်တည်ရှိထားခြင်းကသာလျှင် လေပ်ကိုကိုအတွက် အကောင်းဆုံးဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အကြောင်းအရင်းမှန်ကို သိသော မိသားစုဝင်နှင့် ဒေါက်တာသက်နှင့်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမင်္ဂလာပွဲက ဤကဲ့သို့ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်မြောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို ဒေါက်တာသက်နှင့်သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူ့မိဘတွေ၏အကြောင်း သူပဲ သိလေသည်ကိုး။ မျိုးဇနီးမိနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်ကို ဖင်ခုထိုင်ထားသော သူ့မိဘတွေအတွက် သူ့

လုပ်ရပ်သည် ယခုအချိန်မှာတော့ မှားကောင်း မှားနေလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိဘနှစ်ပါးကို ထုတ်ဖော်လိုက်မည်။

ထိုအချိန်ကတော့ သူ့မိဘတွေအတွက် မြေးမွေးဖွားပြီးချိန် ဖြစ်လောက်သည်။

စင်မြင့်ပေါ် ထိုင်ပြီးချိန် ဒေါက်တာသက်နှင့် လေပ်ကိုကို၏လက်ကလေးကို ဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

ချစ်မိပြီကိုး . . . ။

မခွဲခွာနိုင်အောင် ချစ်မိသွားပြီဆိုတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျိုးမပျက်စီး မထိခိုက်ဘူးဆိုလျှင် မုသားသုံးကာ လျှို့ဝှက်ချက် ထားရှိကောင်း ထားရပေမည်ပင်။

ဒေါက်တာသက်နှင့် မိသားစု စားပွဲဝိုင်းများဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ချွေးမချော့ဖူးဖူးမွတ်မွတ်ကလေး၊ သားထက်လည်း အသက်များစွာငယ်၊ မျိုးရိုးကောင်းထဲက ပေါက်ဖွားသူ သတို့သမီးအတွက် များစွာဂုဏ်ယူပီတိလွှမ်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊

တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းမှာတော့ သမီးချောလေးကို တသသ ကြည့်ရင်း နှမော့ရိပ်တို့ သန်းနေသော်လည်း သမီးအနာဂတ်အတွက် ကျေနပ်ရိပ်တို့ဖြင့် ပီတိလွှမ်းနေသောကြောင့် . . .

ရင်နာခံကာ သမီးဘဝကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့သော မိခင်ရင်း ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏အပြုံးသည်ကား ပြုံးသယောင်ယောင် မဲ့သယောင်ယောင်နှင့် . . . ။

မပြုံးဤသို့ ပြုံးဤသို့နှင့်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ . . .

www.burmeseclassic.com

မြို့ပုလဲခင် - - ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၂၇၈

မြို့ပုလဲခင်

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို၏ နှလုံးသား အနာခံကာ ပေးဆပ်ရ ကျိုးကြောင့် ရရှိလာသော အဖိုးတန်ပုလဲအတွက် ကမာကောင်၏ အပြုံးဟုသာ သတ်မှတ်ယူလိုက်ရင်းဖြင့်...

(စာဖတ်သူအားလုံး ကျေနပ်နိုင်ပါစေဟု ရည်သန်ရင်း ရင်ဘတ်နှင့်သာ ရေးတတ်တဲ့)

မြို့ပုလဲခင်

7.6.09
12:25 PM

စဉ်	အုပ်စု	စာပေတိုက်	ထုတ်ဝေရက်
၁။	၁၉၈၉ ဒီဇင်ဘာ	အားမာန်သစ်စာပေ	မမမိုးကောင်းကင် (ဒုတိယအကြိမ် - - - လှိုင်စာပေ ၁၉၉၀)
၂။	၁၉၉၀ ဇန်နဝါရီ	အားမာန်သစ်စာပေ	ချစ်ပွဲဝင် (video) (ဒုတိယအကြိမ် - - - လှိုင်စာပေ ၁၉၉၃)
၃။	၁၉၉၀	အားမာန်သစ်စာပေ	အချစ်လေပွေ (ဒုတိယအကြိမ် - - - လှိုင်စာပေ ၁၉၉၃)
၄။	၁၉၉၀	အားမာန်သစ်စာပေ	ချစ်ခရီးကြီး (ဒုတိယအကြိမ် - - - လှိုင်စာပေ ၁၉၉၅)
၅။	၁၉၉၀	အားမာန်သစ်စာပေ	အချစ်ရှင်းတမ်း (video) (ဒုတိယအကြိမ် - - အောင်မြင်စာပေ ၂၀၀၉)
၆။	၁၉၉၁ ဇန်နဝါရီ	အားမာန်သစ်စာပေ	ချစ်သွားပြီ (ဒုတိယအကြိမ် - - - လှိုင်စာပေ ၁၉၉၅)
၇။	၁၉၉၁ မတ်	အားမာန်သစ်စာပေ	အချစ်ဝင်ခွင့် (video)
၈။	၁၉၉၁ ဇွန်	။	အချစ်လွန်ဝေဒနာ (video)
၉။	၁၉၉၁ ဇူလိုင်	။	နွေးသူရှင်ခွင်မှာနားခိုလှည့်ပါ
၁၀။	၁၉၉၁ စက်တင်ဘာ	။	အချစ်မသိအလွမ်းနှင့်ညှိ
၁၁။	၁၉၉၁ နိုဝင်ဘာ	။	ချစ်ဖူးသလား
၁၂။	၁၉၉၂ ဇန်နဝါရီ	လှိုင်စာပေ	အရိပ်မဲ့အချစ်
၁၃။	၁၉၉၂ မတ်	။	အချစ်အကျဉ်းသား (video)
၁၄။	၁၉၉၂ မေ	။	ချစ်သူသူ့ဆီ (video)
၁၅။	၁၉၉၂ ဇွန်	။	ချစ်တဲ့စိတ် (video)
၁၆။	၁၉၉၂ ဇူလိုင်	။	(ဒုတိယအကြိမ် - - အောင်မြင်စာပေ ၂၀၀၉) အကြွင်းကျန်ရစ်သော အချစ်အစားတစ်ဝှမ်း (video)

www.burmeseclassic.com